

॥ श्रीगणेशायनमः ॥ विघ्नेशं विघ्नहर्त्रीं गणराजं नमाम्यहम् ॥ शारदां वरदां नौमि जाड्यापनुत्तये तथा ॥ १ ॥ श्रीगोपालं नमस्कृत्य न
त्वागुरुपरंपराम् ॥ नर्तहरिकृतो ग्रन्थस्तस्य व्याख्यां करोम्यहम् ॥ २ ॥ दिक्केति । दशदिशामुत्तया नूतनविषयवर्तमानत्रिकालेषु
च अनवच्छिन्नं च त एव अनन्तं च न्तो नास्ति चिन्मात्रं ज्ञानमेव मूर्तिः स्वरूपं यस्य तथा । स्वानुभूतिः स्वस्य अनुभवः स एव ए
कः सारांशो यस्य । एतादृशे ज्ञानाय तेजः ब्रह्मरूपं तस्मै नमः । ग्रन्थादौ ग्रन्थमध्ये ग्रन्थान्ते मङ्गलमाचरणीयमिति शिष्टाचार
रोक्तिः । अतो ग्रन्थकर्त्री मङ्गलं नमनात्मकं कृतम् । प्रयोजनमनुद्दिश्य नमस्तोषि प्रवर्तते । एवं नीतिर्वर्तते । तर्हि केन कार
णेन ग्रन्थः कृतः । तत्कारणं येन वैराग्योत्पत्तिरुत्पत्तिरिति । यांचिन्तयेति । अधिकयोगे द्वितीया न भवति अतो द्वितीया विभक्तिरु

दिक्कालाद्यनवच्छिन्नानन्तचिन्मात्रमूर्तये ॥ स्वानुभूत्येकसाराय नमः शान्ताय ते जसे ॥ १ ॥ यांचिन्तया
मिसततं मयि सा विरक्ता साप्यन्यमिच्छति जनं स जनो न्यसक्तः । अस्मत्कृते च परितुष्यति काचिदन्याधि
त्तां च तं च मदनं च इमां च मां च ॥ २ ॥

॥ राज्ञा त्रिविक्रमशकेन स्वलब्धं फलं कस्मै विद्वात्सराय दत्तम् । तस्य फलस्य म
हिमा येन भक्षितं स अमरो भवति । तत्फलं ब्राह्मणेन मनसि विचार्य बहूनां पालको राजा नर्तहरि रमरो भवति । तस्मै
दत्तम् । राज्ञा पि स्वपत्नी अतिप्रियतमा तस्यै दत्तम् । तया पिकश्च नजारस्तस्मै दत्तम् । जारेणापि स्वस्य प्रियाकाचनपुंश्च
ली तस्यै दत्तम् । तयापि ममायोग्यं नृपयोग्यमित्यर्थि मुमानी तं तत्फलं कस्मिन् दिने पुंश्चली समीपे राज्ञा दृष्टम् । पश्चात्
शोधः कृतः तावत्पूर्वोक्तपरंपराज्ञाता पश्चाद्देराग्येण निन्दति । अहं यां स्वस्त्रियं सततं चिन्तयामि प्राणरधिकां सामयि विरा

का। सास्त्री अन्यं जादं विद्यतमं दृच्छति। सोऽपि अन्यं पुंश्च लीं विद्यतेनेच्छति। एवं मर्त्येऽपि काचन स्त्री मया सह संगो भवित
 व्यमिति मनसि संतुष्टिं मानयिष्यति। एवं न कश्चिन्कस्य चित्त्रियः अतो निन्दति सा पुंश्च लीतां धिक् सजारः तं धिक् इयं मदी
 या स्त्री इमां च धिक्। अहमपि एतादृशो मूर्खः मां च धिक्। इदं सर्वं मदनरुतं जातमनो मदनं च धिक् एवं जाते सति सस्मिन्
 र्वत्वं ज्ञाते अतो मूर्खलक्षणं निवदति। २॥ अज्ञेति। यः केवलं न जानाति स अज्ञः मूर्खः स तु शिष्टेन युक्ता युक्तं मुक्तं तच्छ्रुत्वा
 तिनयैव करोति। अतो मुखेन आराधितुं वशीकर्तुं शक्यः यस्तु विशेषं युक्ता युक्तं जानाति स विशेषज्ञः। कदाचित्पमारा
 अज्ञः सुखमाराध्यः सुखतरमाराध्यते विशेषज्ञः। ज्ञानलवङ्गं विदग्धं ब्रह्मापिनरं न रंजयति। ३॥ प्रमद्यमणि
 मुहुरेन्मकरवक्त्रदंष्ट्राङ्कुरात्समुद्गमपि संतरेत्यवलह्मि मालाकुलम्। नुजङ्गमपि कोपितं शिरसि पु
 ष्यवधारयेन्न तुषति निविष्टमूर्खजनचित्तमाराधयेत्॥ ४॥
 दयुक्ते कर्मणि महतः सन् अपरेण निवारितश्चेत्
 लोति। स तु अत्यन्तं वशीकर्तुं शक्यः। अधुना उभयोर्विलक्षणाः अज्ञो न न वति पूर्णज्ञातापिन न वति ज्ञास्त्रे प्रवेशेनास्ति
 वङ्गश्रुततया स्वस्मिन्पण्डितं मन्यतया परस्य वचनं न शृणोति। किंचित्ज्ञानलवेन दुर्विदग्धः कुगर्धिष्ठसं वशीकर्तुं
 ह्यापिन शक्तः इतरेषां कावार्त्ता॥ ३॥ अधुना मूर्खः सन् प्रतिनिविष्टचित्तस्य चित्तमाराधितुं न शक्य आराधनाभावे द
 शन्तेन वदति। मकरो नाम स्रयविशेषस्तस्य वक्त्रदंष्ट्राङ्कुरस्तस्मान्मणिसमणिः प्रमद्यवलात्कारेण निःकाशितुं श
 क्यो न वेत्ता मकरवक्त्रे मणेरजावतस्यापि कालेन भावो न विव्यति। तथा चलन्त्य ऊर्मीणां लहरीणां मालाः समुदा

सैराकुलंसमुदमपिवाङ्म्यांसंतरेत्। तथाचकोपितंनुजङ्गंशिरसिपुष्पवद्धारयेत्। एतेअघरिताःदृष्टान्ताःकालेन।
नविष्यन्ति। परंतुप्रतिनिविष्टःआविष्टचितःयत्ननसिद्धतंतन्नत्यजतिकस्यापिवचनंनशृणोति। तस्यमूर्खस्यचि
नमाराधितंनशकम्। ज्ञातापिआविष्टचितःसत्यत्किंचित्करोतिस्वदितंनजानातिसोपिमूर्खीनः। पात्येवयथारा।
वण्डयैधनादयः॥४॥ लनेति। सिकतासुवालुकासुतैलंयत्नतःधयासेनपीडयन्सन्कदाचित्तमेत्। तथाचतथा।

लनेच्चसिकतासुतेलमपियत्नतःपीडयन्निवेद्यमृगतक्षिकासुसलिलंपिपासार्दितः॥ कदाचिदपि
पर्यटन्शशविषाणमासादयेन्नतुप्रतिनिविष्टमूर्खजनविनमाराधयेत्॥५॥ व्यालंवालमृणालत
न्नुजिःकोमलकमलतन्नुजिःरोडुंवडुंयथावाञ्छतितथाचवज्रमणीन्शिरीषपुष्पाग्रेणसच्छिदान्कर्तुंसन्ना
द्यितुंक्षाराब्जधेरीहतेनेतुंवाञ्छितियःखलान्पथिसतांमूर्खैःसुधास्यन्दिभिः॥६॥ ॐ ॥

र्तःसन्मृगतक्षिकासुसलिलंकदाचित्पिबेत्। कदाचित्पृथ्वीपर्यटन्सन्शशविषाणंशृङ्गंशामुयात्। एवम
घरितयत्नंनविष्यति। परंतुप्रतिनिविष्टमूर्खजनस्तस्यचित्तंनमाराधयेत्॥५॥ व्यालमिति। व्यालंसर्पवालमृणाल
तन्नुजिःकोमलकमलतन्नुजिःरोडुंवडुंयथावाञ्छतितथाचवज्रमणीन्शिरीषपुष्पाग्रेणसच्छिदान्कर्तुंसन्ना
द्येनवति। यथाचक्षारसमुदस्यमधुविन्दुनामाधुर्यंकर्तुंईहतेवेष्टेते॥ एवंयथाअघरितानिकर्तुमिच्छति। तथा
खलान्सतांमार्गेनेतुममृतमुल्यैःमूर्खैर्वीजिबीज्छतिदृष्टाःसन्मार्गेवर्जयितुंनशक्याइत्यर्थः॥६॥ ॥ ॥

अर्च० नी०

३

स्वायत्तेति। अपण्डितानां मूर्खीणामज्ञतायाः मोर्ख्यस्य छादनमाच्छादनं मोनं विधात्रा ब्रह्मणानिर्मितम्। कथं नूतं मोनं
स्वायत्तं स्वाधीनम्। पुनः कथं नूतं एकान्तगुणं रहस्यं तदेव मोनं सर्वविदां सर्वज्ञानिनां समाजे सभायां नृषाणां विशेषतो भवति
१। यदा यस्मिन्काले किंचित्ज्ञो हं हं मयि किंचिज्ज्ञानमीति हि पश्वकरीश्वमदान्धः समन्वज्जातो स्मितदा तस्मिन्का
ले अहं सर्वज्ञमिति मम मनो गर्वितमभवत्तत्परि यदा बुधपण्डितजनसकाशात् पण्डितेभ्यः किंचिक्लिंचित्ज्ञातं तदा

स्वायत्तमेकान्तगुणं विधात्रा विनिर्मितं छादनमज्ञतायाः॥ विशेषतः सर्वविदां समाजे विनृषाणं मो
नमपण्डितानाम्॥ १॥ यदा किंचित्ज्ञो हं हि पश्वमदान्धः समन्वतदा सर्वज्ञो स्मीत्यभवदवलिसंम
ममनः॥ यदा किंचिक्लिंचित्बुधजनसकाशाद्गतं तदामूर्खो स्मीति ज्वरश्च ममो मे व्यपगतः॥ ८॥
कृमिकुलचितं लालाक्लिनं विगर्हिजुगुप्सितं निरुपमरसप्रीत्या खादन्नरास्थि निरामिषम्॥ सुर
पतिमपि श्वापार्श्वस्थं विलोक्य न शङ्कते न हि गणयति क्षुद्रो जन्तुः परिहृय फल्गुनाम्॥ ९॥ ॥ ॥

अहं मूर्खो स्मीति ज्ञातं पूर्वयो मदः अन्नवत्सो विज्वरश्च मम व्यपगतः नष्टः॥ ८॥ क्षुद्रो जनः पार्श्वस्थं स्फुरपतिमपि विलो
क्य हि इति निश्चयेन न शङ्कते न गणयति निघ्नं कर्म करोत्येव यथा श्वानरस्य अस्थि कृमिकुलैर्बुक्कं लालया लुलितं
विगर्हितं जुगुप्सितं निन्द्य निरामिषं मांसं सरहितं एतादृशमपि निरुपमरसप्रीत्या खादन्नलज्जते। तद्वत्क्षुद्रो नीचो ज
न्तुः परिहृय फल्गुतां निःसारतां न गणयति न लज्जते॥ ९॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ३

विष्णुपादोदकमादौ स्वर्गपततिस्वर्गात् शार्वंशर्वो महादेवस्तस्येदं शार्वंशिरः तत्प्रतिपतितं शिरसः महीधरं पर्वतं महीध्रा
 ५ तुङ्गात् पर्वतमस्तकात् अवतीत्यथी अवनेश्चापि जलनिधिसमुद्रं एवं जलमथोदः पदं स्थानं प्रासंसादयं गङ्गा
 स्तोक्ं शुङ्गपदं शतमुखैः सागरं प्राप्ता। एवं विवेकञ्चानां अविवेकिनां शतमुखं अधः पतनं गङ्गा जलवद्भवतीत्यर्थः॥
 १०॥ जलेन कृतमुक्कृत् अग्निः निवारयितुं शक्यः। छत्रेण सूर्यात् पत्रं निवारयितुं नागेन्द्रो हस्ती समदः अङ्गु कुशेन नि

शिरः शार्वं स्वर्गपतति शिरसस्तस्मिन्ति धरं महीध्रा ५ तुङ्गादवनिमवनेश्चापि जलनिधिमथो
 गङ्गासे संपदमुपगता स्तोक्मथवा विवेकञ्चानां नवति विनिपातः शतमुखः॥ १०॥ शक्यो वा
 रयितुं जलेन कृतमुक्कृत् छत्रेण सूर्यात् पत्रं नागेन्द्रो निशिताङ्गु कुशेन समदोदण्डेन गोगर्दभौ व्या
 धिर्नेषजसं गृह्यैश्च विविधैर्मन्त्रप्रयोगैर्विषं सर्वस्योषधमस्ति शास्त्रविहितं मूर्खस्य नास्योषधम्॥
 ११॥ साहित्यसंगीतकलाविहीनः साक्षात्पशुः पुच्छविषाणहीनः। त्वणं न खादन्नपि जीवमानस्त
 जागधेयं परमं पशूनाम्॥ १२॥

शितेन तीक्ष्णेन वारयितुं शक्यः दण्डेन गोगर्दभौ वधनगर्दभौ वा। नेषजेन
 औषधविधिनानियमेन व्याधिर्वा मन्त्रप्रयोगैर्विषं वा एवं सर्वस्य शास्त्रविहितमौषधं निरसनप्रकारोस्ति॥ ११॥ सा
 हित्यस्य संगीतस्य कलानामनभिज्ञः ज्ञानं नास्ति एवं नूतो यो नरः सः पुच्छविषाणरहितः साक्षात्पशुस्तदा तेन त्वणं
 न क्षणीयं तनुं न खादन्नपि जीवत्यपि। इदं तु इतरपशूनां परममुत्कृष्टं जागधेयमदृष्टम्॥ १२॥

न० नी०

४

येषां त्रिविद्या ततपो नदानं नशीलं स ह तत्तत्तदपि च न गुणः स त्वगुणो धर्मो नेव । एवं भूता ये मनुष्यास्तेऽस्मिन्त्यु-
लोके भुवि नारभूताः सन्तो मनुष्यरूपेण मृगा एव विचरन्ति । १३ । १४ । इति अज्ञं प्रशंसा । अथ विद्वत्प्रशंसा । व्याकर-
णानिधानादिभिः शास्त्रैरुपस्कृताः शिक्षिताः शहास्तेः सुन्दरगोवीणी येषां ते । तथा च शिष्येभ्यः प्रदेया दत्ताः । पा-
ठिताः । आगमावेदशास्त्राणि ये स्ते । तथा च सर्वलोकेषु विख्याताः प्रसिद्धाः कवयः कवित्वं कुर्वन्नाः । एवं च ता विद्व-

येषां न विद्या ततपो नदानं नशीलं न गुणो न धर्मः ॥ ते मृत्युलोके भुवि नारभूता मनुष्य-
रूपेण मृगाश्चरन्ति ॥ १२ ॥ वरं पर्वत इर्गेषु आतं वनचरैः सह ॥ न मूर्खजनसंपर्कः सुरे-
न्द्रनवनेष्वपि ॥ १४ ॥ शास्त्रोपस्कृतशहा सुन्दरगिरः शिष्यप्रदेयागमाविरख्याताः कवयो
वसन्ति विषये यस्य प्रजो निर्धनाः ॥ तज्जाड्वसुधाधिपस्य कवयो ह्यर्थविनापीश्व-
राः कुत्साः स्युः कुपरीक्षकैर्न मणयो ये रर्ध्यतः पातिताः ॥ १५ ॥ :: ::

सो यस्य प्रजो विषये देशमध्ये वसन्ति अथ च निर्धना धनरहिताः राजा तान्नेव जानाति परामर्शिनगृह्णाति तन्
वसुधाधिपस्य राज्ञः जाडुं मोरुर्बकवयस्कमुषियः ते अर्थविनापि ईश्वराः समर्थाः अवदृष्टान्तः । यथा महामण-
यो वक्रमूल्यास्ते कुपरीक्षकैः कुत्सितपरीक्षकैः अज्ञात्वा अर्ध्यतः मूल्यतः पातिता न्यूनमूल्याः कृताः । तर्हि
अयं दोषः परीक्षकाणां न तु मणीनाम् । परीक्षकाः कुत्साः स्युः कुत्सिता एव न तु मणयः ॥ १५ ॥

॥ ४

नोदयाः राजानः येषां विद्याख्यमन्तर्धनं वर्तते तान्प्रतिमानमहद्कारं उदयतयजता कथं नूतं विद्याख्यं धनम् ॥
 हर्तुः तस्करस्य यत् गोचरं नयाति तस्य दृश्यं न भवति । पुनः कथम् । किमपि अनिर्वचनीयं शंसुखं पुष्पाति । पुनः
 नः कथं सर्वदा सर्वकालेष्वपि अर्थिन्यः शिष्येभ्यः प्रतिपाद्यमानं दनं परामुत्कृष्टं वृद्धिं प्राप्नोति । पुनः कल्याणेष्वपि
 निधनं नाशं न प्रयाति । न प्राप्नोति । एतादृशं ये यामन्तर्धनं तैः सहकः स्युर्धत्ते स्युर्धं करोति । १६ ॥ अधिगतः प्राप्तः प

हर्तुर्याति न गोचरं किमपि शंपुष्पाति यत्सर्वदा त्यर्थिन्यः प्रतिपाद्यमानमनिशं प्राप्नो
 ति वृद्धिं पराम् ॥ कल्याणेष्वपि न प्रयाति निधनं विद्याख्यमन्तर्धनं येषां तान्प्रति
 मानमुज्जतनयाः कस्तैः सह स्युर्धत्ते ॥ १६ ॥ अधिगतपरमार्थी न्यण्डितात्मा वमंस्थाः
 तृणमिव लघुलक्ष्मीर्नैव तान्संरुणद्धि ॥ अग्निनवमदलेखाश्यामगण्डस्थलानां
 न भवति विसतन्तुर्वीरणं वारणानाम् ॥ १७ ॥

रमार्थी यैः तान्प्रतिमावमंस्थाः ॥ तेषामप्यमा
 नं माकुरु ॥ तान्प्रतिलक्ष्मीः लघुतृणमिव लक्ष्मीः तान् नैव संरुणद्धि रोक्षुं न शक्नोति । अत्र दृष्टान्तः
 अग्निनवामुन्दरामदजलरेखा तथाश्यामायमानानि गण्डस्थलानि येषां ते । एवं भूतानां वारणानां ग
 जानां विसतन्तुः कमलकेसरतन्तुः किं वारणानां रोक्षुं न वति शक्नोति । अतः पण्डितानां अवज्ञानकर्तव्यम्
 १७ ॥

मर्त्त० नी०

५

मोयस्य स्वाभाविकः सद्गुणः तद्गुणं न कोपि हर्तुं शक्नोति। अत्र दृष्टान्तः। अम्भसो जाताः कमलिन्यः तासां वनं तत्र निवासः वसतिस्थानं तेन विलासः दम्भः। एतादृशं हंसस्य विलासं विधाता ब्रह्मा नितरामत्यन्तं कुपितश्चेत् विलासमेव हन्ति। न तु दुग्धजलयोर्नेदविधौ यावत्सिंहवैदग्ध्यवाचुर्याहंसस्य कीर्तिः तां अमौ ब्रह्मापि हर्तुं न समर्थः तत्र इति रेषां कावार्त्ता॥ १८॥ केयूरः वाङ्मनूषणानि चन्द्रवद्वज्रज्वालाः मुक्ताफलानां हाराः शुद्धस्नानं विलेपनं गन्धादि

अम्भोजिनीवननिवासविलासमेव हंसस्य हन्ति नितरां कुपितो विधाता॥ न त्वस्य दुग्धजलमेदविधौ ब्रह्मापि हर्तुं न समर्थः॥ १८॥ केयूरानविनूषयन्ति पुरुषं हारानचन्द्रोज्ज्वलानस्नानं न विलेपनं न कुसुमं नालं कृतामूर्धजाः। वाण्येका समलं करोति पुरुषं या संस्कृता धार्यते स्त्री यन्नेखलु नूषणानि सततं वाग्भूषणं नूषणम्॥ १९॥

कंकुसुमं पुष्पं च अलङ्कृताः सज्जीकृताः धूषिताः मूर्धजाः केशाः एते पदार्थाः पुरुषं न नूषयन्ति। यदा मौल्यं पुरुषस्य अस्ति तदा एभिः किं नूषणं न भवति। तर्हि किं। एका वाक् सम्यक्प्रकारेण अलङ्करोति। शोभयति। सापि वाक्या संस्कृता पुरुषेण धार्यते। सकलविनूषणानि स्त्रीयन्ते। एकं वाग्भूषणं न स्त्रीयते। अतः सततं सर्वकालं वाग्भूषणमेव नूषणम्॥ १९॥

पुरुषस्य इत्यादिकं धनं तद्धनं न भवति तत्क्षीयते तत्स्करादि निर्मीयते गोप्यं न भवति । अतो विद्या नाम धनं तत्समीचीनवद्गुणमाकथं न तं विद्याख्यं धनम् । नरस्य अधिकं रूपं करोति । तथा च प्रच्छन्नं गुप्तं धनं न भवति । विद्या नो गकरी नो गान् करोति । यशः कीर्तिमुखं करोति । विद्या गुरुणां गुरुः शुद्गुरवः सर्वविद्यासंपूर्णं भाजं प्रभुं आयाति । स प्राज्ञः गुरुणा मयि गुरुः । अथ च गृणाति हितमुपदिशतीति गुरु रिति गुरुपदव्याख्यानम् । अतो हितकर्त्री विद्यैवा । विदेशगमने विद्यावन्धुजनः विदेशे ये जनान्ते विद्यावन्धुजना एव न भवन्ति । विद्या परं देवतम् । राजसुपूजिता ये सां विद्याते सज्ञां सभासु पूजिता न भवन्ति । तथा विद्या नाम नरस्य रूपमधिकं प्रच्छन्नं गुप्तं धनं विद्या नो गकरी यशः सुखकरी विद्या गुरुणां गुरुः । विद्यावन्धुजनो विदेशगमने विद्या परं देवतं विद्या राजसुपूजिता न तु धनं विद्या विहीनः पशुः ॥ २० ॥ क्षान्तिश्चेत्कवचेन किं । किमरिभिः क्रोधोस्ति चेद्देहिनां ज्ञातिश्चेद न लेन किं यदि सुहृद्व्योषधैः किं फलम् । किं सपैयं यदि दुर्जनाः किं मुधनैः विद्या न वद्या यदि त्रीडावे किं मुनूषणैः सुकविता यद्यस्ति राज्ये न किम् ॥ २१ ॥ धनाद्या पूजिता न भवन्ति ॥ अतो विद्याविहीनो यः स पशुरेव ॥ २० ॥ देहिनां ज्ञातिनां यदि क्षान्तिः क्षमा वर्तते तदा कवचेन वर्णी किं । तथा च क्रोधोस्ति तर्हि अरिभिः शत्रुभिः किं ज्ञातिश्चेद न लेन अग्निना किं दायादाः सहजारय इति वर्तते । ज्ञातयो यदा निन्दादिपुरुषं बद्धन्ति तेने वदाहो न वतीति अग्नेः किं प्रयोजनं । यदि सुहृत्स्वस्वावर्तते तदा दिव्योषधैः किं फलं प्रयोजनम् । स सुहृत्सर्वहितं करोति यदा दुर्जनां सन्ति तदा सपैयः किं सपैयः दंशविज्ञेयेण मारयन्ति तथा दुर्जना अपि छिन्नत्वे शोते मारयन्ति । यदि अतवद्या सुहृ

ॐ
६

रासंपूर्णविद्यास्तितदाधनेः किं। यदि व्रीडालज्जा असत्कर्मसुवर्तते। तदा तदेव मूषणं इतरवृषणैः किं। यदि सुक।
विताचातुर्यमस्ति न दाराज्येन किं। २१। दाक्षिण्यमौदार्यमितराणि पदानि स्पृष्टानि। २२। सत्संगतिः पुंसां किं न करोति
करोतीति कथय वद। तत्किं विद्यः बुद्ध्याः जाड्यं मौर्व्यमदत्तां हरति पापं हरी करोति। चेतः प्रसादयति। स्वच्छं क
दाक्षिण्यं स्वजने दया परजने श्राव्यं सदा दुर्जने प्रीतिः साधुजने तयो न्यजने विदुः कुने ध्वार्जवम्। शौर्यं शत्रु
जने क्षमा गुरुजने नारीजने धूर्तता ये वैवं पुरुषाः कलासुकुशलास्ते धेव लोकस्थितिः। २३। जाड्यं धि
यो हरति सि च्छति वा दिसत्यमानो न तितिं दिशति पापमया करोति। चेतः प्रसादयति दिक्षु न नोति क
र्त्तिसत्संगतिः कथय किं न करोति पुंसां। २४। जयन्ति ते सुकृतिनो रसमिद्धाः कवीश्वराः। नास्ति ये।
यां यशः काये जरा मरणं जंयम्। २५। स नुः सच्चरितः सती प्रियतमा स्वामी प्रसादो मुखः स्निग्धं मि
त्रमवच्छकः परिजनो निःक्लेशलेशं मनः। आकारो रुचिरः स्थिरश्च विभ्रवो विद्यावदा तं मुखं तुष्टे।
विष्टपहारिणीष्टदहरो संप्राप्यते देहिना। २६।
हेति। सर्वदिक्षु कीर्तित नोति। विस्तारयति। २७। स नुः पुनः सच्च
रितः सहन्तः। सती प्रियतमा स्वामी प्रसादो मुखः। स्निग्धं लेहयुक्तं अवच्छकं मित्रम्। परिजनः स्वकीयजनसमुदाय
निःक्लेशलेशं अपिरहितं स्वच्छं मनः। आकारो रुचिरः स्थिरश्च विभ्रवः सामर्थ्यम्। विद्यया अवदा तं शोभनं मु
खमिति। एते पदार्था विष्टपहारिणि सर्गवासिनि हरो नारायणे तुष्टे प्रसन्ने सति देहिना पुरुषेण प्राप्यते॥ २७॥

६

मातोति। परेषां प्राणाद्यातात्तन्निवृत्तिः परधनहरणोसंयमः चित्तस्य नियमनं सत्यं वाक्यं यथा काले शक्त्या प्रदानं परेषां युवतिजन-
 नकथासुमकजावः तृणालक्षणं श्रोतः सेतुः तस्य भङ्गः गुरुबुधविनयः सर्वभूतानुकम्पा सामान्यः सर्वशास्त्रेषु।
 सामान्यतः बाहुल्येन अनुपहतविधिः न त्यक्तः विधिः मर्यादा एवं भूतः श्रेयसां पुण्यानामेव पन्था मार्गः धोक्तः। १२६। नीचैः शु-
 द्धैः विघ्ननयेन यत्किंचित्कर्म न प्रारभ्यते न च तुष्टीयते। मध्यस्थाः आदौ प्रारम्भं कृत्वा पश्चाद्विघ्नविहताः बाधिताः सन्तः कार्य-
 प्राणाद्यातात्तन्निवृत्तिः परधनहरणोसंयमः सत्यं वाक्यं काले शक्त्या प्रदानं युवतिजनकथासुमकजावः परे-
 षाम्। तृणा श्रोतो विभङ्गो गुरुबुधविनयः सर्वभूतानुकम्पा सामान्यः सर्वशास्त्रेषु अनुपहतविधिः श्रे-
 यसामेव पन्थाः। १२६। प्रारभ्यते न खलु विघ्ननयेन नीचैः प्रारभ्य विघ्नविहता विरमन्ति मध्याः। विघ्नेः पु-
 नः पुनरपि प्रतिहन्यमानाः प्रारभ्य उत्तमजनानपरित्यजन्ति। १२७। प्रियान्याय्यावृत्तिर्मलिनममुनङ्-
 गोप्यसुकरं त्वमन्तोनामर्थ्याः सुहृदपिनयाच्यः कृशधनः। विपद्यैः स्थेयं परमनुविधेयं च महतां सतां-
 तथैव परित्यजन्ति। उत्तमजनास्तु यद्दशं कार्यं तस्मिन्नेव पुनः पुनः विघ्नप्रतिहता अपि न परित्यजन्ति। १२८। अ-
 मन्तोऽष्टाः नात्यर्थ्याः न बाधनीयाः। कृशधनः अल्पधनः सुहृदपिनयाच्यः। सर्वेषां प्रियान्याय्याविधुक्ता। वृत्तिर्वि-
 र्त्तनां च मुनङ्गोपिमलिनं पापमसुकरं नैव करोति। विपदि आपतौ उच्चैः स्थेयं महत्यदे स्थितो न वतिसगौरवं न-
 त्यजति। महतां पदं अनुविधेयम्। यथा महान्तोऽपदे स्वस्थाने महत्त्वेन स्थितास्तथैव अयमपि अनुकरोति-
 इति विषयं असिधाराव्रतं नैष्ठिकं व्रतं सतां केनोपदिष्टं न केनापि उपदिष्टम्। अयं सतांस्तानाविको गुण इत्यर्थः। इति।

ॐ

ॐ १०

१४

अथ मानशैर्यप्रशंसा। क्षुक्षामोपि क्षुधया क्षामः हीनमत्वोपि जरया कृशोपि विगतप्रायोपि एवं कष्टादशं अप्यनः प्राप्नोति। विपन्नदीधिति रयिनिस्तेजायि। प्राणेषु नश्यत्स्वपि मरणसमयप्राप्तोपि। एवं जाते सति क्षुधानां शार्धके सरीसिंहः किं जीर्णं तृणमस्ति प्रक्षयति। कथं नूतः केसरी। मत्ताश्च तेऽनेन द्वाश्च तेष्वां विभिन्नाः विदारिताः कुम्भाः गण्डस्थलानि तेषु ये मांसकवलास्तेषां शमास्तेषु बह्वस्य हायेन। पुनः कथं नूतः मानेन अभिमानेन महा।

क्षुक्षामोपि जरया कृशोपि शिथिलप्रायोपि कष्टादशमापन्नोपि विपन्नदीधिति रयि प्राणेषु नश्यत्स्वपि मत्तेनेन विभिन्नकुम्भदलनशांसेकवहस्यहः किं जीर्णं तृणमस्ति मानमहतामये सरः केसरी॥ १२॥ स्वल्पं स्नायुवसावशेषमलिनं निर्मीसमव्यस्थिगोः श्वालध्वापरितोषमेति ननु तत्तस्य क्षुधाशान्तये। सिंहीजम्बुकमङ्कमागतमपित्यत्कानिहन्ति द्विपंसर्वः कृच्छ्रगतोपि वाच्छति जनः सत्त्वानुरूपफलम् ३०

तः तेषां मध्ये अयेसरी। अयगण्यः अहङ्कारयुक्तः एवं सिंहवत् अहङ्कारवान् पुरुषार्थी पुरुषोपि चुङ्कार्येन अवलम्बते। १२॥ स्वल्पं अथ वस्त्रायुवसादि अन्तर्धीतवसेषामवशेषं शेषमात्रम्। तदपि मलिनं निर्मीसं मांसरतं एवं नूतमपि गोः दृश्यस्य अस्थि श्वालध्वाप्राप्य संतोषमेति। परंतु तत्तस्य पुनः क्षुधाशान्त्यर्थं न भवति। सिंहस्तु जम्बुकमङ्कसमीपमागतमपित्यत्काद्विपंहस्तिनमेव निहन्ति। एवं सर्वे जनः कृच्छ्रं कष्टं प्राप्नोति सत्त्वानुरूपं सामर्थ्यानुरूपं फलं दृच्छति॥ ३०॥ ३

दि

७

आपिण्डदस्यपिण्डंशसंदरातितस्यपुरतःलाङ्गूलस्यपुच्छस्यचालनंतथाचअधश्चरणवपातंचरणानांपतनंतथा
चनृमौनिपत्यपतित्वावदने रसोर्दशनंदर्शयति।एवंकुरुते।गजपुङ्गवःगजश्रेष्ठःहस्तीक्षीरंविलोकयति।चादुश
तेःषियवचनशतेःप्रार्थितःसन्नुङ्क्ते।एवंचुडजनःमानहीनस्थलेअवमानितोपिपुनःपुनःयाचयत्येव।क्षीरःप्र
र्थितोपिनैवआयाति।मानपुरःसरंगृह्णातीत्यर्थः॥३१॥३२॥३३॥अनयोर्द्वयोःस्यहोर्धः।संत्येति।बृहस्पतिप्रभृतयः।

लाङ्गूलचालनमधश्चरणवपातंचनृमौनिपत्यवदनेर्दशनंच॥आपिण्डदस्यकुरुतेगजपुङ्गवस्त
क्षीरंविलोकयतिचादुशतेश्चनुङ्क्ते॥३१॥परिवर्तिनिसंसारेमृतःकोवानजायते॥सजातोयेनजातेनय
तिवंशःसमुन्नतिम्॥३२॥कुसुमस्तवकस्येवहृयीहृतिर्मनस्विनः॥मूर्ध्नि सर्वस्यलोकस्यविशीर्येतवनेय
वा॥३३॥संत्येत्येपिबृहस्पतिप्रभृतयःसंजाविताःपचयास्तात्सत्येषविशेषविक्रमरुचीराङ्गुर्नवैरायते
द्यावेवग्रसतेदिनेश्चरतिशाश्वतोश्चरौजास्वरौभ्रातःपर्वणिपश्यदानवपतिःश्रीर्षीवशेषीकृतः॥३४॥

पंचषड्वा।संजाविताःमहान्तःसन्ति।तात्पर्यतिशयराङ्गःविशेषविक्रमरुचिःसन्नवैरायतेनवैरंकरोति।पर्व
णिदिनेश्वरःसूर्यःनिशाश्वतोश्चरःचन्द्रःद्यावेवजासुरौतेजस्करावपिग्रसते।कथंचनूतोराङ्गःदानवपतिःश्रीर्षी
वशेषीकृतःअतोभ्रातःएवंकिमुक्तंवैरिणःशेषोनस्थाप्यःनिःशेषःकर्तव्यः॥३४॥ ॥ ॥ ॥ ॥

5

वहति तु वनश्रेणी शेषः फणा फणा कस्थितां कमठयति तामध्ये पृष्ठं सदा सविधार्यते ॥ तम
पि कुरुते क्रोडाधीनं ययोधिरनादरादहह महतांतिः सीमानश्चरित्रविज्ञतयः ॥ ३५ ॥ वरं पत्तच्छे
दः समदमघवनमुक्तकुलिशप्रहारैरुद्गच्छदकुलदहनो जारगरुभिः ॥ तुषारादेः सूनीरदह
पितरिक्लेशविवशेन चासौ संपातः पथमिषय सांपत्यरुचितः ॥ ३६ ॥ यदचेतनोपि पादैः ॥
स्पृष्टः प्रज्वलति सवितुरविकान्तः ॥ तत्तेजस्वी पुरुषः परकृतनिकृतिंकथं महते ॥ ३७ ॥ ।

नस्यउज्जारास्तेगुरुभिः पृथुभिः एवंभूतैः वज्रप्रहारैः पक्षच्छेदः वरंश्रेष्ठः ननुपितरिहिमाईस्तेशिविवशोपक्षच्छेदे।
नर्क्षेरायुक्ते सतितं पितरं स्यत्कायमसां प्रसूतः समुद्रस्यययसिउदके संपातः मयेनपतनमुचितं॥३६॥ यदचेत।
नोपि सूर्यकान्तः सवितुः सूर्यस्यपादैः किरणैः स्पृष्टः सन्प्रज्वलति एवं सति सचेतनो तेजसीपुरुषः परकृतनि
रुतितिरस्कारंकथं -- महतरस्यर्थः॥३७॥ ॐ ॥ ॐ ॥ ॐ ॥ ॐ ॥ ॐ ॥

शिशुरपिमिहः मदेनमलिनाकपोलमिनयोधेषांतेषुगजेषुनिपतति। इयंसत्ववतांदलवतांचकृतिः स्वभावः अतः स्वतु।
 निश्चयेनतेजसांहेतुः नवयइति। मानशौर्यप्रशंसासमाप्ता। अथअर्थप्रशंसा। जातिः स्वजातिमहत्वंरसातलंयातुगच्छ
 तु। गुणगणाः येसद्गुणास्तेषांगणाः समुदायः रसातलस्यापिअथः गच्छताम्। शीलंसहस्रंशैलाः पर्वतास्तेषांतरेषुपत
 तु। अमिजनः स्वजनः वक्रिनादद्यतुशौर्येणयाचितुंनशक्यते। अतस्तर्देरीशौर्येतिस्मिन्वज्रआशुशीघ्रंनिपततु। एवंसर्व
 सिंहः शिशुरपिनिपततिमदमलिनकपोलमितिषुगजेषु॥ अकृतिरियंसत्ववतांनस्वतुदयस्तेजसोहेतुः॥ ३५॥
 जातिर्यतुरसातलंगुणगणस्तस्याप्यधोगच्छतांशीलंशैलतरात्यतस्वमिजनः संदह्यतांवक्रिना। शौर्येवैरि।
 णिवज्रमाशुनिपतत्वधीः कृतः केवलंयेनैकेनविनागुणास्तृणालवप्रायाः समस्ताइमे॥ ३५॥ तानीन्द्रियाणि
 सकलानितदेवकर्मसावुधिरपतिहतावचनंतदेव। अर्थोविद्याविरहितः पुरुषः स एवत्वन्यः क्षणेननवतीति
 विचित्रमेतत्॥ ४०॥ यस्यास्तिवित्तंसनरः कुलीनः सपरिडतः सश्रुतवान्गुणज्ञः॥ स एववक्तासचदर्शनीयः स
 र्वगुणाः काअनमाश्रयन्ति॥ ४१॥
 स्यहानिर्भवतु। परंतुनः अस्माकंकेवलंसुरत्यः अर्थः इव्यंअस्तुकिमर्थ्येनहके
 मअर्थेनविनापूर्वोक्तागुणास्तृणालवप्रायानवन्ति॥ ३५॥ सामर्थ्येसतियानिपूर्वेन्द्रियाणितान्येवसन्ति। तदेवकर्मवु
 धिरपिसा एवअप्रतिहतानाशंतप्राप्ता। वचनमपितदेववक्त्राक्तिः एवंसर्वयथापूर्वमस्मिपरंतुएकः अर्थः इव्यंगतम्। प
 र्मादर्थस्यवशानेनविरहितः स एवपुरुषः अन्यः क्षणेननवतीति एतद्विचित्रमाश्रयम्॥ ४०॥ ४१॥ अस्यस्यहोर्थः॥

न० त्र०
ए

४२।४४। स्पष्टार्थः। परिशीलोति। कश्चित्पुरुषः क्षीणः स न्यवानां प्रसृतये तुच्छाय सह्यति। स्पष्टां करोति। स एव पश्चादप्ये लक्ष्म्या संपूर्णः स नूदमांधरित्री तृणसमागणयति। अतः धनिनां अनेकाया देकस्थितेरभावादवस्था अर्थेषु। प्रयोजनेषु गुरुलघुतया वस्तुनिष्ठयति संकोचयति च। यदा कालेन अवस्थायाः गुरुत्वं भवति तदा गुरुत्वमेव। दोर्मन्त्रान् पतिर्विनश्यति यतिः संगत्कृतो लालनादिप्रोत्तम्ययनात्कुलंकुतनयाच्छीलं खलोपासनात्॥ श्रीर्मद्यादनवेरुणादपि कृषिः स्नेहः प्रवासाश्रयान्मेत्रीचाप्रणयात्समृद्धिरनयात्यागात्प्रमादादनम्। ४२। दानं भोगो नाशस्ति स्रोगतयो भवन्ति विनस्या॥ यो न ददाति न मुंकेतस्य तृतीया गतिर्भवति। ४३। मणिः प्राणो ह्रीं वः समरविजयी हेति निहतो मदक्षीणो नागः शरदि सरिदाश्रयान् पुलिना॥ कलाशेषश्चन्द्रः सुरतमृदिना वालललनातनिम्नाशो नन्ते गलितविनवाश्चार्थिपुजनाः। ४४। परिशीणः कश्चित्स्पृहयति यवानां प्रसृतये स पश्चात्संपूर्णो कलयति धरित्री तृणसमाम्। अतश्चानेकान्त्या गुरुलघुतयार्थेषु धनिनामवस्था वस्तुनिष्ठयति वसंकोचयति च। ४५। राजनूदधुत्तमि यदि सिति धेनुमेनां तेनाद्यवत्समिव लोकममुं पुषाण। तस्मिंश्च सम्यगनि। शं परितुष्यमाणो नानाफलैः फलति कल्पलते वभूमिः॥ ४६॥ च्छति। यदालघुत्वमेवाङ्गी करोति कालपरत्वेन अवस्थाने दो भवति। ४५। हेराज न्यदिद्येनां सिति धेनुं दधुत्तमि दधुमिच्छसितेन कारणेन अद्य अधुना इमं प्रजालोकं वा त्समिव पुषाणो योषया तस्मिन्लोकवत्से सम्यक्परिपोष्यमाणो सति तदा इयं भूमिः कल्पलते वदनि शंसर्वकालं नानाफ।

७

कुत्रचिदव्ययं सर्वत्रवक्तव्यं। कुत्रचित्पत्न्यासत्यत्वेन अन्तःस्थानत्वेन परुषाकावित्येन मृदुवादिनी मृदुजापरी न हिंसा हिंसा
समादयालुः कृपालुत्वेन अर्थपरा अर्थग्रहणेन वदात्यादात्त्वेन नित्यव्ययायस्य यन्नियमितं तदेयमेवाप्रचुरं नित्यं धना
नामागमना एवं तदपतेराज्ञः नीतिः कर्तव्यता अनेकरूपा यथा वाराङ्गनावेश्या नानावेशानकरोति एकस्मान्॥४७॥

सत्यान्ताच्च परुषाप्रियवादिनी व हिंसा दयालुरपि चार्थपरा वदात्या॥ नित्यव्ययाप्रचुरं नित्यं धनागमाववेर
वाराङ्गने वत्पतीतिरनेकरूपा॥४७॥ आज्ञा कीर्तिः पालनं ब्राह्मणानां दानं भोगो मित्रसंरक्षणं च॥ येषां
मेतेषद्गुणान्प्रवृत्ताः कीर्त्तयेयं पार्थिवीयाश्रयेण॥४८॥ यद्यत्रातिजमालपदलिखितं स्तोकं महद्भावनं
तस्याप्रोतिमरुस्थलेपिनितरं मेरोततो नाधिकम्॥ तद्दीरो न वदितवत्कृष्णपणं वृत्तिं हृत्वा माकृथाः॥ कूपे
पश्यपयोनिभावपि यदो गृह्णाति तुल्यं जलम्॥४९॥ रेरेद्यातकसावधानमनसा मित्रक्षणेभ्यः प्रयताममोदावह
वो हि सन्ति गगने सर्वेपि नैतादृशाः॥ केचिद्दृष्टिगिर्यन्ति वसुधां गर्जन्ति केचिद्दृष्ट्या यं पश्यसितस्य तस्य पुर
तो गान्धर्वी दीनं वचः॥५०॥ त्वमेव द्यातकाधार इति केषां न गोचरः॥ किमस्मीदृशस्माकं कार्येणोक्तिं प्रती
क्षसे॥५१॥

५१॥ यात्रा ब्राह्मणाय तनिजे स्वकीयमालपदे स्तोकमल्पं महत्त्वकृत्तं लिखितम्। तदेव पुरुषः मरु
स्थलेऽर्वा रिदेशे मेरोचमुवर्णाक्षौ नितरं निश्चयेन जाप्रोति अतस्त्वं दीरो न वदितवत्कृष्णपणं वृत्तिं
वर्तनं जीवनं वा हृत्वा माकृथाः॥ माकृथाः॥ अत्र दृष्टान्तम् पश्य। कूपे अथवा पयोनि यो न मुदेधरः तुल्यं यावत्तमाणां जलं गृह्णा

अ० १०

चण्डकोपानामुयाणां ननु ज्ञां कश्चिदात्मीयः प्रियः अहो न भवति। यथा पावकोऽग्निः होतारं होमकं तीरमपि
 जुह्वानं होमसमये पिस्सुषः सन्दहति। ५१। यदा मेव केन मो न धार्यते तदा मूकः अवचनपदुश्चेत्वा तुलः बाचालः अथ
 बाजल्यकः। यदि किं विदहति। पार्श्वे स्थितः सन्दहति। ५२। इतौ न भवति तदाऽप्रगल्भः अज्ञता। क्षान्तिश्च माधुता चेत् मी
 रुः न भवति। यदि न सहते तदा नाभिजातः मूर्खः अप्रयोजकः एवं प्रायशः सेवाधर्मः परमगहनः कठिनः योगिना
 मपि अगम्यः कर्तुमशक्यः। ५५। नीधस्य शुद्धजनस्य गोचरगतैः समीपवर्तिभिः पुरुषैः कैः सुखमास्यते उपविश्यते।
 न कश्चिच्चण्डकोपानामात्मीयो नाम ननु ज्ञाम्। होतारमपि जुह्वानं सन्दहति पावकः। ५१। मो
 नान्मूकः अवचनपदुर्वी तु लोजल्यको वाधुषः पार्श्वे न भवति तदा हरतश्चाप्रगल्भः। हान्यामीरु र्य
 दिनसहते प्रायशो नाभिजातः सेवाधर्मः परमगहनो योगिनामप्यगम्यः। ५५। उज्जामिता खिलख।
 लस्य विष्टुः खलस्य प्राकृजातविस्तृतनिजाधमकर्महतेः। देवादवाप्तविभवस्य गुणद्विषोऽस्य नी
 धस्य गोचरगतैः सुखमास्यते कैः। ५५। आरम्भगुर्वी क्षयिणी क्रमेण लघ्वी पुरा हृदि मतीव पश्चा
 त्। दिनस्य पूर्वार्धपरार्धनिजाच्छायेव मैत्रीखलसज्जनानाम्। ६०।

कथं नूतस्य नीधस्य उज्जामिता खिलखलस्य उत्तमासिताः प्रकटीकृताः अखिलाः समस्ताः खलायेन खलखं प्रकटी
 कृतमिति पुनः कथं प्राक् पूर्वजातामाविस्तृतनिजास्वकीया अप्रमर्कमणं हतिर्येन एवं सति देवात् अदृष्टवशात् अवा
 सः प्राप्तः विभवेनेन। पुनः कथं गुणान् सद्गुणान् देहीति गुणद्विषः तस्य गुणद्विषः एवं नूतस्य गुणस्य प्राप्तवस्य समी

अथ वा सुखे वा
 नो ५५ ६०
 पक्षे रपि सुखेनैव उपवेष्टां कर्तुं शक्यते।

न० ८०

११

६१। इति कुर्जनप्रशंसा। अथ सुजनप्रशंसा। ६२। ६५। एते स्य स्यात्थीः। प्रदानं प्रकर्षेण यद्वतं तत्प्रच्छन्नमाच्छादितं। गृहमु
 पागतस्य आगतस्य संभ्रमविधिः आदरविधिः। प्रियंकृत्वा मौनम्। अन्यस्य प्रियंकृत्वा न वदति। सदसि सजायामुप
 मृगमीनसज्जनानां तृणजलसंतोषविहितवृत्तीनाम्। लुब्धकधीवरपिशुनानिष्कारणमेवैरिणे जगति।
 ६२। वाञ्छासज्जनसंगमे परगुणोन्नीतिगुणेन सत्ताविद्यायां व्यसनं स्वयोषिति रतिर्लोकायवादाप्रयम्॥ भ
 क्तिः शूलिनिशक्तिरात्मदमने संसर्गमुक्तिः खले ये ध्वेते निवसंति निर्मलगुणास्ते ज्योतरे ज्योतमः॥ ६२। वि
 पदि वैर्यमथाव्युदये रुमा सदसि वा कूपदुता युधिविक्रमः॥ यशसि चाभिरुचिर्व्यसनं श्रुतौ प्रकृतिसि
 हमिदं हि महात्मनाम्॥ ६३॥ करे श्लाघ्यस्यागः शिरसि गुरुयादप्रणयिता मुखे सत्त्वावाणी विजयि
 नुजयो धीर्यमनुलम्॥ हृदि स्वच्छावृत्तिः श्रुतमभिगतैकव्रतफलं बिनाय्ये श्वर्येण प्रकृतिमदत्ता
 मण्डनमिदम्॥ ६४॥ संपत्सु महतां चित्तं न वस्युत्पलकोमलम्॥ आपत्सु च महाशैलशिलासंध्या
 तकर्कशम्॥ ६५। प्रदानं प्रच्छन्नं गृहमुपगते संभ्रमविधिः प्रियंकृत्वा मौनं सदसि कथनं चाप्युपकृतेः।
 अनुत्सेकीलक्ष्म्यां निरभिन्नवसाराः परकथाः सतां केनोदिष्टं विषममसिधाराव्रतमिदम्॥ ६६॥
 तेः परेणा एकः उपकारः कृतः तस्य कथनं करोति॥ लक्ष्म्यां सत्यामनुत्सेकः अगर्वः। परस्य सत्कथाः। निरवद्याः। सा
 राः परमार्थरूपाः। कर्तव्याः। इदं व्रतमसिधारावत्कठिनं सतां केनोपदिष्टं केनापि। अयं सतां सानाविकी गुणः। ६६

११

एकमेवजलंतत्संसर्गतः अनेकगुणंभवति॥तद्यथा॥संतसायमितमेलांहेसंसितंवेत्ययसोनामापिनज्ञायते॥अ
जावएव॥तदेवजलंनलिनीपत्रेस्थितंमुक्ताकारतयाराजते॥तदेवजलंस्वातीमहानक्षत्रेमेधासागरेपतितंशु
क्तिकामध्यगतंवेत्मुक्ताफलंजायते॥एवंप्रायेणप्रायशः पुरुषउत्तममध्यमाधमगुणःसंसर्गतीजायते॥६७॥

संतसायमिसंस्थितस्यपयसोनामापिनज्ञायतेमुक्ताकारतयातदेवनलिनीपत्रस्थितंराजते।स्वा
त्यांसागरशुक्तिमध्यपतितंतमोक्तिकंजायतेप्रायेणाधममध्यमोत्तमगुणःसंवासतीजायते॥६७॥
यःषीणयेत्सुचरितैःपितरंसपुत्रौयत्तमर्तुरेवहितमिच्छतितत्कलत्रम्॥तन्मित्रमापदिमुखेवसम।
क्रियंयदेतन्नयंजगतिपुण्यकृतौलभन्ते॥६८॥तन्मन्त्रेनोन्नमन्तःपरगुणकथनैःस्नानगुणान्ख्या
पयन्तःस्वार्थान्संपादयन्तोविततप्रियतरारम्भयन्ताःपरार्थे॥क्षान्त्यैवाक्षेपरुहाक्षरमुखरमुखान्
उर्मुखान्दृश्यन्तःसन्तःसाश्चर्यवर्षाजगतिवहुमताःकस्यनान्यर्चनीयाः॥६९॥अस्यस्येत्यर्थः॥६८॥

तन्मन्त्रेनोन्नमन्तःउच्चाःमान्याभवन्ति।स्नानस्वकीयान्गुणान्परेषांगुणानांकथनैःसदृख्यापयन्तःकथयन्तः।
स्नानगुणान्स्वयंनवदन्ति।परेषांगुणानुवादीयैःक्रियतेतैरेवप्रसंगेनएतेषांगुणानुवर्णनंक्रियतेइति।कृत्वा
स्वार्थान्संपादयन्तः॥परस्परार्थीवितताविस्तृताःएथवःमहान्तआरम्भाःकर्माणियेषांतान्दुर्जनान्क्षान्त्यैवस्त
मयाएवदृश्यन्तःएवंसन्तःआश्चर्येणसहवर्षाःश्रेष्ठाःजगतिवहुमताःमान्याःकस्यनान्यर्चनीयाःभूज्यानभव

ति॥एवंभूताःसंतःभूज्याः॥६९॥

२३
भित्तिके नजानीमहे ते वामधमनां लक्षण ज्ञायते ॥ १३॥
वा अस्य स होर्यः ।

पुरुषपूर्वस्तीरेण दुग्धेन आत्मगताय उदकाय अखिलाः सर्वे गुणाः हि निश्चयेन दत्ताः अतः उन्नयोर्मैत्री जाता । तदन्त-
रन्तेन पयसा उदकेन स्तीरे दुग्धेनापमवेस्य दृष्ट्वा आत्मा स्वदेहः कृशातौ कृतः दुग्धेन संश्रुतं गर्तं जलं ज्वलति । तद-
नन्तरं स्वमित्रेण जलेन मर्त्ये आत्मा कृशातौ कृतः तर्हि अहमपि पतिष्यामीति बुध्या मित्रा पदं दृष्ट्वा तत्क्षीरं पावकं ।
गन्तुं उन्मनः बलं वित्तमभवत् । पुनरपि तत्क्षीरं जलेन घोसितं सच्छाम्यति एतद्युक्तमुचितम् । अतः सतां मैत्री गु-

स्तीरेणात्मगतोदकाय हि गुणा दत्ताः पुरा ते खिलाः स्तीरेतापमवेस्य तेन पयसा ह्यात्मा कृशातौ कृतः
गन्तुं पावकमुन्मनस्तदभवत् दृष्ट्वा तु मित्रा पदं युक्तं तेन जलेन शाम्यति सतां मैत्री पुनस्तादृशी ॥ ७५ ॥ इ-
तः स्वपितिकेशवः कुलमितस्तदीयद्विषामितश्च शरणार्थिनः शिखरियन्त्रिणः शेरते । इतोपिव डवा-
नलः सहस्रमस्तसंवर्तकैरहो विततमूर्जितं नरसहं बसितधीर्वपुः ॥ ७६ ॥ गतसिव बसिकाये पुण्य-
पीयूषपूर्णस्त्रिभुवनमुपकारश्रेणिभिः प्रीणयन्तः । परगुणपरमाण्वत्पर्वतीकृत्य नित्यं निज-
दिविकसन्तः सन्ति सन्तः कियन्तः ॥ ७७ ॥

गुणस्तादृश एव ॥ ७५ ॥ अहो इत्याश्चर्ये सिन्धोः समुद्रस्य वपुः वि-
ततं विस्तृतमूर्जितं महत् नरसहं नारसहते । तत्कथम् । इतः एकतः केशवः स्वपिति निद्रां करोति । इतः एक-
तः तदीयद्विषां केशवदैरिणं असुराणां कुलं शेरते । एकतः शरणागताः शिखरिणः पर्वताः पक्षिणश्च शेरते । ए-
कतः समस्तसंवर्तकैः सह बडवानलः शेरते ॥ एवं विलक्षणरूपाः परस्परं तेष्वां नारसहं वपुरिति आश्चर्यम् ॥ ७६ ॥ ७७

न० १३

१३

अतयोः स्योऽर्थः ॥ १७८ ॥ किं तेन हेमगिरिणा मेरुण रजतादिणा हिमालयेन वा अस्य आश्रिताः सारवः तरव एव न यान्ति । मनुज आत्मसदृशाः सुवर्णरौप्यरूपाः कृताः अतस्ते किं प्रयोजनम् । तस्मान्मलयादिव कुमान्यं मन्यामहे यस्य
 तस्याऽऽच्छिन्धि भजत्तमांजहि मदं पापे रतिं मा कृथाः सत्यं ब्रह्म नुयाहिसाधु पदवीं सेवस्व विद्वज्जनान् ॥
 मान्यात्मानय विद्विषोऽप्यनुनय प्रख्यापय स्वान् गुणान् कीर्तिपालयऽऽखिते कुरु दयामैतत्सतां लरु
 णम् ॥ १७८ ॥ किं तेन हेमगिरिणा रजतादिणा वा यत्राश्रिताश्च तरवः सारवस्त एव । मन्यामहे मलयमेव य
 दाश्रयेण कङ्ककोलनिम्बकटुजा न्यपि चन्दमाति ॥ १७९ ॥ रत्नैर्महाहैस्तुतुषुर्न देवान्ने जिरे भीम विषे
 ण भीतिम् । सुधां विना न प्रययुर्विरामं न निश्चितार्थो हिरमन्ति धीराः ॥ १८० ॥ क्वचिद्भूमौ शय्या क्वचिद
 पि च पर्यङ्कः शयनं क्वचिच्छाक्वाहारी क्वचिदपि वशा ल्योदन रुविः ॥ क्वचित्कन्याधारी क्वचिदपि च
 दिव्याम्बरधरो मनस्वी कार्यार्थी न गणयति - दुःखं न च सुखम् ॥ १८१ ॥ ऐश्वर्यस्य विभूषणं सुजनता ।
 शौर्यस्य वाक् संयमी ज्ञानस्योपशमः श्रुतस्य विनयो वितस्य पात्रे व्ययः । अक्रोधस्तपसः समाग्रमवितुर्ध
 र्मस्य निर्व्याजता सर्वेषामपि सर्वकारणमिदं शीलं परं भूषणम् ॥ १८२ ॥ निन्दन्तु नीतिनिपुणाय दिवा सुवन्तु
 लस्मी समाविशतु गच्छतु वा यथेष्टम् । अद्यैव वामरणमस्तु युगान्तरे वा न्याय्या तथः प्रविचलन्ति पदं मधी
 आश्रिताः कङ्ककोलनिम्बकटुजा हस्तान्पि चन्दनासुः चन्दर्नयेव भवंति शितिपरोपकारः ॥ १८३ ॥ अथ धैर्यं प्रशंसा ॥ १८०

८३ एते चोस्योऽर्थः ॥

१३

कश्चित्सर्पः गारुडिना धृतः करण्डमध्ये निक्षेपितः तस्य स्थितिं वदति। कथं मृतस्य सर्पस्य। जगतां तस्य अहमस्मान्मोक्षयि
 ष्ये इति आश्रमशायस्य। पुनः करण्डपीडिततनोः। पुनः क्षुधया स्नानेन्द्रियस्य। एवं जाते सति दैवशाक्तं प्रविशत्युक्तं
 जगत्पतकरण्डस्य विवरं छिदं कृत्वा नक्तं रात्रौ अन्तः प्रविष्टः सन् भोगिनीमुखे निपतितः पश्चात्तस्य आख्योऽपि शिते
 जगतां तस्य करण्डपीडिततनोऽस्तीनेन्द्रियस्य क्षुधा कृत्वा खुर्विवरं सयं निपतितो नक्तं मुखे भोगिनः। तस्मिन्
 तिष्ठितेन सत्वरमसौ तेनैव यातः पथा लोकाः पश्यत दैवमेव हि नृणां वृद्धौ सये कारणम्॥८४॥ यातितोऽपि
 करण्डातेरुत्पतत्येव कन्दुकः। प्रायेण साधुवृत्तानामप्यायित्यो विपत्तयः॥८५॥ आलस्यं हि मनुष्याणां
 शरीरस्थो महान् रिपुः। नास्मद्यमसमो वन्धुः कुर्वीणो नावसीदति॥८६॥ छिन्नोऽपि रोहतितरुः क्षीणो
 ऽप्युपवीयते पुनश्चन्दः। इति विमृशन्तः सन्तः संतप्यन्ते न ते विपदा॥८७॥ नेतायत्र ब्रह्मस्यतिः प्रहरणं वज्रं सु
 राः सैनिकाः स्वर्गो दुर्गमनुग्रहः किल हरेरेरावती वारणः। इत्याश्चर्यवत्त्वान्वितोऽपि बलिभिर्भग्नः परैः संग
 रेत छक्तं वरमेव दैवशरणं धिक्कृषिक्कृष्टथापौरुषम्॥८८॥ कर्मायतनं फलं पुंसां बुद्धिः कर्मानुसारिणी। त
 थापि सुधियानां व्यसुविचारैर्बहुवर्तता॥८९॥ तमांसेन ससर्पस्सुप्तः। तेनैव छिदं मार्गेण बहिर्यतः॥ अतः
 भोजनाः यूयं स्वस्थास्तिष्ठत दैवमदृष्टमेव नृणां वृद्धौ सये च कारणमस्ति॥ उद्योगं त्यजन्तु अदृष्टवशाद्यज्ञविष्य
 ति तन्न विष्यति॥८४॥८५॥८६॥८७॥ इति धैर्यप्रशंसा॥ अथ दैवप्रशंसा॥८८॥८९॥ एतेषां स्पष्टार्थाः॥३॥

॥५॥ अथोर्थः ॥ या खलान्साधूंश्च करोति । मूर्खान् विडुषः करोति । द्वेषिणो हितान् करोति । हालाहलं परोक्षममृतं प्रत्यक्षं करोति । तां सक्रियां भगवतीं माराधययदि वाञ्छितं फलं लोभं मिच्छसि । हे साधो विपुलेषु गुणेषु व्यसनैः प्रीतिभिः । आस्थां ह्यथामाकृत्याः सक्रियां विना केवलं गुणैर्नीकं चित्तं लभ । ॥६॥ गुणवत् गुणैर्युतम् । अथ वा अगुणवत् कालः ।

ब्रह्मायेन कुलालवन्नियमितो ब्रह्माण्डमाण्डोदरे विष्णुर्येन दशावतारगहने सिमो म
हासंकटे रुडो येन कपालपाणिपुटके निक्षिप्तं नकारितः सूर्यो भ्राम्यति नित्यमेव गगने
तस्मै नमः कर्मणे ॥ ॥५॥ या साधूंश्च खलान् करोति विडुषो मूर्खान् हितान् द्वेषिणः प्रत्यक्षं
कुरुते परोक्षममृतं हालाहलं तत्क्षणोद् । तामाराधय सक्रियां भगवतीं लोभं फलं
वाञ्छितं हे साधो व्यसनैर्गुणेषु विपुलेषु आस्थां ह्यथामाकृत्याः ॥६॥ गुणवत् गुणवत्
कुर्वता कार्यमादौ परितो रवधार्ययत्नतः परिदत्तेन ॥ अतिरभसकृतानां कर्म
णामाविष्यते न विहृदयदाही शल्यतुल्यो विपाकः ॥७॥

ये कुर्वता कर्तुमिच्छता य
ण्डितेन विवेकिना आदौ पूर्वमेव यत्नतः । प्रयत्नात्तस्य कार्यस्य अकार्यस्य च परितोः प्रान्तः । अव
धार्य विचारणीया ॥ कर्तुं शक्यं प्रान्तः शुभ इति आदौ विचार्य कर्तव्यम् । अन्यथा अतिरभसानां आ
रभत्वादेव कृतानां कर्मणां विपाकः प्रान्तः फलं आविष्यते मरणपर्यन्तं हृदयदाही शल्यतुल्यो न भवति ॥
९७

न० ८०

१५

मनुजोमनुष्यः॥ मां कर्मभूमिं प्राप्य यस्तपःस्वधर्मनिष्ठां सक्रियां न चरति समन्दभाग्यः स्वहितं न जानाति अत्र दृष्टान्तः
यथा वैदूर्यमय्यां रत्नरवितां सुवर्णस्थालीं प्राप्य तस्यां तिलानां खलं चन्दनकाष्ठैः पचति पार्कं करोति। यथा च सु
वर्णलाङ्गलेन वसुधां पृथ्वीं विलिखति। भूमिं शुद्धं करोति। किमर्थमर्कतलस्य हेतोः अर्कवृक्षाणां तलार्थम्॥ य
था कर्पूरखंडान् कर्पूरशकलान् छित्वा तत्र समन्तात् कोट्वाणां हतिं नितिकुरुते। तथा मां कर्मभूमिं प्राप्य तपस्य
स्थाल्यां वैदूर्यमय्यां पचति तिलखलं चन्दनैरित्थनैर्यः सौवर्णेर्लांगलायैः विलिखति वसुधामर्कतलस्य
हेतोः॥ छित्वा कर्पूरखण्डान् हतिमिह कुरुते कोट्वाणां समन्तात् प्राप्ये मां कर्मभूमिं न चरति मनुजो यस्त
पो मन्दभाग्यः॥ १८८॥ नैवाकृतिः फलति नैव कुलं च शीलं विद्यापि नैव न च यत्नकृतापि सेवा॥ जाग्यानि
पूर्वनपमाखलुसंघिता न काले फलंति पुरुषस्य यथैव वृक्षाः॥ १८९॥ मज्जत्वं न सियातु मेरुशिखरं शत्रू
न् जयत्वा हवे वाणिज्यं कृषिसेवनादिसकलाः विद्याः कलाः शिस्तुः आकाशं विपुलं प्रयातु स्वगवत्क
त्वा प्रयत्नो महान् नाभाव्यं न वतीह कर्मवशातो भाव्यस्य नाशः कुतः॥ १९०॥ त्वाविषयमोगान्मुं क्ते॥ १८८॥
१८९॥ स्पष्टः अममसि मज्जतु॥ मेरुशिखरयातु। युद्धेशत्रून् जयतु। वाणिज्यकृषिसेवनादिसकला विद्याः कलाश्च शिस्तुः॥
अप्यासं करोतु। विपुलं पुष्कलं आकाशं यातु गच्छतु स्वगवत्पसिवत्। एतादृशं नानाविधं परं उत्कृष्टं यत्नं कृत्वा
यिद्दलोके कर्मवशातः यत्र भाव्यं तन्न भवति न विनव्यमिच्छितं न भवति न वितव्यं न वत्येव जाव्यस्य नाशं कुतः प्रय

लेखिनापि भवति १९०५

ग्रीमं वनमिति। यस्य नरस्य पूर्वमुक्तं विपुलं पुष्कलं नवतितस्य ग्रीमं वनं प्रधानं श्रेष्ठं पुरं नवति। सर्वजनादुर्जना अभिसुज
 नतां याति। कृत्वा समग्रामः सन्तः उत्तमाः निधयो रत्ना निधतेः पूर्णा नवति। २१ इति कर्मप्रज्ञा समाप्ता। अथ प्रत्यन्तरे।
 श्लोकाः। लानकः गुणिसंगमः। अमुखं किं मूर्खैः सह संगतिः। हानिः का समयच्युतिः। अस्मिन् समये यत् कर्तव्यमेव तत्
 न कृतं समयोगतः स च हानिः। निपुणता का धर्मतत्त्वे रतिः॥ शूरः कः विजितेन्द्रियः। प्रियतमा का याऽनुव्रता। धनं।
 वने रणेश बुजलानि मध्ये महार्णवे सर्वतसंकरे वा॥ सुमं प्रमत्तं विषमस्थितं वारत्तन्ति पुण्यानि पुरा कृता
 नि॥ १॥ ग्रीमं वनं नवतितस्य पुरं प्रधानं सर्वो जनः सुजनतामुपयाति तस्या। कृत्वा च नर्मवति सन्निधि।
 रत्नपूर्णयस्यास्ति पूर्वमुक्तं विपुलं नरस्य॥ २॥ कोला नीगुणिसंगमः किमसुखं धाते नरेः संगतिः
 का हानिः समये च्युतिर्निपुणता का धर्मतत्त्वे रतिः॥ कः शूरो विजितेन्द्रियः प्रियतमा का अनुव्रता किं ध
 नं विद्या किं सुखमप्रवासगमनं राज्यं किमाज्ञाफलम्॥ ३॥ मालती कुसुमस्येह हृद् गती च मनस्विनः
 मूर्ध्नि वा सर्वलोकस्य शीर्यते वन एव वा। धा प्रियवचनदरिन्दैः प्रियवचनादौः स्वदारपरितुष्टैः परपरि
 वादनिवृत्तैः क्वचित् क्वचित् मण्डिता वसुधा॥ ४॥ किं विद्या। सुखं किं अप्रवासः॥ राज्यं किं आज्ञाफलं यस्याज्ञया।
 सर्वं शुभाशुभं नवतिसामर्थ्येन देवराज्यम्॥ ५॥ धा प्रियवचनेषु दरिद्रास्तेः। प्रियवचनेषु आद्याः संयन्तास्तेः। स्वदारे
 षु परितुष्टैः। परापवादनिन्दायाः निवृत्तैः। एवमादि निर्गुणैर्युक्तैः पुरुषैः क्वचित् क्वचित् स्थले वसुधामण्डिता शोभा

समानाभवति॥ ५॥

॥६०॥ नी०
१६

कदर्थितस्य कष्टं प्राप्तस्य धैर्यं हतिर्वर्ततं यस्य तस्य धैर्यगुणः प्रमादुं नाशं प्रापयितुं केनापि न शक्यते । अत्र दृष्टान्तः
अधोमुखकृतस्य वक्त्रेः शिखा कदापि दयि अधो न याति । ६॥ १॥ लज्जेति । सत्यमेव व्रतं तदेव व्यसनं येषां ते प्रतिज्ञां

कदर्थितस्यापि च धैर्यं वृत्तेर्न शक्यते धैर्यगुणं प्रमादुं न । अधोमुखस्यापि कृतस्य वक्त्रेः नीधः शि
खा यातिकदापि देवा । कान्ता कटाक्ष विशिखान दहन्ति यस्य चित्तं न निर्दहतिको पकृतानुता
पः ॥ कर्षन्ति नृरिविषयाश्च न लोभयाशौर्लीकत्रयं जयति कृत्स्नमिदं सधीरः ॥ ७॥ एकैनापि
हि शूरेण पादाक्रान्तं महीतम् ॥ क्रियते नास्करस्येव स्फारस्फुरिततेजसा ॥ ८॥ वक्रिस्तस्य ।
जलायते जलनिधिः कुल्यायते तत्तत्क्षणात् मेरुः स्वल्पशिलायते मृगपतिः सद्यः कुरङ्गा
यते ॥ व्यालोमाल्यगुणायते वियरसः पीयूषवर्षायते ॥ यस्याङ्गे खिललोकवह्नन्तमं
शीलं समुन्मीलति ॥ ९॥ लज्जागुणौघजननी जननी मि वस्वामत्यंतशुद्धहृदयामनुवर्तमा
नाम् ॥ तेजस्विनः सुखमसून्पि सत्यजन्ति सत्यव्रतव्यसनिनो न पुनः प्रतिज्ञाम् ॥ १०॥

न त्यजन्ति । पुनरन्यां न कुर्वन्ति । कथं नृतां प्रतिज्ञां ॥ लज्जायाः ये गुणास्तेषां मोघः समुदायस्तस्य जननी ॥ पु
नः कथं नृतां ॥ स्वांस्वकीयां जननी मि व अत्यन्तशुद्धहृदयामनुवर्तमानामनुवर्तत इति या ॥ अतस्तेजस्विनः
सुखमसून्प्राणानपि त्यजन्तीत्यर्थः ॥ १०॥ इति श्रीनर्तहरिविरचितं सटीकं नीतिशतकं समाप्तम् ॥ ॥

१६

॥ श्रीगणेशायनमः ॥ अथ शृङ्गारशतं नाम्नापरंतु सम्यक् विचारितं चेत्परिणामे वैराग्यमेवास्ति । निन्दास्तु
तिस्तुतिनिन्दावादिः प्रकारोस्ति । अत्र तावत्स्तुतिनिन्दाप्रकारः । स्त्रीणां शृङ्गारश्च भोगश्च नश्वरः । एतयोः सका
शात् यत्तु सुखं तन्नश्वरं परिणामे दुःखमेव । एवं सति विषयिभिः कामिभिः अविचार्य वक्तुं तं सूर्यते ॥ सास्तुतिरादौ
विलिखति । श्लोकः शम्भवेति । शम्भुः शिवः स्वयम्भूर्ब्रह्मा हरिर्विष्णुः एते महान्ताः ईश्वराः येन मदनं न सततं निरन्त

शम्भुस्वयम्भु हरयो हरिणोत्तराणां येनाक्रियन्त सततं एह कर्मदासाः ॥ वाचामगोचरचरित्रविवि
त्रिताय तस्मै नमो नगवते कुसुमायुधाय ॥ १ ॥ स्मितेन भावेन चलङ्कया निघ्राय राङ्मुखै रर्
कटाक्षवीक्षणैः ॥ वचो निरीर्ष्या कलहेन लीलया समस्तभावैः खलु वन्धनं स्त्रियः ॥ २ ॥ ॥

रं एह कर्मदासाः कृताः तस्मै कुसुमायुधाय नमोस्तु ॥ कथं भूताय ॥ वाचामगोचराणि चरित्राणि तैर्विचित्रि
ताय ॥ नानाप्रकाराय ॥ तत्रादौ स्त्रीप्रशंसा ॥ १ ॥ स्मितेन भावेन चित्ता निघ्रायेण लज्जया निघ्रायेन
मराङ्मुखैः ॥ रर्शनिकटाक्षेण वीक्षितानि ते त्राणितैः । वचोभिः परोत्कर्षा सहिष्णुता ईर्ष्या तथा ईर्ष्यायाः ॥ क
लहेन लीलया च एभिः समस्तभावैः खलु निश्चयेन स्त्रियः वन्धनं न वन्ति ॥ २ ॥ ॥ ॥

म० ऋड्
१७

भूचातुर्यन्तं न च। कुञ्जिता निम्नसीणिनेत्राणि येषु एवं मूताः कटाक्षाः स्निग्धास्नेहयुक्ता वाचोलङ्घ्यालङ्कारयुक्ता
हासाः लीलया स्वभावेन मन्दं शनैः प्रस्थितं प्रयाणं स्थितं च। स्त्रीणां एते पदार्थाः नृषणमायुधं च भवति ॥ ३ ॥ य
द्यमसमागमो जातो यासां तानवो दास्तासां नवो दानां वदनान्येव कमलानितैः ॥ नेत्रचलितैः नेत्राणि चलितानि
निचञ्चलानि येषु तैः स्फुरन्ती लालीनां प्रकरः समुदायस्तेन परिपूर्णा इव दृश्यो भवति। वदनानि कमलानितैः।

भूचातुर्यात् कुञ्जिताक्षाः कटाक्षाः स्निग्धा वाचोलङ्घिताश्चैव हासाः ॥ लीलामन्दप्रस्थितच।
स्थितं च स्त्रीणामेतत् नृषणं चायुधं च ॥ ३ ॥ क्वचित्सुभ्रमङ्गैः क्वचिदपि चलजापरिणतैः ॥ क्व
चित्मीति त्रसैः क्वचिदपि च लीलाविलसितैः। नवो दानामेतिर्वदनकमलैर्नेत्रचलितैः स्फुरन्
ती लालीनां प्रकरपरिपूर्णा इव दृशः ॥ ४ ॥ कुङ्कुमयंककलङ्कितदेहागौरययोधरकम्पि
तद्वारा ॥ नृपुरहंसरणत्पदपद्माकं नवशीकुरुते नु विरामा ॥ ५ ॥ ॥ ॥

धुनेत्रचलितानि तत्रैव भ्रमरास्तैः पूर्णानि दृश्यन्ते कथं भूतैर्वदनैः क्वचित्सुभ्रमङ्गैः भ्रुवोभङ्गाश्चलनानि येषु
तैः क्वचित् चलजाविलसितैः शोभितैः वदनैः ॥ ४ ॥ कुङ्कुमस्य यङ्कः कर्दमः तेन कलङ्कितः देहीयस्या
सागौरो च तौ योधरौ स्तनौ ताभ्यां कम्पितः हारो यस्यासा ॥ नृपुराण्येव हंसास्तैरान्तिमशङ्कान्येव पदानिय
स्यासा ॥ एवं नृतारामारमयतीति रामा स्त्री नु विकंपुरुषं वशी न कुरुते करोत्येवेत्यर्थः ॥ ५ ॥ ॥ ॥

वक्रचन्द्रविकासिचन्द्रवत्त्रुलंशोभायमानंयङ्कजानांपरिहासःविकसनतद्वत्तमेलोचने॥वर्णःका-
न्तिःस्वर्णमुवर्णंअपाकरिष्णुःस्वर्णतोधिकः॥कचानांकेशानांचयःसमुदायःअलिनीभ्रमरीजिष्णुः॥जेता-
वत्तोजोसनीइतस्यगजस्यकुम्भःगण्डस्थलंतस्यसंभ्रमःशोभाहरोकविनौगुर्वीष्टुलानितम्बस्थलीमथै-
दिषदेशंमार्दवंवाचांवचनानांहारिअत्यन्तंकोमलानिवचनानिएतेषदार्थाःयुवतिषुस्वानाविकंस्वभविनैव

वक्रचन्द्रविकासिचन्द्रवत्कजयरीहासतमेलोचनेवर्णःस्वर्णमपाकरिष्णुरलिनीजि-
ष्णुःकचानांचयः॥वत्तोजाविभकुम्भसंभ्रमहरोगुर्वीनितम्बस्थलीवाचांहारिच-
मार्दवंयुवतिषुस्वानाविकंमण्डनम्॥६॥स्मितंकिंचिद्वक्त्रेसरलतरलोदधिविनवः
परिस्यन्दोवाचामभिनवविलासोक्तिसरसः॥गतीनामारम्भःकिसलयितली-
लापरिकरः॥स्मशान्यास्तारुण्यंकिमिहनहिरम्यंमृगदृशः॥७॥ ॥ ॥

मण्डनंभवन्ति॥६॥तारुण्यंस्मशान्यामृगदृशःहरिणीदृशःकिमपिकिंचिदपिइहरम्यंनहिइतिनरम्यमेवास्मि-
तत्किंवक्त्रेकिंचितस्मितमल्पहास्यंसरलोद्भुजसरलश्चञ्चलःदृष्टेर्विजयःसामर्थ्यविलासेनशक्तिःअभिनवामृतन-
विलासोक्तिःतयासरसःमधुरः।वाचांवचनानांपरिस्यन्दःवक्तव्यता।गतीनांगमनानामारम्भः।किसलयित।
लीलापरिकरःकिसलयाःनवपल्लवाःअत्यन्तंमृदवः।तद्वन्मृदुःशनैःमृदुगमनमित्यर्थः।रम्यम्।सुन्दरम्॥७॥

सत्तद्वैः आसक्तचित्तैः इष्टव्येषु किमुतमं इष्टव्यं मृगदृशां प्रेम्णा प्रीत्या प्रसन्नं मुखम् । घ्रातव्येषु किमुतमं किंतदा ।
 स्यपवनः श्राव्येषु किमुतमंतद्वचः । स्वाद्येषु किंतस्याश्रोष्यपल्लवस्य रसः स्पृश्येषु किंतस्यास्तनुः ध्येयं किंतस्यानव ।
 यौवनं सर्वत्र सर्वदा विभ्रमः विलासः स्मरणीयः ॥८॥ एतास्तुरुण्यः कटाक्षैः कस्य मतः विवशं स्वाधीनं न कुर्वन्ति ।
 कुर्वन्त्येव । कथं भूताः स्वलितानि शशयमानानि वलयानि मेखलाश्च तत उल्लिखन्त ऊङ्काः ऊणकारसेन सह एता
 इष्टव्येषु किमुतमं मृगदृशां प्रेमप्रसन्नं मुखं घ्रातव्येषु किंतदा स्यपवनं श्राव्येषु किंतद्वचः । किं ।
 स्वाद्येषु तदोष्यपल्लवरसः स्पृश्येषु किंततनुर्ध्येयं किंतव यौवनं सत्तद्वैः सर्वत्र तद्विभ्रमः ॥८॥ एता
 स्वलक्ष्म्यसिञ्जितमेखलोत्थ ऊङ्का रत्नपुररवाहतराजहंस्यः ॥ कुर्वन्ति कस्य न मनो विवशं ।
 तुरुण्यो विवस्वतमुग्धहरिणी सदृशैः कटाक्षैः ॥९॥ नूनं हिते कविवरा विपरीतबोधाः ये नित्यमाकुर
 वत्ता इति कामिनीनाम् । यानिर्विलोलतरतारकदृष्टिपातैः । शक्रादयोपि विजितास्त्ववलाः कथं तः
 दृशानि त्पुराणितेषां रवातृशङ्खत् । तृताजिताराजहंस्यो राजहंसानां स्त्रियः यानिः स्ताः कथं भूतैः कटाक्षैः विवस्वा
 नयनीतामुग्धाहरिण्यस्तासां यथा प्रेक्षणा नितत्सदृशैः ॥९॥ ते कविवराः प्रेक्षाः नूनं निश्चयेन विपरीतबोधाः वि
 परीतज्ञाताः ये कामिनीमवत्ता इति नित्यमाकुरः वदन्ति ॥ यानिः कामिनीभिः अतिशयेन विलोलतरास्तारका
 येषु एव भूतैः दृष्टिपातैः प्रेक्षणीः शक्रादयोपि विजिता इति निश्चयन कथं ता अवलाः प्रोक्ताः ॥१०॥ ॥ ॥

११॥ स्पष्टः केशाः संयमिनः आचतावहाः। लोचने श्रुतेः कर्णस्यापि परंपारं गतं ते स्वभावेनैव। शुचिभिः श्रुद्धेः द्विजा
नां दन्तानां गणैः अन्तर्वक्त्रं कीर्णं व्याप्तं मुक्ताफलानां सततमधिवासः वसतिस्तयारुचिरं शोभायमानं वसो जौस्तनौ ता
वेवकुम्भौ तयोर्द्वयं हेतुं त्विदं त्वमुक्तप्रकारं ते तव वपुः प्रशान्तमपि नोस्माकं सौजनं करोत्येव ॥ ११॥ १४॥ ३३॥ योऽस्य शोधः ॥

नूनमाज्ञाकरसस्यां सुश्रुवो मकरध्वजः ॥ यतस्तत्रैव संचारमृचितेषु प्रवर्तते ॥ ११॥ केशाः संयमिनः
श्रुतेरपि परंपारं गते लोचने अन्तर्वक्त्रमपि स्वभावशुचिभिः कीर्णं द्विजानां गणैः ॥ मुक्तानां सतताधिवा
सरुचिरं वसो जकुम्भद्वयमित्यंतं त्विवपुः प्रशान्तमपि ते सौजनं करोत्येव नः ॥ १२॥ मुग्धे धानुष्मता के
यमपूर्वात्त्वयि दृश्यते ॥ यथा विध्यसि चेतां सिगुणैरेव न सायकैः ॥ १३॥ सति प्रदीपे सत्यग्नौ सत्पुनरा
रवीन्दुषु ॥ विना मे मृगशावात्या तमो नूतमिदं जगत् ॥ १४॥ सहस्रस्तनूना रणयतरले नेत्रे चले भ्रूलते। रा
गात्थेषु तदोष्पल्लवमिदं कुर्वन्तु नाम व्यथाम्। सौभाग्यात्तरप इक्तिरेव लिखिता पुष्पायुधेन स्वयं म
ध्यस्थापिकरोति तापमधिकं रोमावलीकेन सा ॥ १५॥

हे कामिनि यद्यस्मात्कारणात् तव वपुः वर्तुलस्तन
नारः तरले च ज्वलेनेत्रे। चले च ज्वले भ्रूलते इदमोष्पल्लवं एतानि तव अस्मा सुनाम इति निश्चयेन रागद्वेषा तथा
अन्धेषु व्यथां कुर्वन्ति तत्कुर्वन्तु। कुतः पुष्पायुधेन मदनेन स्वयंतवज्जाले सौभाग्यात्तरप इक्तिरेव लिखिता वर्तते
अतोस्माकं किमपि न चलति। यस्तु इयंतवोदरे रोमावली मध्यस्थापितापं करोति तत्केन कारणेन तन्न ज्ञायते ॥ १५॥

नर्त० मृ०

१९७

१६॥ हे विनतस्यास्तनौ नौ कठिनौ ॥ तथा च जघनं विहारि क्रीडायोग्यम् । तथा च वक्रं चारुमुन्दरं यदितर्हितव ।
 व्याकुलत्वं किमर्थम् । यदितव वा न्यज्ज्ञासितर्हि पुण्यं कुरुष्व समीहितार्थः । नीक्षितार्थः पुन्यैर्विना न भवन्ति ॥ १७॥
 नो आर्याः मात्सर्यमुत्सार्यत्यक्ता विचार्य च दंसमर्थ्यदं कार्यं वेदन्तु । न किंचिदपि परमार्थश्चेत्तर्हि नूधराणां नितम्बाः
 सेव्याः नो चेत् स्मरस्य मदनस्य स्मेरः नरः तेन विलासिनीनां नितम्बाः सेव्या इति ॥ १८॥ अस्मिन् संसारे षण्डितानां देगती कर
 गुरुणास्तननारेण मुखचन्द्रेण ता स्वता ॥ शनैश्च रात्र्या पादाभ्यां रेजे ग्रहमयी वसा ॥ १६॥ तस्यास्त
 नौ यदि घनौ जघनं विहारिव कंच चारुतव विन किमाकुलत्वम् । पुन्यं कुरुष्व यदि ते शुतवास्ति व
 ज्ज्ञा पुण्यैर्विना न हि न वन्ति समीहितार्थः ॥ १७॥ मात्सर्यमुत्सार्य विचार्य कार्यमार्थः समर्थ
 दमिदं वेदन्तु । सेव्या नितम्बा किमु नूधराणां मुत स्मरस्मेरविलासिनीनाम् ॥ १८॥ संसारे स्मिन् सारे
 परिणतितरले देगती षण्डितानां तत्त्वज्ञानाम्ताम्भः पुलकितधियां यातुकालः कदाचित् । नो चे
 त्मुग्धाङ्गनानां स्तनजघननरात्तोगसंसंगिनीनां स्थूलोपस्थस्थलीषु स्थगित करतलस्पर्शलो
 लोद्यतानाम् ॥ १९॥
 थं नूतैः संसारे । असारे निःसारे पुनः कथं नूते परिणतिः प्रान्तः तरले । अस्थिरे अतस्तत्त्वज्ञानमे
 वामतो दकं तेन पुलकिता स्त्री स्त्राणधीर्येयान्ते । एवं नूतः कालः कदाचित् यातुगच्छतु एकेयं गतिः । नो चेत्तर्हि स्तनजघ
 नयोर्नरस्तस्मिन् नोगसंगो यासां मुग्धाङ्गनानां स्थूलोपस्थस्थलीषु नूभिषु स्थगितः करतलस्पर्शः न स्मिन् लोलास

तस्यानामुद्यतानां तासां संगेन कालो यातु इयं गतिर्दिता य १९७

न० २००

२०॥२१॥उजयोस्सद्योर्धः॥इतिस्त्रीप्रशंसा॥अथमोगादिलक्षणम्॥काचितन्वीविहङ्गीवनडुमाणांछायासुविश्रम्यवि
चचारस्ततोतरीयेणस्तनोपरिवस्त्रेणकरोहतेनशशिनःचन्द्रस्यमयूखान्निवारयन्तीव॥२२॥अदर्शनेसतिदर्शन
मात्रमेवकामोयस्यासापश्चात्तदृष्टाचेतपरिषङ्गस्यआलिङ्गनस्यरसैकलोलासत्त्वणापुनःआलिङ्गिताया

मुखेनचन्द्रकान्तेनमहानीलैःशिरोरुहैः॥पाणिभ्यांययरागाभ्यांरेजेरत्नमयीवसा॥
२०॥संमोहयन्तिमदयन्तिविडम्बयन्तिनिर्मर्त्सयन्तिरमयन्तिविषादयन्ति॥एताःप्र
विश्रम्यसदयंहृदयंनराणांकिंतामवामनयनानसमाचरन्ति॥२१॥विश्रम्यविश्रम्यवन
डुमाणांछायासुतन्वीविचचारकाचित॥स्तनोतरीयेणकरोहतेननिवारयन्तीशशि
नोमयूखान्॥२२॥अदर्शनेदर्शनमात्रकामादृष्टापरिषङ्गरसैकलोला॥आलिङ्गिताया
गितायांपुनरायताक्ष्यामाशास्महेवियहयोरभेदम्॥२३॥मालतीशिरसिजन्मणो
न्मुखीचन्दनंवपुषिकुङ्कुमाविलम्॥वत्ससिधियतमामनोहरास्वर्गण्यपरिशिष्टा

मायताभ्यांसत्यांपरस्परवियहयोर्देहयोरभेदमाशास्महे॥२३॥यस्यमालतापुष्पमालाशिरसिजन्मणोन्मु
खीविकसनायचन्मुखीविकसितातथाचवपुषिचन्दनंकुङ्कुमेनयुक्तम्॥तथाचवत्ससिहृदयेधियतमामनो
हरावर्ततेतस्यस्वर्गोन्नोन्नोन्नःअवशिष्टःउर्वरितःएयोऽत्रआगतः॥अत्रापिस्वर्गोन्नोन्नवतीत्यर्थः॥२४॥ः

न० शृ०
२०

कुलस्त्रीरंतरम्यम्॥ कथं प्राक् पूर्वमा मा इति मनागे कवारं अमानितगुणं स्वयमेव आगमिष्यति इति कारणात् आ
हरो नैव कृतः। ततः जाता निलायं इच्छा जाता ततः सत्री डंत जया सह आगता। तदनुसृत्योद्यतम्। शिथिलतया उद्य
ता अत्र वृत्ता॥ अनुपश्चात् प्रत्यस्तथैर्यं धैर्यं त्यक्तम्॥ पुनः प्रे मा॥ आर्जः स्पृहणीयः निर्भरः आदरः तेन रहः।

प्राङ् मा मेति मना गमानितगुणं जाता निलायं ततः सत्री डंत दनुस्तथोद्यतमनुपत्यस्तथैर्यं पुनः
प्रे मा र्जः स्पृहणीय निर्भर रहः क्रीडा मगलं ततो निःशङ्कः काङ्क्ष गविकर्षण अधिकं सुखं रम्यं कुलस्त्री
रंतरम्॥ २५॥ उरसि निपतितानां स्रस्तधम्मिल्लकानां मुकुलितनयनानां किञ्चिदुन्मीलिताना
म्॥ सुरतजनितखेदस्वार्दगण्डस्थलीनामधरमधुबधूनां माग्यवन्तः पिवन्ति॥ २६॥ आमीलितन
यनानां यः सुरतरसो नुसंविदं कुरुते॥ मिथुनैर्मिथो वधारितमवितथमिदमेव कामनिवर्हणम्
२७॥

एकान्तक्रीडायां मगलं त्यक्तलज्जा ततः निःशङ्कम्॥ अङ्गविकर्षण अधिकं सुखं एवं शनैः शनैः त्यक्तलज्जा
मिति कारणात् रम्यम्॥ २५॥ २६॥ स्पष्टार्थः आर्जः अमीलितनयनानां स्त्रीणां यः सुरतरसः अनुसंविदं सुखं कुरुते॥
इदमेव कामस्य निवर्हणं कर्तव्यम्॥ मिथुनैर्द्वन्द्वैर्मिथः परस्परमवधारितं ज्ञातमन्योन्यं जानाति॥ २७॥ ॥ ॥

पुंसांयत्यस्मात्जरास्वपिमन्मथस्यमदनस्यविकाराःकृताः॥५॥इदमनुचितंकृतमक्रमश्चक्रमोषिनैव॥तदपितथाव
नितम्बिनीनांस्त्रीणांस्तनयतनमेवअवधिजीवितंरतंवातकृतम्॥५॥इदमपिअनुचितंकृतम्॥२८॥२९॥स्यष्टःसू
गह्मंइहसिखैर्यथेष्टमालायाःवचनानिकिमपिअनिर्वचनीयम्॥सुखंकुर्वन्ति॥कथंभक्ताःआलापाःप्रणा

॥५॥इदमनुचितमक्रमश्चपुंसांयदिहजरास्वपिमात्मथाविकाराः॥तदपिवनकृतंनितम्बिनीनां
स्तनयतनावधिजीवितंरतंवा॥२८॥एतत्कामफलंलोकेयद्वयोरेकचितता॥अन्यचित्तक
तेकामेशवयोरिवसंगमः॥२९॥प्रणयमधुराःप्रेमोक्तादरसादलसास्तथानृणातिमधुरामुग्ध
आयाःप्रकाशितप्रमदाः॥प्रकृतिसुनगाविश्रम्भाहीःस्मरोदयदायिनोरहसिकिमपिखैराला
पाहरन्तिमृगहृशाम्॥३०॥आवासःक्रियतेगांगेयापहारिणिवारिणि॥स्तनमध्येतरुण्या
वामनोहारिणिहारिणि॥३१॥प्रियपुरतोयुवतीनांतावत्पदमातनीतुहदिमानः॥नव
तिनयावच्छंदनतरुसुरनिर्मधुनिर्मलःपवनः॥३२॥श्रीरामजी॥ ॥ ॥

येनजीलामधुराःप्रेमणाउक्ताःअतिशयरसादलसाःतथानृणातिरतिकूजितेमधुराःविश्रम्भाहीविश्वार
सयोग्याःस्मरस्यउदयंददतीतितेस्मरोदयदायिनः॥३०॥३१॥स्यष्टः॥युवतीनांमानः॥अहङ्कारःतावत्प
दमातनीतु॥विस्मारयतु॥यावत्तमलयानिलोनभवति॥इतिजोगादिलक्षणं॥३२॥अथअतुवर्णनम्॥॥॥

२०५०

२१

तत्रादौ वसन्तः परिमलः पतितः परिमलयुक्ताः वातावायवः प्रकटिताः वृक्षाणां शरवाः नवाङ्कुरकोटयः नवाङ्कुरा-
युक्ताः अमवन्पिकपक्षिणां प्रियाः मधुरविरतोत्कण्ठवाचः उच्चैरुत्कण्ठितमधुरवाचः अमवन्। विरलाः खल्पाः सु-
रतसंज्ञेन खेदास्तेषामुद्गमाः उद्गतस्वेदाः वधूवदनेन्दवः अमवन्। एवं मधौ वसन्ते प्रसरति प्रकटितेति अमवन्। तस्य
मधोः शत्र्यां कस्य गुणोदयः मदनाविर्भावो न जातः भवत्येव ॥३३॥ अयं मधुर्वसन्तः शरीरिणो विविरहिणः मधुरैरपि

परिमलः पतितो वाताः शरवानवाङ्कुरकोटयो मधुरविरतोत्कण्ठवाचः प्रियापिकपक्षिणाम्।
विरलसुरतस्वेदोद्गमावधूवदनेन्दवः प्रसरति मधोः शत्र्यां जातो न कस्य गुणोदयः ॥३३॥ मधु-
रयं मधुरैरपि कोकिलाकलकलैर्मलयस्य च वायुभिः ॥ विरहिणः प्रणिहन्ति शरीरिणो वि-
पदिहन्त सुधापि विषायते ॥३४॥ सहकारकुसुमकेसरनिकरभ्रमोदमूर्च्छितदिगन्ते ॥
मधुरमधुविधुरमधुपेकस्य न मधौ न वेदुत्कण्ठस्य ॥३५॥

कोकिलाकलकलैः तथा मलयस्य वा-
युभिः प्रणिहन्ति मारयति। ननु कोकिलाकलकलामधुराः तथा वायुरपि विषयकरः एभिर्मरणं न घटति ॥ त-
र्हि घटत्येव कथं विपदिविपत्कालेषु धाम्नामपि किं विषायते विषं भवति ॥३४॥ मधौ वसन्ते कस्य उल्कण्ठ-
न न वेत्। कथं भूते मधौ सहकारस्य कुसुमानां केसरणितेषां नरः समुदायः तस्य आमोदः गन्धः तेन मूर्च्छिता-
दिगन्ता यस्मिन्। पुनः मधुरः मधुपुष्परसः तस्मिन् विधुरा आसक्ताः मधुपान् भ्रमरा यस्मिन् ॥३५॥ ॥ ॥

२१

आवासः वसतिः किल इति निश्चयेन। विलासेन अलसः दयितापार्श्वे किंचिदेव स्मेरः प्रियो न वतिकर्णे को किलानां का
 कली सूक्ष्मध्वनिः। तस्याः कलरवः गम्भीरो रवः शब्दः प्रियो न वतिलतामण्डयः प्रियो न वतिकतिपथेः सत्कविनिः स
 मंगोष्ठी प्रिया न वतिसितांशोः कराः किरणाः सेव्याः न वन्ति। एते पदार्थाः केवांचित्नेत्रहृदये मुखयन्ति। ये प्रवा
 सिनस्तेषां मुखयन्ति। ये प्रवासिनस्तेषां दुःखरूपा न वन्ति। एवं चैत्रमासि क्षयाः निशा विचित्रा न वन्ति। ३६। अन्य
 आवासः किल किंचिदेव दयितापार्श्वे विलासालसः कर्णे को किल का कली कलरवः स्मेरे लतामण्ड
 यः। गोष्ठी सत्कविनिः समं कतिपथेः सेव्याः शितांशोः कराः केवांचित् मुखयन्ति नेत्रहृदये चैत्रे विचित्रा
 क्षयाः। ३६। मास्यस्त्री विरहाऽनलाङ्गति कलामातन्वती मञ्जरी माकन्देषु पिकाङ्गना निरधुना सो
 क एवमालोक्यते। अप्येते न वपाटला परिमलाः प्राग्भारपाटश्चरावन्ति क्लान्तिविता न नानवह
 तः श्रीखण्डशैलानिलाः॥ ३७॥ अच्छाच्छ चन्दनरसार्द्रकरामस्यो धारा गृहाणिकुसुमानि घकौ
 मुदीचा मन्दो मरुत्सु मनसः शुचिहर्म्येष्टं ग्रीष्मे मदं च मदनं च विवर्द्धयन्ति॥ ३८॥ ॥
 तर्किं वसन्ते न वति। आसन्नस्य मञ्जरी पान्यस्य स्त्री तस्या विरह एव अनलः अग्निस्तस्मिन्नाङ्गति कलां आतन्व
 ती विस्तारयती। एवं नूता मञ्जरी पिकाङ्गनाभिः सो क एवमालोक्यते। अपि अथ च स्त्री खण्डशैलानिलामलय
 मारुताः प्राग्भारपाटश्चरावन्ति। कथं नूताः तवाद्यामौ पाटला च तस्याः परिमला येषु ते पुनः क्लान्तिकमानां वितानं
 समुदायं तस्य तानवन्तनुतां कृतवन्तः॥ ३७॥ अथ ग्रीष्मः। अच्छाच्छः शुद्धाच्छुद्ध चन्दनरसः तेन आर्द्रकरायासांताम्

१०॥
२२

मृगाक्ष्यः तथा घघराणहणिकुसुमानिव कौमुदी च न कला मन्दो मरुत्वायुः सुमनसोलताः हर्म्यदृष्टं च विरते यदा
 र्थाः श्रीमोमन्दच्च मदनं च वर्धयन्ति । ३८ ॥ सजः तद्यः आमोदोपरिमलोयासांताः व्यजनस्य पवनः चन्द्रकिरणाः परा
 गः युध्यरजः कासारः सरोवरमलयजचन्दनतस्य रजः सीधुमधं विशदं च विमोदं रजमदनं तस्य उत्सङ्गः उपरिभागः
 षतनुकोमलसूक्ष्मं वसनं पङ्कजदृशः कमलमयवास्त्रियो एतेषां पदार्थानां श्रीश्रावसुखं तर्लं श्रीघ्नसुकृतिनः सजने
 ३९ ॥ सुधामुश्रंधामगृहस्फुरन्तः । अमलारश्मयः किरणायस्यासौ शशधरश्चन्द्रः प्रियाया वक्रामोजं अति सु
 खजोत्तद्यामोदा व्यजनपवनश्चन्द्रकिरणाः परागः कासारो मलयजरजः सीधुविशदम् । मुचिः लोधो
 त्सङ्गः षतनुवसनं पङ्कजदृशो निदाघात्तर्लं तत्सुखमुपलभन्ते सुकृतिनः । ३९ ॥ सुधामुश्रंधामगृहस्फुरन्तः
 दमलरश्मिः शशधरः प्रिया वक्रामोजं मलयजरजश्चातिमुरजि । खजोत्तद्यामोदास्तदिदमखिलं रा
 गिणिजने करोत्यन्तः सौमनंतुविषयसंसर्गविमुखे । ४० ॥ विषयपचितमेधं नमयः कन्दलित्यो नवकु
 दंजकदम्बामोदिनो गन्धवाहाः । शिखिकुलकलकेकारावरम्यावन्तान्ताः सुखिनमसुखितं वा सर्वमुत्कल
 रनिमुगन्धमलयजरजः खजोत्तद्यामोदास्तदिदमखिलं सर्वं रागिणिजने एतेषु पदार्थेषु वि
 षयेषु यस्य प्रीतिस्तस्मिन् जने अन्तः सौमं करोति न तु विषयसंसर्गविमुखे जने सौमं करोति । ४० ॥ अथ वर्षा समयः
 वियत्तगगनमुपविता मेघायस्मिन् उपवितमेधं कंरलजाताः यामुताः कन्दलित्यो नमयः तवाः कुटजाः कदम्बाश्च
 तेषामामोदो गन्धो येषु एवं मृता गन्धवाहाः वायवः शिखिकुलस्य मयूरकुलस्य केकारावाः वाणी शशां रम्याव

नान्ताः वमषदेशाः एतेषावृत्काले सुखिनं अमुखिनं वा सर्वमुत्कृष्टवन्ति । मर्दना विमोचन उक्त एव तं कुर्वन्ति । ४
 ॥ ४२ ॥ स्पष्टः कश्चन पथिकः मार्गे गच्छति तस्य उपरिष्ठं निविडं यानां परलम् । तिर्यग्वा मप्रदेशे नर्तिता मयूरा येषु
 ते गिर्यः वसुधा कन्दलैः धवला एवं सति पथिकः विरहेण कतुहि संतोषं यात यतु प्राप्नोतु । ४३ ॥ इतः विद्युदस्त्री विद्युल
 ता इतः केतकी तरोः स्फुरन् अतीव गन्धः इतः प्रकर्षेण उद्यतजलदनिनदस्य मेघशङ्खस्य स्फुर्जितम् । इतः केकीना
 तरुणी त्रयोद्दीपितकामा विकसजातिपुण्यमुगन्धिः । उन्नतपीनपयोधरभासप्रावृत्कुरुते कस्य न हर्ष । ४
 २ उपरिष्ठमथ न परलं तिर्यगिरयोपि नर्तितमयूराः । वसुधा कन्दलधवला तु हिं पथिकः कया तयतु । ४३ ॥ इ
 तो विद्युदस्त्री विलसितमितः केतकी तरोः स्फुरन् गन्धाः ज्योत्स्नजलदनिनदस्फुर्जितमितः । इतः केकी कीडा क
 लकलरवः पद्मलदृशां कथं यास्यन्त्येते विरहदिवसाः संभूतरसाः । ४४ ॥ अस्त्री संसारे तमसि न मसि शोढ
 जलदध्वनिप्राप्ते तस्मिन् पतति हृषदा नीरनिधये । इदं सौदामिन्याः कनककमनीयं विलसितं मुहं वग्लानि व
 षथयति पथि धेवमुदृशाम् । ४५ ॥ मयूरीणां कीडा सुकलरवः गम्भीरशङ्खा एवं सति पद्मलदृशां स्त्रीणां संभूतरसाः
 रसवन्तः विरहदिवसा एते कथं यास्यन्ति गमिष्यन्ति । ४४ ॥ अस्त्री संसारे न सूच्यन्ते संसारो यस्मिन् तमसि च न्यका
 रे एवं भूतेन मसिना इपरमासे कथं भूते प्रौढाश्च ते जलदाश्च ते पां ध्वनिप्राप्ते हृषदां पाषाणानामुपरि नीरनिधये प
 तति एवमिदं सौदामिन्याः विद्युतो विलसितं स्फुरणं कनकवत् कमनीयं मुन्दरं मुदृशां स्त्रीणां पथि धेवमुदं हर्षव वि

रहिणां ग्लानिं वग्लानतां च प्रथयति षट्पदी करोति । ४५

म० श्रृं०

२३

मेघच्छन्नेदुर्दिनेदिनोदयेजातेपिसतिषियतमेर्मर्तभिरासारेणपर्जन्यधारयायदावदिहर्म्यतःगृहात्प्रातुंनश
व्यतेतदाशीतोत्कम्पनिमित्तमायतदृशाविस्तीर्णनेत्रयास्त्रियागादमत्यन्तप्रियमालिङ्गते॥अथवम
रुतोवायवःशीतलशीकराश्चमुकणाजाताःखेदच्छिदोखेदनाशकावन्ति॥एवंधन्यानांप्रियासंगमेदुर्दि
नमपिसुदिनतांयातिमुकरंभवति॥४६॥अथशरत्॥कश्चनपुरुषःकामीनिशायाःअर्धनीत्वासरभसं

आसारेषुनहर्म्यतःप्रियतमेर्यातुंयदाशक्यतेशीतोत्कम्पनिमित्तमायतदृशागादंसमा
लिङ्ग्यते॥जाताशीतलशीकराश्चमरुतोवान्यत्रखेदच्छिदोधन्यानांवतदुर्दिनंसु
दिनतांयातिप्रियासंगमे॥४६॥अर्धनीत्वानिशायाःसरभससुरतायासरिवनक्ष्त्राङ्ग
गःप्रोद्भूतासह्यदृष्टामधुमदनिरतोहर्म्यदृष्टेविविक्ते॥संभोगक्लान्तकान्ताशिथिलभु
जलतातर्जितंकर्करीतोज्योत्स्नाभिन्नाधरस्थंपिवतिसलिलंशरदंमन्दभाग्यः॥४७॥

सुरतेआयासःकष्टःतेनखिन्नःखेदंभासः।अतएवक्ष्त्राङ्गःसहर्म्यदृष्टेविविक्तेएकान्तेप्रकम्पेणउ
द्भूताअसह्यदृष्टामधुमदनिरतःकर्करीस्थंशरदंसलिलंपिवतिअधरस्थं।समन्दभाग्यःकथं।
भूतमधरस्थंसंभोगेनक्लान्ताकष्टीभूताकान्तातस्याःशिथिलभुजलतयातर्जितंनिषेधितम्॥४७॥।

२३

हेमन्तेऋतौ कंचित्पुरुषाः दधिचङ्गमचसर्पिर्घृतंच एतानि अशनं येषां ते माज्जिष्ठं वासः विभ्रतिते काश्मीरकुङ्कुमकेसरंतस्य ऽवः रसः तेन तावन्निविडं दिग्धमुर्ध्नं न एव नूतं घवपुर्येषां ते विवित्रैरतैः खिन्नाः खेदं मासाः पीनाः मांसलमुरस्थलं यस्य एवं नूतः कामिनीजनस्तेन कृताश्चेष्टा आलिङ्गना नित्येषां ते तांबूलीदलैः पूगैः पूरितानि मुखानित्येषां ते एवं नूताधन्याः गृहाम्यन्तरे गृहमध्ये सुखं शेस्ते निडां कुर्वन्ति ॥ ४८ ॥ अथ शिशिरः ॥ शिशिरे कामिनः भोगकाले यथा कुर्वन्ति तथा वायवोऽपि कुर्वन्ति इति श्लेषः ॥ अलकवतिके शवतिमुखे गण्डमितीक्ष्णम्वन्तः

हेमन्ते दधिचङ्गमचसर्पिरशनामाज्जिष्ठं वा सो नूतः काश्मीरऽवसाव् दिग्धवपुषः खिन्नाः विवित्रैरतैः ॥ पीनोरस्थलकामिनीजनकृताश्चेष्टा गृहाम्यन्तरं तांबूलीदलपूगपूरितमुखधन्याः सुखं शेस्ते ॥ ४८ ॥ चुम्बन्तो गण्डमितीरलकवतिमुखे सीत्कृतान्यादधाना वत्सस्पृक्तञ्चुकेषु सतनरपुलकोद्ग्रेदमायादयन्तः ॥ ऊरूनाकम्पयन्तः पथुजघनतटात्संभयन्तोऽश्रुकानि व्यक्तं कान्ताजनानां विटचरितकृतः शैशिरवान्तिवाताः ॥ ४९ ॥

अवलावायवः मुखे केशानि इतस्ततो नयन्ति ते नैव म्रियेण चुम्बन्ति ॥ पुनः कथं सीत्कृतानि आदधानाः शीतातिशयेन सर्वेऽपि सीत्कृतानि कुर्वन्ति ता न्येव वायुभिः कृतानि उल्कञ्चुकेषु वत्सस्पृक्तनारेषु ॥ पुलकोद्ग्रेदमायादयन्तः ऊरून् आकम्पयन्तः पथुजघनतटात् तत्रंशुकानि संभयन्तः निःकाशयन्तः एवं कान्ताजनानां विटचरितकृतः विटाः नाण्डाः तेषां चरितमाचरितं कुर्वन्ति ते शैशिरशिशिरेभवावाताः वान्तिवहन्ति ॥ ४९ ॥

२०

४

अयं शिशिरो मरुत्सं प्रतिशदानीकान्तासुस्त्रीषु कान्ताय मेकान्तमिव नवति। तत्कथं केशानाकलयन्। दशः दृष्टीः मु-
कलयन्। आच्छादयन्। वामः वस्त्रं वलादाक्षिपन्निःकाशयन्। पुलकाः रोमाञ्ज्वाः तेषां सुकृममातन्वन्। विस्त-
रयन्। आलिङ्ग्य शनैः। कम्ययन् प्रकटयन्। वारं वारमुदराणि वरुनिशीत्कृतानि कारयन्। दन्तच्छदात्।
श्रीष्टान् पीडयन्। इदं धायः कान्त एव नवति॥ इति कृतुवर्णनं इति कामिनां विषयिकां मनोरथस्तथा श्रीति

केशानाकलयन्। दृष्टीः मुकुलयन्। वामो वलादाक्षिपन्। आतत्त्वं पुलकोकृमं प्रकटयन्। आलिङ्-
ग्य कम्यं शनैः॥ वारं वारमुदरं सीत्कृतं हतो दन्तच्छदात्। पीडयन्। प्रायः शैशिर एव सं प्रतिम-
रुत्कान्तासु कान्ताय ते॥ ५०॥ असाराः सन्त्वे ते विरति विरसा मास विषया जुगुप्सन्तां यथा-
ननु सकलदोषास्य दमिति॥ तथाप्यतस्तत्त्वे प्रणिहितधिया मय्यतिवलस्तदीयोनारव्ये-
य स्फुरति तद्वदये कोपिमहिमा॥ ५१॥

भावः। कथं तेषां कर्तव्यमिति ज्ञात्वा तत्कव्यानि च इति क-
रणं उत्तमनि। अधुना यद्दृश्य निरूपणम्॥ ५०॥ अतः यस्मात्कारणात्। वा इति निवृत्त्येन तनु इति वितर्क-
ण इदं सकलदोषास्य दमिति जुगुप्सन्तां निन्द्यं कुर्वन्तां एते विरति विरसाः वैराग्ये विरसाः आयासाः एवं भूता-
विषयाः असाराः निःसाराः संतु तथापि तत्त्वे प्रणिहितधियां वशीकृतवुर्धना मपि तदीयाः सस्यास्त्रियः।
अयं तदीयः कोपिमहिमा अतिवलः वलवान् न आरव्येयः बर्कं न शक्यः एवं भूतः स्फुरति इदमेवाश्रयं॥ ५१॥

२५

तना अपूर्वमदस्यलीलास्तामिः सादरं सुंदरीणां सनभरेण परिखिन्नं यौवनं सेव
नीयम्। अथ वा वनं सेवनीयम्॥५३॥ भोजनाः अहं सत्यं वच्मि वदामि न पक्षपातात् सर्वेषु लोकेषु इदमेव
तथ्यं यथार्थं तत्किं नितं विनीन्यः स्त्रीन्यः मनोहारि मनःसंतुष्टिकरम्। अन्यत् द्वितीयं नास्ति विषयि
णां परमार्थिनां तु स्त्रीन्यः दुःखेकहेतुः दुःखस्य कारणमन्यत् नास्ति॥५४॥ अथ दुर्विरक्तप्रशंसा॥ ॥

म०शृ०
२५

५५। श्रुतिमुखरमुखानां वक्रवक्त्राणां पण्डितानां केवलं संगत्यागमुद्दिश्यवार्त्ताभवति न तु त्यागं कुर्वन्ति। किमि-
ति कुवलयनयनानां कमलनयनानां स्त्रीणामरुणानां रत्नानां ग्रन्थिकाञ्चीकलापं यस्मिन् तज्जयने विहातुं
त्यक्तुं कः समर्थः न कोपीत्यर्थः। ५६। यः पण्डितो युवतीः निन्दति सः स्वस्यापि परस्यापि प्रतारकः प्रतारणमात्र
मस्तीकं वधा करोति। किमिति यस्मात्कारणं न पसोपि फलं स्वर्गः। तथा स्वर्गस्यापि फलमस्तरसः। ५७। न
तावदेव कृतिनामपि स्फुरत्येव निर्मलविवेकदीपकः॥ यावदेव न कुरङ्गवच्चतुषाताश्च ते च यललो-
चनौ च लैः॥ ५८। वचसि नवतिसंगत्यागमुद्दिश्यवार्त्ताश्रुतिमुखरमुखानां केवलं पण्डितानाम्। न
घनमरुणरत्नग्रन्थिकाञ्चीकलापं कुवलयनयनानां को विहातुं समर्थः। ५९। स्वपरप्रतारको सौ
निन्दतियौ लीकं पण्डितो युवतीः। यस्मात्तयोपि फलं स्वर्गः स्वर्गस्यापि फलं तथा स्तरसः। ५९। सन्म-
र्गे तावदास्ते प्रभवति च न रस्तावदेवेन्द्रियाणां लज्जा तावद्विधत्ते विनयमपि समालम्बते तावदेव। अ-
द्यापाकृष्टमुक्ताः अवगपथगता नीलपद्माण्यते। यावल्लीलावतीनां न हृदि धृतिमुषो हृदि वाणा-
पतन्ति। ५९। रस्तावत्सन्मार्गे आस्ते इन्द्रियाणां जेता तावत्प्रभवति समर्थो नवति। तावत्लज्जा विधत्ते विनयम-
पि तावत्समालम्बते। यावत्लीलावतीनां एते हृदि वाणाद्विधत्ते न पतन्ति। कथं मृतावाणाः। अरे वद्यापोधनुस्तेन
आकृष्टाश्च ते मृताश्च पुनः अवगपथगताः कर्णपर्यन्तं गताः पुनः नीलपद्माणाः नीलानि नेत्रपद्मालि-

त एव पुनः स्वः पक्षाः पुनः धृतिर्धैर्यं मुच्यन्ति चोरयन्ति
ते धृतिमुषः॥ ५९

२५

५९॥ उन्मत्तमविचारितं यत्मेमतस्य संरम्भादादरात् यत्कार्यमङ्गता आरभन्ते तत्र प्रत्यूहं विपरीतं कर्तुं ब्रह्मा
पि खलु निश्चयेन कातरः असमर्थः ॥ ६० ॥ ६१ ॥ शास्त्रज्ञः प्रथितविनयः वाटमत्यन्तमात्मबोधः ज्ञानी स्रुतीनां
ज्ञाजनं पात्रं एतादृशः पुरुषः अस्मिन् संसारे विरलः कदाचित् क्वचित् भवति । तर्हि सर्वे पितादृशाः कुतो न भ

मतेन कुम्भदलनेन विमन्ति शूराः केचित् चण्डमृगराजवधेऽपि दत्ताः ॥ किंतु ब्रवीमिव
लिनां पुरतः प्रसह्य कन्दर्पद्वयं दलने विरलामनुष्याः ॥ ५९ ॥ उन्मत्तमेम संरम्भादादरभन्ते
यदङ्गताः ॥ तत्र प्रत्यूहमाधातुं ब्रह्मापि खलु कातरः ॥ ६० ॥ तावत्प्रह्वं पाडित्यं कुली
नत्वं विवेकिता ॥ यावज्ज्वलति नाङ्गेषु स्वतः पञ्चेषु पावकः ॥ ६१ ॥ शास्त्रज्ञोऽपि प्रथि
तविनयोऽप्यात्मबोधोऽपि वाटं संसारेऽस्मिन् भवति विरलो ज्ञाजनं स्रुतीनाम् । येनैतस्मिन्
निरयनगरद्वारमुत्घाटयन्ती वामाक्षीणां भवति कुटिलाभूलता कुञ्चिकेव ॥ ६३ ॥

वंतितत्र कारणमस्ति येन कारणेन एतस्मिन् संसारे वामाक्षीणां सुन्दरमयानां स्त्रीणां कुटिलावकाभूलता
आकुञ्चिकामवति । आकर्षणं करोति । कथं भूताभूलतानिरयस्य नगरस्य द्वारमुत्घाटयन्ती उच्चारयती ॥ ६३ ॥

म०श्रृ०
२६

कृशःकाणःएकनेत्ररहितःखञ्जःएकपादेनहीनःश्रवणरहितःपुच्छविकलःव्रणीसर्वाङ्गेव्रणयस्यपूयेनस्नि-
 न्नःलिप्तःकृमीणांकुलंवाङ्मल्यंतस्यशतैःआवृततनुःक्षुधयाक्षामःकष्टीमृतःजीर्णःवृद्धःपिठरकंमृतमयपात्रंत-
 स्यकपालंकएवःतेनअर्पितगलःएतादृशःश्वाशुनीमनुष्यतःएतिअतोमदनःहतमपिवआदौशरीरावस्थया
 मृतप्रायःतंहन्तिमारयति।एवंविधःकोनास्तीत्यर्थः॥६३॥राज्ञोमुश्यासर्वकार्यंभवति।अतोऽयंकेतनस्यमदनस्य।
 स्त्रीमुशंभवति।अनयासर्वंभवति।अतोमुशंविहायत्यक्तायेमूढाःकुभियःकुत्सितबुद्धयःयानिभिष्ट्याफलानिसर्गी
 कृशःकाणःखञ्जःश्रवणरहितःपुच्छविकलोव्रणीपूयस्निन्नःकृमिकुलशतैरावृततनुः॥क्षुधाक्षामो
 जीर्णःपिठरककपालार्पितगलःशुनीमन्वेतिश्वाहतमपितिहन्येवमदनः॥६३॥स्त्रीमुशंऽयंकेतनस्यज-
 ननीसर्वार्थसंपत्करीयेमूढाःअविहाययान्तिकुभियोभिष्ट्याफलान्वेषिणः।तेतेनैवनिहत्यनिर्दयतरं
 नग्नरीकृतामुण्डिताः।केचित्पञ्चशिखीकृताश्चजटिलाःकापालिकाश्चापरे॥६४॥
 दिकानिअप्रत्यक्षाणि
 तानिअन्वेययन्ति।तेमूर्खाःकथंमृतांस्त्रीमुशंमदनस्यजननीमुत्पादयेज्जीसर्वार्थानांसंपदंकरेतीतियस्याश्री-
 नामुशानस्यसर्वाःसंपदोभवन्ति।योमुशयाःउल्लन्यनंकरेति तस्यराजादण्डकरोभवति।मारयतिवअतोमद-
 नेनतेमूढास्तेनैवकर्मणातिहत्यनिर्दयतरंयथास्यानथानग्नरीकृताःमुण्डिताश्चकेचित्पञ्चशिखीकृताःकेचि-
 तजटिलाःकेचिदपरेकापालिकाःपात्रंकरेधृत्वाभिज्ञादनंकारितःराजापियेनानयःकृतःतस्यएवमेवदण्डकरो

॥६३॥ २६

वातं च वायुं च । अम्बु उदकं च । पृथक् पृथक् । निचयश्च । निमग्नयन्तीति । वाताम्बुपृथक् । शाना एव भूता । विश्वा मित्रपराश
 रप्रभृतयः । तेऽपि स्त्रीमुखपङ्कजं सुललितं । मुन्दरं दृष्ट्वैव दर्शनमात्रेण मोहंगताः । प्राप्ताः । किमुत यत्शाल्यनंतदु
 लोदनंतदपि सघृतं पुनः पयोदधियुतं ये मानवाः । भुञ्जन्ति तेषां मिन्द्रियनिग्रहः । वतखेदेन कथं न वेत्तुं । अत्र दृष्टा
 न्तः । अयं दिव्यः । आदिः सागरं तरेत्तरेत्तदा पूर्वोक्ता नामिन्द्रियनिग्रहः । इति । इति रक्तप्रशंसा । ६५ । अथ स्त्रीणां प
 विश्वा मित्रपराशरप्रभृतयो वाताम्बुपृथक् । शानास्तेऽपि स्त्रीमुखपङ्कजं सुललितं दृष्ट्वैव मोहंगताः । शाल्य
 नंतसघृतं पयोदधियुतं भुञ्जन्ति ये मानवास्तेषां मिन्द्रियनिग्रहो यदि न वेत्तुं । विन्ध्यस्तरे त्सागरम् । ६५ । सं
 सारे स्मिन्नसारे कुन्दपतिनवनक्षरसेवावलम्बव्यासंगव्यस्तर्धैर्येकथममलधियो मानसं संविदभ्युः । य
 येताः । यो यदित्दुष्टुति निचयभूतो न स्युरं भोजनेत्राः । मेङ्खत्काञ्चीकलापाः । स्तननरविनममध्यभाग
 स्तरुण्यः । ६६ ।
 रित्वा ज्यप्रशंसा । प्रकर्षेण उधरिन्दोः । द्युतीनां तेजसां निचयं समुदायं विभ्रतीताः । मेङ्खत्काञ्ची
 यमानः । काञ्चीकलायो यासां ताः । स्तनानां नरेण विनम्रो मध्यभागो यासां ताः । एवं भूता एताः । अम्भोजनेत्रास्त्रि
 यः । तरुण्यो न स्युः । न हि अमलधियो मानवा अस्मिन् असारं संसारे कुन्दपति कुत्सिता न यतयस्तेषां नवनानां
 क्षराणां सेवायाश्च बलमेव व्यासंगस्तेन व्यस्तर्धैर्येवं मानसं मनः कथं विदभ्युः । कुर्युः । एतस्य भावः । यदि
 स्त्रियो न आसन्तदा बुद्धिमन्तः । राजसेवां न कुर्युः । स्त्रीनिमित्तं राजसेवां कुर्वन्ति तेन व्यासंगेन मनः चञ्चलम

ये प्रवृत्तिः । ६६ ।

ज० पृ०
२७

यदि स्मरास्त्रस्त्रियः नस्युः न आसन् तदा हिमवतः हिमालयस्य स्थाने स्थिते स्थित्वा कामेन खंशिरः प्रणाममलि-
नं कुर्वीता कथं नृतास्त्रियः अत्र स्नाये कुरङ् गङ्गावासेषां नयनानि इव नयनानि यासान्ताः कथं भूते हिमवतस्था-
ने। सिंहैः अध्यासिताः अधिष्ठिताः कन्दरायस्य हरद्वयो नन्दीतेन अवगाढा अवरुद्धा दुमायस्मिन्। पुनः गङ्गाधौ-
तानि शिलातलानि यस्मिन् पुनः। श्रेयसि पुण्यरूपे। अथ श्लोकस्य भावः प्रशंसं शुद्धं मनो यस्य समनस्वी जनः य-
स्य मनः शुद्धं तस्य साधनान्तरस्य अनपेक्षा। यदा मलिनं मनः तदा तस्य शुद्ध्यर्थं साधनान्तराणि कर्तव्यानि संप्रति

सिद्धाध्यासितकन्दरे हरद्वयस्कन्धावगाढदुमे गङ्गाधौ तशिलातले हिमवतस्थाने स्थिते श्रेयसि-
कः कुर्वीत शिरः प्रणाममलिनं मानं मनस्वी जनो यद्यत्र स्त कुरङ् गङ्गावनयनानस्युः स्मरास्त्रस्त्रियः। ६७।
संसारतव निस्तारपदवी नदवीयसी ॥ अन्तराडुस्तरानस्युर्यदिरे मदिरे क्षणाः ॥ ६८ ॥ ॥ ॥

मनोमलिनं स्त्री निरेव क्रियते। अतस्त्रीणां प्रभाव एव यद्येता उत्पन्नानस्युः तदा मनोपिमलिनं ते वनवेता तदा
मनस्वी जनः हिमवतस्थाने गत्वा स्वशिरः प्रणामेन किमर्थं मलिनं करिष्यति। मलिनतायाः कारणं स्त्रीशुचस्त्रीप्र-
दनस्य अस्त्रं यस्याङ्गे संलग्नति समूर्च्छितो नवति। ६७। रे संसार यदि अन्तरात्मन्मध्ये मदिरे क्षणास्त्रियोऽस्तरा-
नस्युः नासन् तदा तव निस्तारपदवी स्थितिः नदवीयसी दीर्घा नैव इति स्त्रीणां परित्यागविधिः। ६८। अथ यो वनप्रशं-
सा।

२७

मोराजनदहजगतिकश्चिदेवत्तृष्णाम्बुराशेः तृष्णासमुद्रस्य पारं नहि गतः स्वपुषि यौवने च सानुरागे अति प्रिये
गलिते सति प्रभूतेः पुष्कलेः अर्थे र्द्व्यैः को वार्थः प्रयोजनम् अतस्तावत् विकसिता निनयनात्येव इन्दीवराणि
तेः आलोकितुं इष्टुं शीलं यासां तासां प्रेयसीनां प्रियाणां सद्य गृहं प्रति गच्छामः यावत् जरया तासां रूपमाक्रम्य
आक्रम्य ऊटति शीघ्रं न लुण्ठते ॥ ६९ ॥ अस्मिन् लोके यौवनात्तारुण्यादन्यत् द्वितीयं अनर्थकरं नास्तिकथं

राजनत्तृष्णाम्बुराशेर्नहि जगति गतः कश्चिदेवावसानं को वार्थोर्थैः प्रभूतेः स्वपुषि गलिते यौ
वने सानुरागे ॥ गच्छामः सद्य यावत् विकसितकुमुदेन्दीवरालोकिनीनामाक्रम्याक्रम्य रूपं ऊ
टति न जरया लुण्ठते प्रेयसीनाम् ॥ ६९ ॥ रागस्यागारमेकं नरकशतमहादुःखसंघ्रासिहेतुर्मेह
स्योत्पत्तिबीजं जलधरपटलं ज्ञानताराधिपस्य ॥ कन्दर्पस्यैकमित्रं प्रकटितविविधस्य दौषप्रवर्
धं लोके स्मिन् न ह्यनर्थनिजकुलदहनं यौवनादन्यदस्ति ॥ ७० ॥

भूतं यौवनं रागस्य इच्छाया एकमागारं गृ

हमानरकाणां शतानितेषु महादुःखानितेषां प्राप्तिः तस्याः हेतुः कारणं मोहस्योत्पत्तिः तस्या बीजम् ॥ ज्ञानलक्षण
ताराधिपस्य चन्द्रस्य जलधरपटलं मेघपटलमाच्छादकम् ॥ कन्दर्पो मदनस्य एकमित्रं प्रकटिताविविधानाना
प्रकारादौषास्य दौषेणां प्रवन्धो रचना ॥ स्वकीयंकुलं तस्य दहनं दाहकं एवं यौवनं निन्द्यमस्ति ॥ ७० ॥ :: १

॥५०॥

२८

यः न वेयो वने तास्यैषासि विक्रियां विकारं न कलयति न करोति मध्वः पूज्यः कथं न ते यो वने शृङ्गारा एव
 यदुमासो यो मीरदे जलदे। यथा जलमासौ वृक्षाः शोभन्ते तथा यो वने न शृङ्गाराः शोभन्ते। प्रचुरस्त्रीडानां रसास्ते।
 मां श्रोतसि प्रवाहे प्रयुज्यो मदनस्तस्य प्रिये वान्धवे वन्धो। चतुरतालक्षणानि मुक्ताफलानि तेषामुदन्वति समु-
 द्देतन्वी सुन्दरास्त्री तस्यानेत्रे एव च कोरे नयोः पारणंतस्य विधौ विधाने सौभाग्यलक्ष्मीनिधौ स्थापनपात्रे ॥७१॥

शृङ्गारदुमतीरदेशचुरकस्त्रीडारमश्रोतसि प्रयुज्यो मध्वः पूज्यः कथं न ते यो वने शृङ्गारा एव
 न्वति ॥ तन्वीनेत्रचकोरपारणविधौ सौभाग्यलक्ष्मीनिधौ धन्यः कोपिन विक्रियां कलय-
 ति प्राप्ते न वेयो वने ॥७१॥ कान्तेत्युत्पललोचनेति विपुलश्रोणी नरेत्युत्सुकः पीनो मुद्-
 गपयो धरेति सुमुखाम्भोजेति सुभूरिति दृष्ट्वा माद्यति मोदते चरमते प्रसौति जानन्नपि।
 प्रत्यक्षाश्च विपुलिकांस्त्रियमहो मोहस्य दुश्चेष्टितम् ॥७२॥ इति योवनप्रशंसा। अथ कामिनीगर्ह-

णाम। पुरुषः स्त्रीयं प्रत्यक्षमशुचीनां पुनिकं जानन्नपि उत्सुको निर्मयी दोषवति। तां दृष्ट्वा माद्यति समदीनव-
 ति मोदते च हर्षमाप्नोति रमते च इति सौति। इतीति कथं तस्याः अभिधानं गुह्यं तां कान्तामुन्दरा उत्पललो-
 चनात्वं मसितया विपुलः शोणी नरः कटिप्रदेशो यस्याः सा पीनो मांसलो उत्तमो उत्तमो पयोधरो यस्याः सा सु-
 मुखाम्भोजं यस्याः सा लवमभिधानानि एहीत्सौति। अहो इति आश्चर्ये इदं मोहस्य दुश्चेष्टितम् ॥७२॥ ॥

१३। स्पष्टविषादप्यतिरिच्यते। अधिकमवति। १४। १५। स्पष्टः लोकैयन्त्राणि सन्निर्माणरत्न उच्चाटनवशी करणादि
क्रियाः क्रियन्ते। अतः स्त्रीयन्त्रं केन व्रजणासृष्टं निर्मितम्। कथं शतम्। संशयानामावर्तः परस्त्रीयमीयेसनादेन स
त्वहस्यापि स्थितश्चेत्तदन्तरे संशयं कुर्वन्ति। पुनः दोषाणां संनिधानं सर्वे दोषास्माभिधानेन प्रवन्ति। अप्रत्ययाणा
म्युतानवतितापायदृष्टाद्योन्मादवर्धिनी॥ स्पष्टमवतिमोहायसानामदयिता कथम्। १३। तावदेवाम
तमयीयावल्लोचनगोचराचक्षुः यथादमगता विषादप्यतिरिच्यते। १४। नामृतं न विषं किंचिदेकां मु
क्ता नितम्विनी। सैवामृतलतारकाविरक्ता विषवल्लरी। १५। आवर्तः संशयानामविनयमवनं पतनं सा
हस्रानां दोषाणां सन्निधानं कपटशतमयं क्षेत्रमप्रत्ययानाम्। स्वर्गद्वारस्य विघ्नं नरकपुरमुखं सर्वमायाक
रणं स्त्रीयन्त्रं केन सृष्टं विषममृतमयं प्राणिनां मोहपाशः॥ १६॥ नासत्येन शशाङ्कः कणवदनीभूतो न
विन्दीवरदन्ते लोचनतांगतेन कनकैरय्यङ्गयष्टिः कृताः॥ किंलेवं कविभिः प्रतारितमनास्तत्त्वं विजान
न्नपित्वऽप्रासास्थिमयं वपुर्मृगदृशं मन्दोजनः सेवते॥ १७॥

मगुलानां क्षेत्रं स्वर्गद्वारस्य विघ्नं नाशनशीलम्।
नरकाणां यत्पुरंतस्य मुखं सर्वासां जायानामलीकानां करणं स्थापनपात्रं एतादृशं स्त्रीयन्त्रं प्राणिनां मोहपाशो भव
ति। १३। एषः शशाङ्कः सत्यत्वेन वदनीभूतो नैवानवन्दीवरदन्तेन सत्यत्वेन लोचनतांगतेन कनकैः सुवर्णैरपि सत्य
त्वेन अङ्गयष्टिः कृतानैवा किंतु एवमुक्तवकारेण कविभिः उपमादत्ता तथा प्रतारितमनास्तत्त्वतो जानन्नपि मन्दोजनः

मृगदृशं लंकुसारस्थिबधुरवपुः सेवते ॥ १७॥

शृं०
२९७

७८। स्पष्टः। यतयस्मात्कारणात्पूर्णेन्दुस्तस्यद्युतिस्तेजः ततहरतिद्युतिमदुदाराकृतिर्यस्यतत्वरंश्रेष्ठं एवं
तत्त्वङ्ग्यामुखाञ्जंतत्रअधरमधुवसतीति किलश्रूयते। तर्हि इदं तावत्किं पाकदुमस्यफलमिव अस्मिन्काले
लेयौवतेऽतीते अतिक्रमि ते सति। अतीव विरसं विषमिवा सुखदं न विष्यति। यथा किं पाकदुमस्य फलं तत्काले
लोपधितं चेत्तरसवत् नो वेत्कालातिक्रमेण तन्नश्यति विषमिव न भवति तथा तरुण्या मुखमपि। ७९। कान्तानाम

लीलावतीनां सहजा विलासास्त एव मूढस्य हृदि स्फुरन्ति॥ रागो नलित्याहिनि सर्गसिद्धस्तत्र भ्रम
त्येवमुदायडङ्घ्रिः॥ ७८॥ यदेतत्पूर्णेन्दुद्युतिहरमुदाराकृतिवरं मुखान्जंतत्त्वङ्ग्याः किल वसति
तत्राधरमधु॥ इदं तत्किं पाकदुमफलमिवातीव विरसं व्यतीते स्मिन्काले विषमिव न विष्यत्यसु
खदम्। ७९॥ उन्मीलत्रिवलीतरङ्गनिलयाधीनदुग्गपीनस्तनद्वन्द्वे नोद्यतचक्रवाकमिथुनाव
क्राम्बुजो ज्ञासिनी॥ कान्ताकारधरानदीयमभितः कूरशायानेप्यने संसारार्णवमज्जनं यदि न तोह
रेण संत्यज्यताम्। ८०॥

नदीकृत्वा उन्नयोः सादृश्यं वर्णयते। उन्मीलन्त्यस्त्रिवलयस्ता एव तरङ्गास्तेषां निल
यं स्थानं यस्यासाम्पकर्षेण उन्नङ्गं उच्चपीनं मांसलं स्तनद्वयं तदेव उद्यन्तं चक्रवाकमिथुनं यस्यां सावक्रमे
वाम्बुजं तेन उत्प्लासिता शोभायमाना एव मूला इयं कान्ताकारधरानदी इयमभितः समंततः कूरः आशयः
अभिप्रायो यस्यां वर्तते हे जनाः यदि भवतां संसारार्णवमज्जनं न इष्यते इच्छानास्ति तर्हि न वक्तिः इयं हरेण स

१०१
२९७

८८२।३मयोस्पष्टोर्थः॥हेसखेअस्मात्तयोषित्तर्यात्तूरादपसरगच्छ।कथंभूतात्तर्यात्तकटाक्षएवविशिखोवा
णःअनलःअग्निर्यस्मिन्तस्मात्तपुनःप्रकृत्यास्वभावेनदेहेनवाकुटिलाद्वकात्तपुनःविलासाएवफणाविन
र्जितस्मात्किमित्युच्यते।इतरफणिनासर्पेणदष्टाःश्रौषधैःविकित्सितुंशक्यन्तेचतुरवनिताभोगयस्तंमन्त्रि।

जल्पंतिसार्धमन्येनपञ्चत्यत्यंविभ्रमाः॥हृदयेवित्तयन्यत्यंप्रियःकोनामयोषिताम्॥८१॥म
धुतिष्ठतियोषितोक्षरेहृदिहालाहलमेवकेवलम्॥अतएवनिपीयतेक्षरोहृदयंमुष्टिभिरेवताड्यते॥
८२॥अपसरसखेहृरादस्मात्कटाक्षविशिखानलात्मकतिविषमाद्योषित्तर्याद्विलामफणाभृतः॥
इतरफणिनादष्टाःशक्याश्चिकित्सितुमौषधैश्चतुरवनिताभोगयस्तंत्यजन्तिमन्त्रिणः॥८३॥वि
स्तारितंमकरकेतनधीवरेणस्त्रीसंज्ञितंवडिशमन्नमवाम्बुराशौ॥येनाधिरातदधरामिषलोलमर्त्य
मत्स्यान्विकृष्यपचतीत्यनुरागवक्त्रौ॥८४॥कामिनीकायकान्तारेकुचपर्वतदुर्गमे॥मासंव
रमनःयात्यतत्रास्तेस्मरतस्करः॥८५॥

एःहिइतिनिश्चयेनत्यजन्ति।अतोहृरादेवअपसरा॥८३॥
मकरकेतनेनमदनेनधीवरेणकैवर्तकेनअन्नमवाम्बुराशौनवसमुदस्त्रीसंज्ञितंवडिशंमत्स्यवेधनंवि
स्तारितं।प्रसृतंकिमर्थयेनवडिशेनअधिरातक्षणान्तस्याःस्त्रियःअधरएवआमिषंतस्मिन्लोलाःसत
षाःयेमर्त्याःमत्स्याःतान्विकृष्यअनुरागःजीतिःसएववह्निःतस्मिन्पचति॥८४॥८५॥ ॥ ॥

सर्व०
३०

तच्चक्षुषानस्याः चक्षुषा आहना अहं न दृश्यः वरं श्रेष्ठमुत्तमं कथं भूतेन विशेषेण आदीर्घेण चञ्चलेन वक्रगति
नाते जखिना नोगिना अहे नोगो नाम फणा विद्यते चक्षुषः नाना नोगा भवन्ति नीलमञ्जतस्य तेन इतरा हि दृष्टे दि
शि दिशि धर्मा र्थिनः विकित्सकाः सन्ति मुग्धा स्तीतस्याः क्षणं वीक्षितस्य मे वैद्यो न श्रोष्य भविता ६६। इह लोके म
धुरगीतं कर्णयो विषयः नृत्यं नेत्रयोर्विशयः अयं रसः रसनाया विषयः। असौ परिमलः स्फुरति घ्राणस्य विषयः।

आदीर्घेण चलेन वक्रगतिना ते जखिना नोगिना नीलाङ्गद्युतिना हिना वरमहं दृश्यो ततश्चक्षुषा। दृष्टा
सन्ति विकित्सका दिशि दिशि प्रायेण धर्मा र्थिनो मुग्धा स्तीत एव वीक्षितस्य न हि मे वैद्यो न चाप्यौषमू। ६
६। इह हि मधुरगीतं नृत्यमेतदसौ यं स्फुरति परिमलो सौ स्पर्श एव स्तनानाम्। इति ह तपरमार्थै रिति
यै न्नीम्यमाणो त्यहितकरणदत्तैः पञ्च निर्वञ्चितो सि। ८७। न गम्यो मन्त्राणां न च भवति नैष ज्य विष
यो न चापि प्रध्वं संव्रजति विविधैः शान्तिक शतैः। अमावेशाद्द्गे किमपि विदधद्भव्यमसमं स्मराप
स्मारोयं भ्रमयति दृशं गृणीयति च। ८८।

एष स्तनानां स्पर्शः स्पर्शस्य विषयः इति पञ्चेन्द्रियाणां पञ्च विषयाः हे
जतत्वं एभिः पञ्च निरिन्द्रियैः आम्यमाणः स न वञ्चितो सि। कथं भूते रिन्द्रियैः। हतः नाशितः परमार्थो यैः पुनः।
अहितं न रकादिकं न स्य करणे दत्तैः। ८७। अयं स्मरः मदनः अपस्मारो वर्तते। अपस्मार निवारणार्थमुपायाः स
न्ति ते कर्तव्याः इति चेत्तर्हि अयं न तथान भवति। अयं कथं भूतः मन्त्राणां न गम्यः न च नैष ज्य विषयः पुनः विविधैरेने

३०

कधकारैः शान्तिकशतैः नचापिप्रध्वंसं व्रजतिनाशं प्राप्नोति अथ धर्मस्य आवेशात् अङ्गे किमपि न व्यं ।
कर्तव्यमसमं विदधत्यत्किंचित् करोति दशं दृष्टिं भ्रमयति घूर्णयति च । ८८ । पण्यस्त्रीषु वेश्यासु कः रज्येत् इच्छां
कुर्वीत । कथं भूतासु जात्यन्धाय च दुर्मुखाय च जराजीर्णानि । अखिलानि अङ्गानि यस्य तस्मै शामीणाय
अचतुराय च दुःकुलं निन्द्यं कुलं तत्र उत्पन्नाय च गलत्कुलेन अभिभूताय पीडिताय एवमादिभ्यो लक्ष्मीलव ।

जात्यन्धाय च दुर्मुखाय च जराजीर्णखिलाङ्गाय च शामीणाय च दुःकुलाय च गलत्कुलाभिभूता
य च ॥ यच्छन्तीषु मनोहरं तिजवपुर्लक्ष्मीलवश्च यद्यप्यस्त्रीषु विवेककल्पलतिकाशस्त्रीषु रज्ये
तकः ॥ ८९ ॥ वेश्यासौ मदनज्वालारूपे त्वनसमेक्षिता । कामिभिर्यत्र ह्यन्ते यौवना निधना निच । ९०
० कश्चुम्बतिकुलपुरुषो वेश्याधरपल्लवमनोज्ञमपि । चारुमटवोरचेटकनटविटतिष्ठीनवशरावम् ॥

अथ यथा अल्पद्वयप्राप्त्यर्थं मनोहरं सुन्दरं स्वकीयं वपुः प्रयच्छन्तीषु पुनः विवेक एव कल्पलतिका तस्याः शस्त्रीषु श
स्त्रभूतासु छुरिकासु । ९१ ॥ ९० ॥ स्पष्टः । कुलपुरुषः सत्को वामनो हं सुन्दरमपि वेश्याधरपल्लवं अकुलीनघुंवितं कुला
पुरुषस्तनैव च वतिकथं भूतं वेश्याधरपल्लवं चारोहेरः । नटः । माहः । चोरश्चोरः चेटकं करोति स चेटकः नटः । नर्तकः
विटः । मांडः । इत्यादीनां निष्ठीवनं तालोदकं त्यजेत । तस्य शरावं पात्रं एवं भिद्यम् । ९५ ॥ इति कामिनीनिर्गहणम् ॥ ॥

श्रुं
३१

अथमुविरक्तप्रशांसा। तएवधन्याः येयांमनःचपलानिआयतानि विसीर्णानिलोचनानियासांतासांआकृतिरूपं
 दृष्टाविकृतिं होमंनएति। कथंनूनांतारुण्यरूपम्। घनोपीनोमांसलौलनौपयोधरोयासांपुनः। सामंरुशमुदरंतस्यो
 परिलसत्यः शोभयमानात्रिवलयोयासाम्। ए२। हेवालेख्यालीलामुकुलितमस्यंयथास्यात्तथाअमीमुन्दराः
 दृष्टिपाताः किंकिमर्थंक्षिप्यन्तेसंप्रतिअधुनातेतवएषःअमःव्यर्थःनिरर्थकःकिमिति वयमन्येपूर्वेननवामःइद
 धन्यास्तएवतस्मायतलोचनानांतारुण्यरूपघनपीनपयोधराणाम्। सामोदरोपरिलसत्रिवलील
 तानां दृष्टाविकृतिं विवृतिमेतिमनोनयेयाम्। ए२। वालेलीलामुकुलितममीमुन्दरादृष्टिपाताः किंक्षि
 प्यन्तेविरमविरमव्यर्थएषअमस्तेसंप्रत्यन्येवममुपरतंवाल्पमास्थावनान्तेहीणोमोहस्तरामिवज
 गङ्गालमालोकयामः॥ ए३। इयंवालांमंप्रत्यनवरतमिन्दीवरदलमभाचोरंधचुःक्षिपति किममि
 जेतमनया। गतोमोहोस्माकंसमश्शवरवाणव्यतिकरज्वरज्वालाः शान्तास्तदपिनवराकीविरमति
 तीअस्माकंवाल्पमुपरतंअज्ञानंगतंवनान्तेआस्थास्थितामोहःहीणःइदंजगङ्गालंतरामिवआलोकयामः॥ ए४
 नो। विरमविरमविरमंमामुहि। ए३। इयंवालांमंप्रतिअनवरतंसर्वकालंधचुःक्षिपतिव्यजति। अतयाकिममि
 प्रेतमनसि किमिच्छितंतेनजानेकथंभूतंधचुः। इन्दीवरंनीलोत्पलंतस्यमभां कान्तिज्वोरयतितदस्माकंमोहोपग
 तःस्मरएवशवरःकैवर्तकःतस्यवाणानांव्यतिकरेणअतिशयमक्षेपेनयाज्वरज्वालास्ताः शान्ताःतदपिएवं।

३१

सतिद्रव्यं वराकीमूर्वीनविरमतिविरामं न प्राप्नोति॥९४॥ शुभ्रं सद्यः गृहं सविभ्रमाः सविलासाः युवतयः तक्र-
 म्यः श्वेतमातपत्रं च त्रंते न उज्ज्वलालक्ष्मीः इति स्फीतेषु कलेषु मेकर्मणि सति स्थिरमिव अत न्नयते तदेव वि

शुभ्रं सद्यः सविभ्रमा युवतयः श्वेतातपत्रो ज्वलालक्ष्मीरित्यनुनयते स्थिरमिव स्फी-
 तेषु मेकर्मणि॥ विच्छिन्ने नितरामनङ्गकलहक्रीडावुटतनुकं मुक्ताजालमिव
 प्रयाति ऊटिति अश्रयद्दिशो दृश्यताम्॥९५॥ किंकर्ण्यकरं कर्ण्ययसि किं कोटण-
 ऊटुः कारितैः॥ रेरेको किल कोमलं कलरवं किं त्वं दृष्ट्वा वलासे॥ मुग्धास्त्रिगुणविदग्ध-
 मुग्धमधुरैर्लोलैः कटाक्षैरलम्॥ चेन शुभ्रवितचन्द्रचूडचरणध्यानामृते वर्तते॥९६॥

च्छिन्ने जाते सति नितरामत्यन्तमनङ्गस्य मदनस्य कलहेन याक्रीडातस्यावुटतनुकं मुक्ताजालं ऊटिति
 शीघ्रं अश्रयद्दिशः अश्रयदेकैकं चतुर्दिशा सुमयाति तद्वत्पूर्वो दृश्यतां मृश्यताम्॥९५॥९६॥ ॥ ॥

शृं०
३२

सदायोगाभ्यासव्यसनवशयोः आत्मावमनश्च आत्ममनसोरविच्छिन्नामैत्रीस्फुरतिवर्तते। एवंभूतस्ययमि
नः इन्द्रियनिग्रहकर्तुः तस्यतैः किमुकिं प्रयोजनमूतैः कैः प्रियाणामात्मापैः अधरमधुभिः बक्रविधुभिः निःका
शितैः निश्वासेन सह आमोदैः गन्धैः कुचकलशानामाश्लेषैः आलिङ्गनेः सहसुरतैः इत्यादि नि किं प्रयोजन
म् ॥ १७१ ॥ यदास्माकं स्मरतिमिरे अन्यकारे सञ्चारेण जनितमज्ञानमासीत् तदा सर्वमिदमशेषं जगत्तारीम

सदायोगाभ्यासव्यसनवशयोगात्ममनसोरविच्छिन्नामैत्रीस्फुरतियमिनस्तस्य किमुतैः ॥ प्रि
याणामात्मापैरधरमधुभिर्वक्रविधुभिः सनिश्वासामोदैः सकुचकलशाश्लेषसुरतैः ॥ १७१ ॥
यदासीदज्ञानं स्मरतिमिरसंचारजनितं तदा सर्वं नारीमयमिदमशेषं जगदभूत् ॥ इदानीम
स्माकं पटुतरविवेकाज्जनदशंसमीभूतादृष्टिस्त्रिभुवनमपित्रह्यमनुते ॥ १७२ ॥ ॥ ॥

संनारीप्रचुरमभूत् ॥ इदानीमधुना अस्माकमतिशयेन पटुः विवेक एव अज्जनं तेन युक्तादृष्टिः समी
भूता समतां प्राप्ता त्रिभुवनमपित्रह्यमनुते मा भयति इति सुतरां विरक्तः सुविरक्तप्रशंसा ॥ १७२ ॥ इदं पृ
ङ्गारशतं नर्तहरिणा कृतं तत्कामबुद्धानकृतम् ॥ आदावेव आरम्भे समस्तजावैः खलु बन्धनं स्त्रि
य इत्युक्तम् ॥ मध्ये पिङ्गः खेक हेतुः नहिकश्चिदस्मि इत्यादीनि बधनानि स्थितानि तासां कामिनीनां प्र
शंसा कामिभिः कियते सा लिखिता ॥ आन्ते सर्वं विवेकदृष्ट्या निन्दितम् ॥ १७३ ॥ ॥ ॥ ॥ ३२

ए॥स्य॥यस्ययतरुचिरं नास्ति तत्र मनोज्ञेयि सुधांशो अस्मिन् नवति॥अप्रदृष्टान्तः॥घटस्तु सर्वेषां वि
यकरः रमणीयः तस्मिन् सूर्यविकाशिन्याः सरोजिन्याः मनसः कामः प्रीतिर्नैव नवति एवं यस्य यत्र प्री

वैराग्ये सञ्चरत्येको नीती भ्रमति चापरः॥शृङ्गारे रमते कश्चित् नु विभेदां परस्परम्॥ए॥
यद्यस्य नास्ति रुचिरं तत्रास्यास्मिन् नवति॥रमणीयेषु सुधांशो न मनः कामः सरोजिन्याः॥१००॥

तिः तस्य तत्र रुचिकरं नो नीतिः शृङ्गारश्च वैराग्यं च उक्तं एतेषु यस्य प्रीतिस्तेन तत् दृष्टव्यम्॥१०१॥
इति श्रीमर्तहरिणा विरचितं शृङ्गारशतकं समाप्तम्॥लिप्यकृतं ब्राह्मणरामकुमारगुजरगोड॥॥

ॐ
३३

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥ अथ वैराग्यशतम् ॥ योगिनां चेतः सद्यनि चेतः चित्तमेव सद्यतिरुहे ज्ञानमेव प्रकर्षेण दीपो
यस्य एवं भूतो हरः शङ्करः विजयते ॥ सर्वोत्कर्षेण वर्तते ॥ किं कुर्वन् सन् अन्तः अन्तरे स्फूर्जन् प्रस्फुरन् ॥ अपा-
रमो हतिमिरस्य प्राग्भारमज्ञानलक्षणमुच्चाटयन् ॥ हरी कुर्वन् ॥ पुनः किं कुर्वन् ॥ श्रेयोदशांशे श्रेयसां पुण्यानां
दशानां सस्या अग्रे स्फुरन् प्रकटयन् ॥ कथं भूतो हरः ॥ चूडे मस्तकप्रदेशे उत्तंसितः उत्तंसीकृतम्रन्दः तस्य

चूडे उत्तंसितव्यारुचन्दकलिका चञ्चच्छिखा नासुरेलीलादग्धविलोलकामशलभः श्रेयोदशा-
ंशे स्फुरन् ॥ अन्तस्फूर्जिदपारमो हतिमिरस्य प्राग्भारमुच्चाटयन् चेतः सद्यनियोगिनां विजयते ज्ञानप्र-
दीपो हरः ॥ १ ॥ बोधारो मत्सरयस्ताः प्रभवः सम्यग्द्विधाः ॥ अबोधोपहताश्चान्ये जीर्णमङ्गो सुभाषित-
म् ॥ २ ॥

कलिकायाः चञ्चत्परिस्फुरच्छिखा तया नासुरः देदीप्यमानः ॥ पुनः कथं भूतः लीलादग्धविलोलः च-
ञ्चलः कामएवशलभः पतङ्गो येनासौ इति मङ्गलाघरणम् ॥ १ ॥ अथ तृष्णाद्वेषणम् ॥ बोधारः श्रोतारः ॥
मत्सरेण यस्ताः मत्सरवन्तः ॥ प्रभवः समर्थाः समयेन अहङ्कारेण सर्पेण द्विधाः ॥ अन्ये इतरे जनाः ॥ अबोधेन अ-
ज्ञानेन उपहताः अज्ञानं प्राप्ताः ॥ अतः सुभाषितं कविलमङ्गो जीर्णजानं न कोपि पृच्छति न शृणोति च ॥ २ ॥

३३

संसारोत्पन्नंचरितंकुशलमहंनअनुपय्यामि।मेममविमृशतःविचारवतः।पुण्यानांकामपुण्यानांविपाकःफलंमयंजनयतिउत्पादति।एवंसतिपुण्योद्यैःसकामपुण्योद्यैःमहद्भिर्विषयाःविरकालंपरिगृहीताश्चएवमुक्ती।ताःतेअस्माकंविषयिणांव्यसनमिवदातुंमहान्तोजाताःनमुञ्चन्ति॥३॥हेमदीयेत्तद्योत्वमद्यापिनसंतुष्यसि।नसंतुष्यसि।त्वत्कृतेभयायद्यत्कृतंतच्छ्रेण॥अनेकैःदुर्गैःकठिनस्थानैःवनेर्विषमंडुर्गमंएतादृशंदे

नसंसारोत्पन्नंचरितमनुपय्यामिकुशलंविपाकःपुण्यानांजनयतिमयंमेविमृशतः॥महद्भिःपुण्योद्यैःविरमयिगृहीताश्चविषयामहान्तोजायन्तेव्यसनमिवदातुंविषयिणाम्॥३॥आन्तंदेशमनेकदुर्गविषमंघासनंकिंचित्फलंत्यक्त्वाजातिकुलान्निमानमुचितंसेवाकृतानिष्फला।नुक्तंमानविवर्जितंपरगृहेष्वग्नाशङ्कयाकाकवत्तद्योज्ज्वलसिपापकर्मपिशुनेनाद्यापिसंतुष्यसि॥४॥

शंआन्तंभ्रमितंपरंतुकिंचिदपिफलंनप्राप्तम्।अथचजातिःजातिःकुलंचतयोःउचितंअभिमानंत्यक्त्वासेवापिकृतासानिष्फलाजाता।अन्यच्च।परगृहेषुमानेनमहत्वेनविनाआशङ्कयामयेनसहकाकवत्नुक्तंमोक्षजनानिकृतानि।तथापित्वंज्ज्वलसिसहोदितावर्तसे।हेपापकर्मणिनिरतेपापकर्माण्यधिकारितानिनाद्यापिमु

३
॥
॥

३८

हेतुस्योत्पत्त्या अन्यदपि कारितं तत्त्वम् । श्रितितलं निधिज्ञाङ् कया उत्त्वातं सर्वं खनितम् । तत्र किंचित्प्राप्तम् ॥ पश्चात्तगिरेः पर्वत
 स्थितवः ध्याताः अग्नौ पाकः कृतः तत्रापि न किंचित्प्राप्तम् ॥ पश्चात्तमरितां पतिः समुद्रः निस्तीर्णः समुद्रं गत्वा स्रवेत् देशान्तरे ।
 उद्यमार्थं गतम् ॥ तत्रापि न किंचित्प्राप्तम् ॥ पश्चात्तनृपतयः राजानः प्रयत्नेन सेवया सन्तोषिताः परं तु न फलं न किंचित्
 पश्चात्तमनसि मन्त्राराधनं कार्यमिति उत्पन्नं तदपि तत्परेण सावधानेन मनसा मन्त्राराधनेन स्मरणेन निशराच्यो
 नीताः कमिताः परंतु मया काणवराटकः स्फुरितकपर्धकोपिनप्राप्तः अधुनाऽलं तस्योपां मुञ्च ॥ ५ ॥ हे आशेः त्वया च ।

उत्त्वातं निधिज्ञाङ् कया श्रितितलं ध्यातागिरेर्धोतवोतिस्तीर्णः सरितां पतिर्नृपतयो यत्नेन संतोषि
 ताः । मन्त्राराधनतत्परेण मनसा नीताः स्मरणेन निशाः प्राप्तः काणवराट् कोपिनमया तस्योऽधुना मु
 च्छमाम् ॥ ५ ॥ खलोद्भापाः सोढाः कथमपि तदाराधनपरेर्निगृह्यान्तर्बीष्यं हसितमपिश्रुत्येन मन
 सा । कृतस्तम्भः प्रतिहतधिया मञ्जलिरपित्वमाशे मोघाशे किमपरमत्तो न र्त्तयसि माम् ॥ ६ ॥ ॐ ।

श्रित

तदपि किंचित्कारितं तत्त्वम् । खलानां दुष्टानामाराधने सेवायां तत्परेस्त्वग्निः खलोद्भापाः खलानामुत्प्लापाः
 दुष्टशशाः सोढाः सहनं कृताः कथमपि कष्टेन किंचित्कृत्वा अन्तर्बीष्यं रुदनं निगृह्य श्रुत्येन मनसा हर्षे विना हसितमपि
 कृतम् । एवं प्रकारेण प्रतिहता दुष्टा बुद्धिर्येषां तेषां खलानां धितस्तम्भः कृतः मनः समाधानं कृतम् । अञ्जलिः प्रणा
 मोपि कृतः न किंचित्प्राप्तं अधुना त्वमाशे मोघानिः स्फलाः आशायस्याः सामोघाशे अतः परं किं मां न र्त्तयसि दयंकारव

३८

ततस्मादमीषां एतेषां प्राणानां कृते कारणयश्च स्मानिः गलितः विवेकोऽप्येषां तैः किं न कृतं कृतमेव। कथं भूतानां प्रा-
णानां तुलितमुपमितं विसनी कमलिनीयत्रेपयः उदकं येः सहतेषां क्षणभङ्गुराण्यतयस्मात् इव्यागानामग्रे वि-
तता ब्रीडालजायेषां तैः अस्मानिः निजस्वकीयगुणानां कथा कथनं तदेव पातकं कृतम्॥ कथं भूतानां मायाणां
इविण्डव्यंतस्य मदेन निःसंज्ञं भ्रान्तं मनोयेषाम्॥ १॥ ८॥ ९॥ उभयोः स्पष्टोर्थः॥ भोगेच्छा निवृत्ता गता॥ पुरुष।

अमीषां प्राणानां तुलितविसनीपत्रपयसां कृते किन्नास्मानिर्विगलितविवेकेर्व्यवसितम्॥ य।
दाद्यानामग्रे इविणामदनिःसंज्ञमनसां कृतं भ्रान्तब्रीडैर्निजगुणकथापातकमपि॥ १॥ भोगान
मुक्तावयमेव मुक्तास्योततसं वयमेव तमाः॥ कालोत्तयातो वयमेव यातास्तृणानजीर्णावय।
मेव जीर्णाः॥ ८॥ बलिनिर्मुखमाक्रान्तं पलितैरङ्कितं शिरः॥ गात्राणि शिथिलायन्ते तद्व्योका
तरुणायते॥ ९॥ निवृत्ता भोगेच्छा पुरुषवज्रमानो विगलितः समानाः स्वर्गयाताः सपदि सुखं दो जी-
वितसमाः॥ शनैर्यष्टुत्थानं घनतिमिररुद्धं च नयने अहो इहः कायस्तदपि मरणपायवचितः॥ १०॥

वज्रमानः अहङ्कारोऽपि गलितः समानाः समानवयस्काः स्वः स्वर्गयाताः सुखदः जीवितसमास्तेऽपि सपदि।
गताः अधुना हृत्स्वेयसिंहं त्वाशनैरुत्थानं नैत्रे नयने घनं निविडं तिमिरं तेन रुद्धं अहो इति आश्चर्यं अयं
इहः कायः शरीरं तदपि च तथापि च मरणमेव अपायस्तेन च कितः भीतः॥ ११॥ श्रीमते रामानजायः

न० ३५
३५

११। अथ विषयापरित्यागविडम्बना। एते विषयाश्चिरकालमुषित्वा स्थित्वापि अत्र यं निश्चयेन यातारः गमि-
ष्यन्ति। स्वयं न त्यक्त्वा अपि गमिष्यन्तीति वियोगे मेदः कः समानमेव एवं सति अयं जनः अतः यस्यात्स्वयममूनं विषया-
न त्यजति। अत्र विशेषोक्तिर्येते विषयाः स्वातन्त्र्यात् व्रजन्तः मनसः अतुलपरितापाय न वन्ति। स्वयं त्यक्त्वा ध्येन-
आशानामनदी मनोरथजलादृणातरङ्गाकुलारागयाहवती वितर्कविहगा धैर्यद्रुमधंसिनी।
मोहावर्तसुडसरातिगहनाषोतुङ्गघिन्तातटीतस्याः पारगता विशुद्धमनसो नन्दनित्योगीश्वराः।
१२। अत्र यं यातारश्चिरतरमुषित्वापि विषयावियोगे को मेदस्य जति न जनो यत्स्वयममूनं॥ व्रज-
न्तः स्वातन्त्र्यात् तुलपरितापाय मनसः स्वयं त्यक्त्वा ध्येतेशमसुखमनन्तं विदधति॥ १२॥ ब्रह्मज्ञान-
नविवेकनिर्मलधियः कुर्वन्त्यहोदृक्करं यन्मुञ्चन्त्यप्यनो गताः अयि धनान्येकान्ततो निःस्पृहाः। सं-
प्राप्तान् पुरातनसंप्रतिनधप्राप्तोदृष्टययो वाञ्छामात्रपरिग्रहाण्यपि परित्यक्तुं न शक्ता वयमाश्च
एते अनन्तमपारं शमं सुखं विदधति कुर्वन्ति। १३। ब्रह्मज्ञानविवेकेन अमला निर्मला धीर्बुद्धिर्येषां ते अहो-
इति आश्चर्ये ये तदुद्वेगं तत्कुर्वन्ति तत्किं उपनो गान् न जन्ति एवं धनान्यपि मुञ्चन्ति। अतः एकान्ततो नि-
स्पृहाः विरक्ताः वयं तु पुरातनप्राप्तान् संप्रति अधुनापि न च सन्ति। अग्रेपि प्राप्तोदृष्टययो निश्चयीतास्ति एवं नू-
तानि धनानि त्यक्तुं न शक्ताः कथं नूतानि धनानि वाञ्छामात्रपरिग्रहोयेषां तानि वाञ्छामात्राणि न तु प्रत्यक्षानि। १३ ३५

धन्यानां कृतकृत्यानां गिरेः कन्दरे गुहायां निवसतां ज्योतिः परब्रह्म ध्यायतां अद्भुतं केशयाः शकुनाः पक्षिणः निः
शङ्कं तेषां मानसाश्च कणात् आनन्देन ये आगताः अश्च कणाः विन्दवः तानपि वन्ति एवं तेषां मायुः सार्थकं ।
क्षिपे । अस्माकं तु मनोरथेषु उपरचिताः प्रासादो गृहं तथा वापी तटाक इत्येवमादिषु मानसिका कृताः क्रीडासु
कानने वने क्रीडा कौतुकं एव मादीनि जुषां नोक्तुणां परमायुः क्षीयते साक्षात् भोक्तुं सामर्थ्यं नास्ति । मनस्येव मनोरथे

धन्यानां गिरिकन्दरेषु वसतां ज्योतिः परं ध्यायतां मानसाश्च कणात्पि वन्ति शकुनानिः शङ्कम
द्भुतं केशयाः । अस्माकं तु मनोरथोपरचित प्रासादवापी तटक्रीडा काननकेलिकौतुकजुषा मायुः प
रं क्षीयते । १४॥ निश्चाशनं तदपि नीरसमेकवारं शय्याचमः परिजतो निजदेहमात्रम् । वस्त्रं च जीर्णं
शतरवण्डमलीनकन्याहा हातयापि विषयानपरित्यजन्ति । १५॥ स्तनौ मांसग्रन्थी कनककलशा विसृ
पमितौ मुखं श्लेष्मागारं तदपि च शशाङ्कं न तुलितम् । स्रवन्मूत्रं क्लिन्नं करिवरकरस्यर्द्धिजघनं मुकु
र्निन्द्यं रूपं कविवरविशेषैर्गुरुकृतम् । १६॥

स्तन्याः नवामः परन्तु आयुर्व्यर्थं गतम् । अग्रे अधः पतति न ज्ञायते
१४॥ १५॥ स्तनौ मांसग्रन्थी स्लोकनककलशौ इति उपमितौ उपमादत्ता । मुखं श्लेष्मागः आगारं स्थानं तदपि शशाङ्कं
न चन्द्रेण तुलितम् । स्रवतीति स्रवन्मूत्रेण क्लिन्नमेतादृशम् । जघनं तत्करिवरः गजश्रेष्ठाः तेषां करः श्रुण्डं तस्यैर्द्धि
नेन उपमितम् । एवं स्थित्यः निन्द्यं रूपं तत्कविवरः श्रेष्ठास्तेष्वपि विशेषाः विशेषज्ञास्तेर्गुरुकृतमसत्यमेवोक्तम्
१६

35

२२१२२

३० वै०
३१

कन्दाः कन्दरेभ्यः दरीभ्यः किं प्रलयं गतानां प्राप्ताः । अथवा गिरिभ्यः निर्झरा प्रधस्ताः किं । रसे सह फलानि विभ्र ।
नीतिवृक्षाः किं रुग्णाः भग्नाः । तथा वल्कलिन्यश्च भग्नाः किं एवं सति पुरुषाः किं मर्त्यं खलानां मुखानि बीक्ष्यन्ते । क
थं भूतानां खलानां प्रसममत्यन्तमपगतः प्रश्रयः न भूतायेषां ते । कथं भूतानि मुखानि । इः खेन उपातं प्राप्तमल्पं वि
नंतस्य समयः गर्वः स एव पवनः तस्य वशात् आश्मत् नर्तिता भूलतायेषु तानि ॥ २३ ॥ पुण्यैः मूलफलैः प्रियप्रयापिनी ।

किं कन्दाः कन्दरेभ्यः प्रलयमुपगता निर्झरा वा गिरिभ्यः प्रधस्ता वा तरुभ्यः सरसफलहतो वल्क
लिन्यश्च शाखाः ॥ बीक्ष्यन्त्येवं मुखानि प्रसममपगतप्रश्रयाणां खलानां इः खोपात्ताल्पवित्तस्म
यपवनवशान् नर्तितभूलतानि ॥ २३ ॥ पुण्यैर्मूलफलप्रियप्रणयिनी प्रीतिं कुरुष्व । अधुना भूशय्या न
वल्कले रक्तपणोरुतिष्ठया दो वनम् । शुश्रूषामविवेकमूढमनसा यत्रेश्वराणां सदा वित्तव्याधिवि
वेकव्याकुलगिरां नामापि न श्रयते ॥ २३ ॥ भोगे रोगमयं कुले च्युतिमयं विने नृपालाद्भयं माने दैत्य ।
मयं वलेरिपुमयं रूपे जराया नयम् । शास्त्रे वादिनयं गुणोखलमयं काये कृतान्ताद्भयं सर्ववस्तुभया ।
वित्तं भुवि नृणां वैराग्यमेवा नयम् ॥ २४ ॥

इति कुरुष्व । अधुना भूशय्या नवपल्लवैः अरुणैः पुष्पैः भूशय्यां कुरु
ष्व । अधुना उतिष्ठत नृप नयावः गच्छावः । तत्र किं यत्र यस्मिन् वने शुश्रूषाणां अविवेकेन मूढं मनो येयां । सदा वित्तमेव
व्याधितस्य विकारेण विह्वलाः गिरः एषां एवं भूतानां भूशय्याणां समर्थानां नामापि न श्रयते ॥ २४ ॥ २५ ॥ स्पष्टः ॥ ३१

प्रतिवनमखेदंस्वेदरहितंशितिरुहाणां वृक्षाणां फलंस्वेच्छालन्यमस्ति। तथा पुण्यसरितां स्थाने स्थाने पयः उदकं शि-
 शिरंशीतलं मधुरं च वर्तते। सुललिताः लतानां पल्लवाः तेऽप्रचुरा शय्या मृदुस्पर्शा अस्ति। एषं सति कृपणाः क्षुद्राः धनिनां
 दारिकी मय्यं सन्तापं सहन्ते तत्र न विद्यः। ॥ २६ ॥ अहं शिखरी पर्वतस्य कुहरं विलं तस्मिन् याव शय्या शिला शय्या त-
 स्यां निषण्णः उपविष्टः सन् ध्यानच्छेदे ध्यानावसाने तेषां वासराणां दिवसानामन्तः स्फुरितं हसितं स्मरेयं स्मरणं
 फलं स्वेच्छालन्यं प्रतिवनमखेदं शितिरुहाण्ययः स्थाने स्थाने शिशिरमधुरं पुण्यसरिताम्। मृदुस्पर्शा श-
 य्या सुललितलता पल्लवमयी सहन्ते सन्तापं तदपि धनिनां दारिकृपणाः। ॥ २६ ॥ ये वर्धते धनयतिपुरः प्रा-
 र्थनादुःखमाजो ये चाल्पत्वं दधति विषयाक्षेपपर्यसन् बुद्धेः। तेषां मन्तः स्फुरितहसितं वासराणां स्मरेयं
 ध्यानच्छेदे शिखरि कुहरयाव शय्या निषण्णः। ॥ २७ ॥ निश्वाहारमदैव न्यममतिहतं नीतिच्छिदं सर्वदा दुर्मा-
 त्सर्यमदातिमानमथ नंदुःखौघविध्वंसनम्। सर्वज्ञान्वहमप्रयत्नमुल्लंसाधुभियं पावनं शम्भोः सन्नमवा-
 र्यमशयनिधिं शंसन्ति योगीश्वराः। ॥ २८ ॥ करोमि तेषां ये धनयतिपुरः अग्रे प्रार्थनादुःखं ये निजति तस्य प्रार्थनादुःख-
 माजः वर्धते हृदि प्राप्ताः पुनः ये च विषयाणां आक्षेपास्तैः पर्यसाः विस्मृता बुद्धिः तस्य अल्पत्वं दधति ॥ २७ ॥ निश्वाया आह-
 रो यस्मिन् तत्र न विद्यते दैन्यं यस्मिन् न केनापि प्रतिहतं नीतिनयच्छेदकं सर्वदा दुर्मात्सर्यमदश्नातिमानश्च एतेषां मध्य-
 नं नाशकं दुःखौघविध्वंसनं सर्वज्ञान्वहं प्रतिदिवसं प्रयत्नेन मुल्लंसाधूनां भियं पावनं चाचार्यन केनापि वारितं शकं

एतादृशं शम्भोः सन्नमवा-
 र्यमशयनिधिं शंसन्ति योगीश्वराः शंसन्ति वदन्ति ॥ २८ ॥

नं
३८

२५॥ ३७॥ एते श्लोकाः स्पष्टार्थाः ॥ भोगाः मेघानां वितानं समुदायस्तन्मध्ये विलसती सौदामिनी विद्युल्लते वज्र-
च्चलाः आयुः आयुष्यं वायुना विघटिते अश्रयटलेन मया ध्विन्नं बुद्धितं अम्बु उदकं तद्वत् भङ्गुरं अस्थिरं ।
आक्रान्तं मरणेन जन्मजरसा जाल्युत्तमं यौवनं सन्तोषो धनलिप्सया शममुखं प्रोठाङ्गना विश्रमैः
लोकैर्मत्सरिभिर्गुणावनभुवो व्यालैर्नयाङ्गनैरस्थैर्येण विभूतयोप्युपहताय सन्तं किं केन वा ॥ २६॥
आधिव्याधिशतैर्जनस्य विविधैरारोग्यमुन्मूल्यते लक्ष्मीर्यत्र पतन्ति तत्र विवृतद्वारा इव आपदः ॥ जा-
ता जातमवश्यमाशु विवशं मृत्युः करोत्यात्मसातं किं केन निरङ्कुशेन विधिना यन्निर्मितं सुस्थि-
रम् ॥ ३७॥ भोगास्तङ्गतरङ्गमङ्गतरलाः प्राणाः क्षणध्वंसिनस्तोका न्येव दिना नियोवनसुखा-
स्तूर्तिः क्रियास्तस्थिरा ॥ तत्संसारमसारमेव निखिलं बुद्ध्या बुधा बोधने लोका नुग्रहये शलेन मनसा ।
यत्नः समाधीयताम् ॥ ३८॥ भोगा मेघवितानमध्यविलसत्सौदामिनी वच्चला आयुर्वायुविघटिता
अश्रयटलीनीनाम्बुवत भङ्गुरम् ॥ लोला यौवनलालसास्तनुवता मित्या कलय्यद्भुतं योगे धैर्यस-
माधिसिद्धिमुलमेव बुद्धिं विदध्वं बुधाः ॥ ३९॥

॥

॥

यौवने तारुण्ये लालसाः प्रीतिमन्तः तनुवतः देहधारिणस्ते पितृलालाः वच्चलाः एवं सर्वं मिथ्या असत्यमाक-
लय्य जालाद्भुतं शीघ्रं योगे धैर्यं समाधिश्चित्तैकाग्रता तेन सुलभे मोक्षः परितः बुद्धिं विदध्वं कुरुध्वम् ॥ ३९॥

३९

आयुःकल्लोलस्तरङ्गस्तद्वत्लोलं वच्चलम्॥ यौवनश्रीः कतिपयदिवसस्थायिनी॥ अर्थाः इव्याणिसंकल्पकल्याः संकल्पो यथाक्षणमङ्गुरस्तद्वत् भोगपूगाः भोगानां समुदायाः घनसमये तद्विद्विबुल्लतेव विभ्रमो विलासो ये वांते॥ प्रियाग्निः स्त्रीग्निः प्रणीतं कृतं कण्ठे आश्लेषः आलिङ्गनं तदपि च चिरं चिरन्तनं न श्रमो बुधाः यूयं ब्रह्मणि आसक्तचित्ताः भवत भवस्य भयानां अमोधिः समुद्रस्तस्य पारं प्रान्तं तरन्तु॥ ३३॥ गर्भवा

आयुःकल्लोललोलं कतिपयदिवसस्थायिनी यौवनश्रीरर्थाः संकल्पकल्या घनसमये तद्विद्विभ्रमा भोगपूगाः॥ कण्ठश्लेषो यगृहं तदपि च न चिरं यत्प्रियाग्निः प्रणीतं ब्रह्मण्यासक्तचित्ता भवत भवस्य अमोधि पारं तरन्तु॥ ३३॥ कृच्छ्रेणामेध्यमध्ये निषतिततनुभिः स्थीयते गर्भवासे कान्ता विस्त्रेयदुःखव्यतिकरविषमे यौवने विषयोगः॥ वामाक्षीणामवज्ञाविहसितवसतिर्बहुजावोप्यसाधुः संसारेरेमनुष्यावदतयदिसुखं स्वल्पमप्यस्ति किंचित्॥ ३४॥ ॥ ॥

सेच्यमेध्यमध्ये कृच्छ्रेण कहेन न वद्विः निषतिता तत्पर्ये वांतेः स्थीयते एवं बाल्येपि यौवने च कान्तायाः विस्त्रेयस्य वियोगस्य दुःखस्य व्यतिकरेण विषमे वियोगः वार्द्धक्ये वामाक्षीणं अवज्ञाया विज्ञेय एव हसितेन वसतिर्भवति अतो बहुजावोपि च साधुः असमीचीनः एवरेरेमनुष्याः संसारेयदिसुखं मपि सुखमस्ति तर्हि वदन्तु ब्रुवन्तु॥ ३४॥ ॥ ॥

३६ वै०
३७

हेलोकाः वक्रविधाः वक्रप्रकाराः भोगाः भद्रगुरवृत्तिर्वर्तनं येष्वांते एव भूनासन्ति ते ते भोगे वचनं भवः संसारो भवति ॥
तत्तस्मात्कारणतवेष्टितं कृतम् ॥ अथ च कस्मै कृतं यत्तत्तदानीमस्मद्वचः वचनं यदि श्रद्धेयं न किञ्चिद्विष्यति तर्हि
स्वधामनिब्रह्मणिकामानामभिलाषाणामुत्पत्तिर्यस्मिन् तत्त्वज्ञं चेतः मनः समाधीयतां समाधानं क्रियतां ॥ कथं भू
तं चेतः आशा एव याशा संज्ञां ज्ञानानि ते यामुपशान्तिः उपशमः तेन विशदं निर्मलं ॥ ३५ ॥ पुरुषः यस्मिन् बोधे स्थि

भोगा भद्रगुरवृत्तयो वक्रविधाः सेरे वचायं भवस्तत्कस्येह कृतं यद्विभ्रमतहेलोकाः कृतं वेष्टितम् ॥
आशायाशज्ञतोपशान्तिविषदं चेतः समाधीयतां कामोत्पत्तिवज्ञं स्वधामनियदिश्रद्धेयमस्मद्वचः ॥ ३५ ॥
ब्रह्मेत्यादिमरुद्गणं स्तणगणान्यत्र स्थितो मन्यते यच्छापादिरसानवन्ति विभवास्त्रैलोक्यराज्यादयः
बोधः कोपिसकणवपरमो नित्योदितो जृम्भते भोसाधोक्षण भद्रगुरे तदिदं भोगे रतिं माकृथाः ॥ ३६ ॥
व्याघ्रीवतिष्ठति जगपरितर्जयन्ती रोगाश्च शत्रवश्च हरन्ति देहम् ॥ आयुः परिस्रवति निनघटादि
वाम्भोलोकास्तथाप्यहितमाचरतीति विव्रम् ॥ ३७ ॥

तः सन् ब्रह्माद्यन्तश्च आदिर्येषां तान् मरुद्गणाः
न देवान् तृणतुल्यान् मन्यते ॥ अथ च यस्य शापात् त्रैलोक्यराज्यादयोपि विभवः समृद्धयः विरसानवन्ति ॥ एवं
भूतो बोधः ज्ञानस्य परिपाकः सकणवपरमः उत्कृष्टः नित्योदितः प्रकाशरूपः जृम्भते शोभते अतः भोसाधो न
दितरे बोधात् इतरेक्षण भद्रगुरे भोगे रतिं प्रीतिं माकृथाः भाकुरु ॥ ३६ ॥ ३७ ॥ अस्य स्पष्टोर्थः ॥ ॥ ॥ ३८

अथकालमहिमा॥सारम्यानगरीतिसमहान्त्यतिःसामन्ताःसमीपवर्तिनःपरितोरजानस्तेषाञ्चक्रनत्पा
र्ध्वपार्धभागोसाविदग्धचतुरायपरिषत्समाताश्चन्डविंवाननाःयुवतयःसचउन्मत्तश्चतेराजपुत्राश्चतेषांनिवह
ःतेवन्दिनःसुनियारकाःताउन्माःकथाःएतत्सर्वयस्यवशात्कालवशात्स्मृतिपदमगात्स्मरणमात्रमुर्वरि

सारम्यानगरीमहान्मन्त्यतिःसामन्तचक्रंचतत्पार्ध्वतस्यचसाविदग्धपरिषत्ताश्चन्डवि
म्बाननाः॥उन्मत्तस्मचराजपुत्रनिवहस्तेवन्दिनस्ताःकथाःसर्वयस्यवशाद्गात्स्मृतिपथं
कालायतस्मेनमः॥३८॥यत्रानेकःकुचिदपिगृहेतत्रतिष्ठत्यथेकोयत्राप्येकस्तदनुवहव
स्तत्रनेकोपिचान्ते॥इत्थंचेमौरजनिदिवसौदोलयन्क्षविवाहोऽकालःकाल्यानुवनफल
केक्रीडतिप्राणिशारेः॥३९॥आदित्यस्यगतागतेरहरहःसंक्षीयतेजीवितंव्यापारैर्वहुकार्य
भारगुरुभिःकालोपितज्ञायतेइच्छाजन्मजराविपत्तिमरणंवासश्चतोत्यद्यतेपीतामोहमयीप्र
मादमदिरामुन्मत्तमृतजगत॥४०॥ ॐ

तंतस्मेकालायनमइत्यर्थः॥३८॥अथानन्तरंयत्रयस्मिन्गृहेअनेकोपिना
स्तिनत्रकुचिदपि एकस्तिष्ठतियत्रापि एकस्तदनुवहवोनवन्ति॥नत्रअन्तेएकोपिनेवइत्थंचेमौरजनिदिवसौअक्षौ
इवदोलयन्कालःकाल्याकालिकमासहनुवनमेवफलकेपदेप्राणिशारेःयेप्राणिनस्तान्पशून्पक्षिणःशिशुःकीडति

अष्टमै०

४६

रात्रिः सा एव पुनर्दिवसः स एव इति मत्वा जन्तवः प्राणिनः उद्यमिनः मुधा वृथा धावन्ति। तथैव निमृताः वियताः प्रार
व्हास्ताः क्रियायैः। पुनरुक्तैर्मुक्तविषयैः व्यापारेः एवं विधेन प्रकारेण अमुना संसारेण कदर्थी कृताः कधी कृ
ताः अहो इति आश्चर्ये वयं कथं न लज्जामहे॥४१॥४२॥४३॥ वयं ये न्यो जाता उत्पन्ना सेविरकालं खलु नि।

रात्रिः सेव पुनः स एव दिवसो मत्वा मुधा जन्तवो धावन्त्युद्यमिनस्तथैव निमृता प्रारब्धतन क्रियाः॥
व्यापारे पुनरुक्तनूतविषयैरित्यं विधेना मुना संसारेण कदर्थिता वयमहो मोहं न जानीमहे। ४१ न धा
तं पदमीश्वरस्य विधिवत् संसारविच्छिन्नये स्वर्गद्वारकपाटपाटनपदुर्धमोपितो पार्जितः॥ नारीपीन
पयोधरो रुयुगुलं स्वप्ने पितालिङ्गितं मातुं केवलमेव यौवनवनच्छेदे कुठारावयम्। ४२ नाभ्यस्ता
नुविवादिहृन्दमनीविद्याविनीतो विताः स्वप्नायैः करि कुम्भपीठदमनेनीकं नतीतं यशः। कान्त
कोमलपल्लवाधररसः पीतो न चन्दो दयेतारुण्यगतमेव निष्फलमहो भ्रूण्यालये दीपवत्। ४३॥
वयं ये न्यो जाताश्चिरपरिगता एव खलु ते समं यैः संवृत्तां स्मृतिविषयतां ते पिगमिताः। इदानीमेते स्म प्र
तिदिवसमापन्नपतनागतास्तुल्या वस्थांसि कतिलनतीरतरुभिः॥४४॥ ॥ ॥

अथ येन परिगताः॥ इदानीमेते वर्तन्ते तेपि वयं प्रतिदिवसं दिवं दिनं प्रति आपन्नपतनाः आपन्नं ज्ञासं समीयेय
त नं ये स्ते॥ अत्र इयमवस्थां सैकतेन दीतीरेतरुभिः सह शी॥४४॥ ॥ श्री॥ ॥ ॥ श्री॥ ॥ ४६

४५॥ आयुः नृणां वर्षशतं नियमितं परिमितं रात्रौ तस्य शतं स्यादित्युक्तं यत्नेन चर्द्धं निर्धकं गतम्। अवशिष्टं पञ्चा
 शद्वर्षं तस्मिन्वात्ये सार्द्धं द्वादशवर्षं दृष्टत्वे सार्द्धं द्वादशवर्षं अनुपयुक्तं गतम्। पश्चात्तत्तत्स्यं यच्च विंशतिवर्षं अव
 शिष्टं उर्वरितं तदपि व्याधिना प्रियाणां वियोगेन च यः दुःखसेन सहितं तत्तथैव उदरपोषणार्थं सेवादिभिः आदि
 विद्यानाधिगता कलङ्करहिता वित्तचनोपार्जितं शुश्रूषासु समाहितेन मनसा पित्रोः सपादिना
 आलोलायतलोचनायुवतयः स्वप्ने पिनासि ३. गिताः कालीयं परपिण्डलोलुपतया काकैरिव धे
 धितः ॥ ४५॥ आयुर्वर्षशतं नृणां परिमितं रात्रौ तदर्द्धं गतं तस्यार्द्धस्य परस्य चार्द्धमपरं बालत्ववृद्धत्वयोः
 शेषं व्याधिवियोगदुःखसहितं सेवादिभिर्नीयते जीवे वारितरङ्गं गच्छन्त्यस्तरे सौख्यं कुतः प्राणि
 नाम् ॥ ४६॥ क्षणं बालो नृत्वा क्षणमपि युवा कामरसिकः क्षणं विनैर्हीनः क्षणमपि च संपूर्ण
 विभवः ॥ जराजीर्णैर्गोर्नट इव वलीमण्डिततनुः नरसंसारान्ते विशतियमधानीयवनि
 काम् ॥ ४७॥ शशया च्छान्तिश्चादिभिर्नीयते। एवं सति जीवने वारे रुदकस्य तरङ्गं गच्छन्त्यस्तरे च स्थिरे प्राणि
 नां सौख्यं कुतः नास्तीत्यर्थः ॥ ४८॥ यथा नटः नानावेषान् रूपाति तथा यं प्राणी क्षणं बालो नृत्वा क्षणं काम
 मेनो गेरसिकः युवातरुणो नृत्वा क्षणं विनैर्हीनः दरिद्रः क्षणमपि च परिपूर्णविभवः पश्चाज्जरा जीर्णै
 र्चाङ्गैः संसारान्ते मरणमयेयमधानीयवनि कांयमस्मराजधानीपुरीमन्तः पटे विशति ॥ ४९॥ ॐ ॥

न० वै०
४१

अथयतिनृपतिसंवादः॥यतीसंत्यासीराजाचउन्नयोःसंवादः॥तत्रादौयतीराजानंप्रतिवदति।स्वराजाराज्यानिम
नी।वयंयतयःउपासितोगुरुस्तस्यप्रज्ञाबुद्धयःतासामनिमानेनउन्नताः॥पुनस्त्वंविमर्षैःसंपद्भिःख्यातःप्रसिद्धः॥
नोस्माकंयशांसिकवयःकुशलाःदिक्षुचतुर्दिक्षुप्रतन्वन्तिविस्तारयन्ति।इत्थममुनाप्रकारेणआवयोःमानःध
नंनमानधनेताभ्यां।अन्तरमतिहरंयदिअधुनात्वमस्मासुपराङ्मुखोसितर्हिबयमपित्वयिणकान्ततःनिश्चितप्र।
त्वंराजावयमप्युपासितगुरुप्रज्ञानिमानोन्नताःख्यातस्त्वंविमर्षैर्वैर्यशांसिकवयोदिक्षुप्रतन्वन्ति
नः॥इत्थंमानधनातिहरमुन्नयोरप्यावयोरन्तरंयद्यस्मासुपराङ्मुखोसिवयमप्येकान्ततोनिस्स
हाः॥४८॥अर्थीनामीशिषेत्वंवयमपिचगिरामीश्वदेयावदर्थेक्षूरस्त्वंवादिदर्पज्वरशमनविधा
वक्ष्यंयाटवंनः॥सेवन्तेत्वांधनाद्यामतिमलहतयेमामपिश्रोतुकामामप्यप्याशानतेचेत्स्व
यिममनितरामेवराजनगतासीत्॥४९॥
प्रकारेणनिस्सहानवामः॥४८॥पुनर्यतिःराजानंप्रतिवदति।हेरा
जनस्त्वंयावत्अर्थीनामीशिषेईशःस्वामीतावत्बयमपिगिरांवाणीनाईश्वदेईशःस्वामिनःत्वंक्षूरः।नःअस्माकं
वादिनांदर्पोहङ्कारस्तस्यज्वरस्तस्यशमनविधीयाटवं।शक्तिअक्षयावर्तते।त्वांधनाद्याःसेवन्तेमामपिमतिःबु
द्धिस्तस्यामलःजाडुंतस्यहतयेनाशायश्रोतुकामाःशास्त्राभ्यासंकर्तुकामाःसेवन्ते॥अधुनामयितेआशानेववे
त्तर्हिममापित्वयिसुतरामाशानासीत्यर्थः॥४९॥

॥

॥ ४१

पुनरपियतीवदति। वयमिहवल्कलेः परितुष्टाः खंडकूलेः पटवल्केः परितुष्टाः। परितोषः संतोषः समएवनिर्गतः वि
शेषोयस्मात्सतिर्विशेषः एवंभूतोविशेषोजातः अतस्तु इतिनिश्चयेनसचदरिडीनवतियस्यतृष्णाआशाविशा
लामहतीनवतिघट्यनन्तरंमनसिचपरितुष्टेसतिकः अर्थवान्समर्थः कोदरिडीनकोपीत्यर्थः॥५७॥ अज्ञाना
यनोजनायफलमलंपूर्णं। पानायसाडुमधुरंतोयमलम्॥ अवनिष्ठेशयनमलम्। वल्कलेघडेवाससीअलं

वयमिहपरितुष्टावल्कलेखंडकूलेः समइहपरितोषोनिर्विशेषोविशेषः॥ सतुभवतुदरिडीयस्य
तृष्णाविशालामनसिचपरितुष्टेकोर्थवान्कोदरिडः॥५८॥ फलमलमज्ञानायसाडुपानायतोयं
शयनमवनिष्ठेवाससीवल्कलेच॥ धनलवमधुपानआन्तसर्वेन्द्रियाणामविनयमनुमन्तुंनो।
त्सहेडुर्जनानाम्॥५९॥ आशीमहिवयंमिक्षामाशावासोवसीमहि। शयीमहिमहीष्टेकुर्वीमहि
किमीश्वरैः॥५९॥

वंसतांभोगनिस्यतिर्भवतिधनलवेनअल्पद्व्येणतथामधुपानेनभ्रान्तानिसर्वाणिइन्द्रि
याणियेषांतेषां दुर्जनानामविनयंजोहृत्यमनुमन्तुमनुमोदितुंनउत्सहेउत्साहोनभवति। ५९ वयंमिक्षामिक्षामन्न
माशीमहिमक्षयामः। आशादिशानदेववासः वस्त्रं वसीमहिपरिधानं कुर्मः॥ महीष्टेमहीतलेशयीमहि शय
नं करिष्यामः॥ एवंसतिर्इश्वरैः समर्थैः किमस्माकंधयोजनम्॥५९॥ ॥ ॥

सर्वे ०

४२

हेतुपतवसंसदिसनायां वयं के के पितृभवाः। ननदाः। ननर्तकाः। ननिराः। नगाभकाः। वन्दितः। नवसम्येत्तः। इतरेषा
 सन्यासेषां वा देशेषु बुद्धवः दक्षाः। ननदाः। नवस्तनभारेण नमिताः। वसन्त्योषितः। वेण्याः। एते उक्ताः। सतवसनायां सवशि
 याः। एतेषां मध्ये वयं संन्यासिनः। केन के पीत्यर्थः। अतस्तवशीतिः। अस्माकं कथं न विष्यतीत्यर्थः। १५३। विपुलानि ५२।
 वगाहानि हृदयानि येषां तेः ईशैः। पुरा पूर्वदं जगत्जनितमुत्पादितम्। कैश्चिद्विधतमपरे ईतमर्थे विजित्य यथा त्वणं त

ननदा ननिरा नगायका नवसम्येतरवा दचुश्चवः।। त्वपमीक्षितुमत्र के वयं स्तनभारा नमिता नयोषितः
 ५३। विपुल हृदयैरीशैः। कैश्चिज्जमजनितं पुरा विधतमपरे ईतं चान्ये विजित्य त्वणं यथा। इह हि मुवना न्य
 न्येधीराश्चतुर्दश मुञ्जन्ते कतिपय पुरस्वाम्येषु सांकरावमदज्वरः। ५४। अमुक्तायां यस्यां क्षणमपि नया
 तं त्वपशतेर्मुवस्तस्यात्मानेक इह वक्रमानः। क्षितिर्नताम्। तदंशस्याप्यंशो नदवयवले शेषियतु यो विश
 १। दं कर्तव्ये विदधति जडाः। प्रत्युत मुदम्। ५५।

यात्यक्तम्। इह हि चतुर्दश मुवना निमुञ्जन्ते। एवं सति
 पुंसां द्वितीयां पुराणां स्वाम्ये स्वामित्वे एषः एतावान्मदज्वरः। कः कुत्रत्यः। ५५। यस्यां क्षणमपि अमुक्तायां नपशतेः यातं
 नपेः। एष्ट्वा क्षणमपि नमुक्ता। तावन्प्राणं शतैः यातं गतं नयाणां शतानि यातानि गतानि हवमस्थिरत्वे सति तस्याः मु
 वः। आने क्षितिर्मुजांकः। वक्रमानः। अहद् कारः। एते राजानः। सतदंशस्यापि अंशोः पूर्वमुक्तं तस्य अंशस्यापि अंशः। त
 स्यापि अवयवैर्यतयः संतः। जडाः। मूर्खीः। कर्तव्ये विदधतुं विदधति कुर्वीति एतदेवाश्रयम्। ५५॥ ॥ ४२

अथ मनःसंवीक्षणं। हे हृदयस्वपरेषां चेतांसि प्रतिदिवसं वक्रधा वक्रप्रकारेण आराध्य किं प्रसादं प्रमत्ततां नेतुं शक्नुं किं विशसि प्रविशसि कथं भूतं प्रसादम्। क्लेशविफलं क्लेशैर्विफलं निष्फलम्॥ उत त्वयि श्रंतः प्रसन्ने स्वयं प्रसन्नतां प्राप्ते सति तव विविक्तः शुद्धः संकल्पः अभिलषितं मतो गतं किं न पुष्यति वृद्धिं न प्राप्नोति। कथं भूते त्वयि उदितः चिन्तामणो गुणो यस्मिन् न तस्मिन्॥ ५६॥ हे चित्तवृथा किं भ्रमसि क्व च न क्व चित् त्वि श्राम्यतां तव भ्रमणो

परेषां चेतांसि प्रतिदिवसमा राध्य वक्रधा प्रसादं किं नेतुं विशसि हृदयक्लेशविफलम्॥ प्रसन्ने त्वय्यन्तः स्वयमुदितचिन्तामणिगुणो विविक्तः संकल्पः किमभिलषितं पुष्यति न ते॥ ५६॥ परिभ्रमसि किं वृथा क्व च न चित् त्वि श्राम्यतां स्वयं न वतियद्यथा न वतित तथा नान्यथा॥ अतीतमपि न स्मरन् अपि च नाव्यसंकल्पयन् न तर्कितगमागमाननुभवस्वभोगानि ह॥ ५७॥ ॐ

न प्रयोजनं नास्ति॥ यत्तद्यथा स्वयं न वतित् तथान अन्यथा अतः कारणात् त्वं अतीतं पूर्वजातमपि न स्मरन्॥ अपि च नावीजवितव्यं न संकल्पयन् अतर्कितान् आकस्मिकात् अत्र गमान् गतान् आगमान् आगतान् भोगान् ह अनुभवेन स्वयं यदृच्छमाप्सताम्॥ ५७॥ ॥ ॥ ॥ श्री कृष्णाय नमः

वे०
४३

हेचेतः एतस्मादायासकादायासहृपादान्दियार्थानां वनादिरमविरामं प्राप्नुहि। श्रेयो मार्गं श्रेयसां पुण्यानां म।
गमाश्रयमंगीकुरुष्व कथं भूतं मार्गं श्रेयाणां दृष्ट्वा तं शमनस्य व्यापारे दक्षम्। एवं सति क्षणात् स्वस्व आ।
त्मीयभावस्तमुपेहि प्राप्नुहि निजां स्वकीयां कल्लोलवत्तरङ्गवत् लोलां च च्छलां मतिं त्यजामद्गुरामस्थि
रां भवस्य संसारस्य रतिं प्रीतिं भूयः पुनः मा भज। अधुना प्रसीद प्रसन्नं भव॥५८॥ हेचेतः मोहं मार्जयतां त्यजतां च

एतस्मादिरमेन्द्रियार्थगहनादायासकादाश्रयश्रेयो मार्गं श्रेयः। खशमनव्या
पारदक्षं क्षणात्॥ स्वस्वीभावमुपेहि संत्यज निजां कल्लोललोलां गतिं मा भूयो भज
मद्गुरां भव रतिं चेतः प्रसीदाधुना॥५८॥ मोहं मार्जयतां मुपाश्रय रतिं चन्दार्धचूडा
मणौ चेतः स्वर्गतरङ्गिणी तटमुवा मासद्गमद्गीकुरु॥ कोवावीचिषु बुद्बुदेषु
चतडिल्लेखासु च श्रीषु च ज्वालाशेषु च यन्त्रगेषु च सरिर्दुर्गेषु च प्रत्ययः॥५९॥

स्वार्धचूडामणौ शङ्करे रतिं प्रीतिमाश्रय स्वर्गतरङ्गिणी भागीरथी तस्यास्तटभूमिकानामासंगं वसतिं कुरु
इति कृत्वा तव सार्थकतां भवेद्यतिवीचिषु तरङ्गेषु बुद्बुदेषु चतडिल्लेखासु च श्रीषु च ज्वालाशेषु च यन्त्र
गेषु च सरिर्दुर्गेषु च इत्येवमादिषु च कोवाप्रत्ययः सर्वे एते यदार्थाः च्छलाः आस्थायिनः ५ः ॥
खदाश्र इति प्रत्ययः अनुभवोस्ति। लक्ष्म्यादि विषयाश्च ज्वाला इत्यर्थः॥५९॥

॥

॥ ४३

हे चेतः त्वमिमं रम्यं लक्ष्मीमास्थायिनीमास्थयाऽऽस्थावुध्यासकृदेकवारं माधित्तयमाधित्तनं कुरु कथं भूता ।
 मभूपा लानां राज्ञां भृकुटीकुटीरः शालातस्यां विहरव्यापारः नृत्यं तत्र पण्याङ्गनावेक्ष्यासमा ॥ यथायत्र यत्र राज्ञां
 नृकुटी उद्देशः तत्र वेक्ष्या नृत्यं करोति तथेव इयमपि ॥ अतएव नस्या अस्माकमपेक्षानास्ति । तर्हि किं कथय कचु
 किताः आच्छादिताः सन्तः वाराणसीरथ्यापङ्क्तिषु भवनद्वाराणि विवक्ष्य पात्रे पतितां निश्चामपेक्षामहे अये ।

चेतश्चिन्तय मारमं सकृदि मामास्थायिनीमास्थया भूपालभृकुटीकुटीरविहरव्यापा
 रपण्यांगनां ॥ कन्या कचुकिताः प्रविश्य भवनद्वाराणि वाराणसीरथ्यापङ्क्तिषु पा
 णिपात्रपतितां निश्चामपेक्षामहे ॥ ६० ॥ अग्रे गीतं सरसकवयः पार्श्वयोदाक्षिणात्या
 पश्चाल्लीलावलयरणितं चामरयाहिणीनाम् ॥ यद्यस्येवं कुरु भवरसाखादने लम्प
 टस्त्वं नो वेक्षेतः प्रविश सहस्रानि विविकल्पे समाधौ ॥ ६१ ॥

क्षांकुर्महे ॥ ६० ॥ अग्रे पुरः गीतं गायनं ।

सरसकवयश्च सरसोपमानिर्युक्तं कवित्वं कुर्वीणः उभयपार्श्वयोदाक्षिणात्याः सुंदराः स्त्रियः पृष्ठे चामरया
 हिणीनां अङ्गनां लीलावलयानां रणितं शशितं हे चेतः यदि भवरसस्य आखादने लम्पटस्त्वं अ
 स्ति तर्हि एवमुक्तप्रकारेण कुरु । यदि एवमस्तु तर्हि तथेवास्तु अपेक्षानास्ति तर्हि निर्विकल्पे समाधौ
 चित्तैकाग्र्येण सदसाशीघ्रं विश प्रविशस्व ॥ ६१ ॥

॥

॥

॥

वे०
४४

एभिस्तत्वाकिं प्रयोजनं न वदन्त्यान्मुक्तानां न भवेदित्यर्थः ॥ ६२ ॥ न वै शङ्करे भक्तिः हृदि स्थितं जन्ममरणयोर्भयं वदन्
धुषु वदन्त्यादिषु स्नेहो नैव न च मन्मथात्जाता विकाराः संसर्गोदयः संसर्गोदयः तेन रहितः विजने निर्जने वने स्थितिः
एवं वैराग्यमस्ति वेत्तर्हि अतः परं उक्तं किं मर्थनीयं प्रार्थनीयं न वैराग्यात्परं माग्यं एवमस्ति ॥ ६३ ॥ तस्मात्तद्देवै
आमाः श्रियः सकलकाम इष्टास्ततः किं न्यस्य दं शिरसि विद्विषतां ततः किम् ॥ संपादिताः प्रणयि
नो विनवास्ततः किं कल्पस्थितास्तनुमृतां तनवस्ततः किम् ॥ ६२ ॥ भक्तिर्न वै मरणजन्मभयं हृदि स्थितं
स्नेहो न वन्धुषु च मन्मथात्जाता विकाराः ॥ संसर्गोदयरहिता विजना वनान्तां वैराग्यमस्ति किमतः परं
मर्थनीयम् ॥ ६३ ॥ तस्मादनन्तमजरं परमाविकाशितं ब्रह्मचिन्तय किमे निरसद्विकल्पैः ॥ यस्या
नुषङ्गिणा इमे नुवनाधिपत्यं भोगादयः कृपणलोकमताभवन्ति ॥ ६४ ॥ गात्रं संकुचितं गतिर्विग
लिता भ्रष्टा च दन्तावली हृदि र्त्नयति वर्द्धते वधिरतावत्कंचला लायते ॥ वाक्पंताडियते च वान्धव
जने र्नीर्या नशुश्रूषते हा कष्टं पुरुषस्य जीर्णवयसः पुत्रोप्यभिजायते ॥ ६५ ॥ तः अनन्तं अनन्तो नास्ति अ
जरं जरा नास्ति परमुक्तं विकाराशिकाशकमेतद्दृशं ब्रह्मचिन्तय एभिर्विषयेः यत्तत्तत्तत्विनाशितस्य विकल्पै
र्नैः किं किमपि प्रयोजनं नास्ति तत्किं ब्रह्म यस्यानुषङ्गिणाः स्वभावे नैव नुवनानामाधिपत्यं राज्यं तस्य भोगाः
भवन्ति ॥ कथं भूताः भोगाः कृपणाः क्षुधाः माये लोकास्तेषां मृताः मान्याः श्रियाः ॥ ६४ ॥ ६५ ॥ ॥ ॥ ४४

हेमानसत्वंपातालमाविशसिप्रविशसितमः आकाशं विलम्बयासि गच्छसि भ्रान्त्या वा पलत्वेन वच्चलत्वेन यद्विज्ञा
मण्डलं भ्रमसि परंतु न निर्दृष्टिं सुखं एषि प्राप्नोषि तद्भ्रमजा तु एकवारं कदाचिदपि न स्मरसि खलितं न जानासि न हि निर्दृ
ष्टिकेन प्रकारेण एषि प्राप्नोषि ॥६६॥ किं वैदैः स्मृतिभिश्च पुराणैश्च महाविसरैः शास्त्रैस्वर्गशामे कुटीपर्णकुटीतस्यां निवा
सफलदैः कर्मणां क्रियाणां विश्रमेः विलासेश्च किं प्रयोजनं किं चित् किं कृत्वा स्वात्मनः आनन्दस्य पदं स्थानं तस्मि ।

पातालमाविशसि यासित नो विलङ्घ्यदिङ्मण्डलं भ्रमसि मानसचापलेन । भ्रान्त्यापि जातु विमलं क
थमात्मलीनं तद्भ्रमसंस्मरसि निर्दृष्टिमेविकेन ॥६६॥ किं वैदैः स्मृतिभिः पुराणपठनेः शास्त्रैर्महाविस
रैः स्वर्गशामकुटीनिवासफलदैः कर्मक्रियाविश्रमेः । मुक्ता किं न वडः स्वभारश्च नाविध्वंसिकालान
लं स्वात्मानन्दपदपवेशकलनं शेषावणिकृत्तयः ॥६७॥ वर्णसितं वीक्ष्य शिरोरुहाणां स्थानं जरापरि
भवस्य तदेव पुंसाम् । आरोपितस्थिकलशं परिहृत्य यान्ति चाण्डालकूपमिव हरतरंतरुण्यः ॥६८॥

तपवेशस्तस्य कलनं ज्ञानं एकं मुक्तात्यक्ता । कथं भूतं ज्ञानं । भवस्य संसारस्य दुःखानि तेषां ज्ञारः समुदायस्तस्य र
चनाया विध्वंसिकालानलं प्रलयान्नि ज्ञानं विना शेषाणि उर्वरितानि तानि वणिजां वर्तनानि उद्यमाः तेः कृत्वा किं
॥६७॥ शिरोरुहाणां केशानां वर्णसितं शुभ्रं तदेव पुंसं जरापराभवस्य स्थानं एतादृशं पुरुषं वीक्ष्य तरुण्यः हरतरं
यान्ति । क मिव चाण्डालकूपमिव । अस्थिनां कलशायस्मिन् तं परिहृत्य त्यक्त्वा यथा हरतरं यान्ति गच्छन्ति । तथा ॥

न० वै०
४५

यावत्तदंशरीरं अरुजं रोगरहितं स्वस्थं च यावत् जरा हरतस्तिष्ठति यावत् ईन्द्रियाणां शक्तिरप्रतिहता न गता यावत्
 आयुषः क्षयो न हितावत् प्रथममेव पुरुषेण विदुषा ज्ञानवता आत्मनः स्वस्य श्रेयसिकल्याणो मोक्षे प्रयत्नः कार्यः
 : अत्र दृष्टान्तः यथा भवने गृहे संधी मे अग्निना दह्यमाने सति तस्मिन् काले कूपस्य स्वननं प्रति उद्यमः प्रयत्नः तथा
 दृष्टः ॥ अस्मिन् कतिपयनिमेषाद्युषिजने अल्पाद्युषि किं कुर्मः किं कर्तव्यं ततः तद्विद्यः न जानीमः कथं सन्तः तपः
 यावत् स्वस्थमिदं शरीरमरुजं यावत् जरा हरतो यावच्चेन्द्रियशक्तिरप्रतिहता यावत् क्षयो नायुषः
 आत्मश्रेयसितावदेव विदुषा कार्यः प्रयत्नो महान् संधी मे भवने तु कूपस्वननं प्रत्युद्यमः कीदृशः ॥
 दृष्टः ॥ तपस्यन्तः सन्तः किमधि निवसामः सुरनदी गुणाधारा दारानु तपरिचरामः स विनयान् ॥ पि
 वामः शास्त्रो धानु त विविधका व्यामृतरसान् विद्यः किं कुर्मः कतिपयनिमेषाद्युषिजने ॥ ७० ॥ २
 म्या चन्द्रमरीचयस्त्रणवती रम्यावतान्तस्थली रम्यं तच्च समानमागमसुखं कालेषु रम्याः कथाः ॥ को
 मोपाहितवाष्पहति तरलं रम्यं प्रियायामुखं सर्वं रम्यमनित्यता न्युपगते धितेन किंचित् पुनः ॥ ७१
 स्यन्तः तपश्चर्या कुर्वन्तः तर्हितपः आचरणीयं किं सुरनदी गङ्गां अधि निवसामः ततीरे निवासं कुर्मः किमुत
 गुणैः उदारान् दारान् युवतीः विनयेन सह परिचरामः परिचर्यां कुर्मः उत शास्त्रो धान् पि वामः उत अथ वा का व्या
 मृतरसान् पि वामः इति ॥ एकं निश्चयात्मकं न जानीमः ॥ ७० ॥ :: :: :: :: ४५

वयं स्थूलामहती इच्छायेषां ते अतः सुतरामत्यन्तं महति स्थूले पदे पदपाशोदत्तं मनोयेस्ते एवं भूताः सन्तः इति
कारणात् राजानः सेव्यास्तर्हि अमीक्षिति मुजः राजानो दुःखेन आराधितुमशक्याः तथा चतुरगः अश्वः स।
यथा चञ्चलः तद्वत् चित्तं येषां ते अथ च जराहे हंहरति जीवितमपि सकलं मत्कः हरति एवं सति हे सखे अ।

इदं राधाश्रामी तुरगवलविताः क्षितिमृतः वयं च स्थूलेच्छाः सुमहति पदे वद्धमनसः ॥ जरा
देहं मृत्युर्हरति दयितं जीवितमिदं सखेनास्मिञ्छे योजगतिविदुषो न्यत्र तपसः ॥ १२ ॥ रम्यं ह
र्म्यतलं न किं वसतये आब्यं न गेयादिकं किं वा प्राणसमा समागममुखं नैवाधिकं प्रीतये । किंतु
भ्रान्तपतङ्गपक्षपवनव्यालोलदीपाङ्कुरच्छाया चञ्चलमाकलय्य सततं सत्तो वनान्तं ग
ताः ॥ १३ ॥

स्मितजगतिलोके विदुषः ज्ञातुः तपसः अन्यत्परं श्रेयः कल्याणं नास्ति ॥ १२ ॥ रम्यं हर्म्यतलं गृहं वसतये न किं प्रियं
गानादिकं आब्यं श्रोतुं योग्यं गेयं किं न प्राणो न समाः प्रियास्मां समागमः सुधीतये नैव किं किंतु भ्रान्तश्रमौ पतङ्गश्च
तस्य पक्षयोः पवनं तेन व्यालोलचञ्चलादीपाङ्कुरच्छायावत् चञ्चलमिदं सर्वमाकलय्य ज्ञात्वा सन्तः महान्तःवनं

प्रतिगताः ॥ १३ ॥

४६ वै
४६

हेतात अस्मिं सारं सारं मर्यादकृत्य इन्द्रियं न विचिन्वतां मस्माकं। सतादृक् नयनगतो ज्ञः अथवा श्रोत्रमार्गगतो ज्ञः
पितृदृष्टः न श्रुतः यो यं विषय एव करिणी तस्यां गाढः दृढः गूढश्च अजिमानो यस्य एवं न तश्च क्षीदश्च मजश्च अ-
न्तःकरणमेव करिणः गजस्य संयमः नियमः स एव आलानं गजवन्धनं तस्य लीलां विधत्ते दधाति॥७४॥ मनो-
रथाश्च हृदये जीर्ण एव न तयो वनं यातं गतं हन्त इति खिदे गुणान् जानन्ति ते गुणज्ञास्तैर्विनाश्रद् गेषु कर्मसु गुण-
आसंसारं त्रिभुवनमिदं चिन्वतां तात तादृक् नैवास्माकं नयनपदवीं श्रोत्रमार्गगतो वा। यो यं धत्ते वि-
षय करिणी गाढ गूढाजिमानक्षीवस्यान्तःकरण करिणः संयमालानलीलाम्॥७४॥ जीर्ण एव मनो-
रथाश्च हृदये यातं वनं द्यौ वनं हन्ताद् गेषु गुणैश्च वन्ध्यफलतां याता गुणज्ञैर्विना॥ किं युक्तं सहसा-
भ्युपैति वलवान्कालः कृतान्तो क्षमी स ह्येयं मदनांतका इन्द्रियुगलं मुक्तास्ति नान्या गतिः॥७५॥ महेश्वरे-
वाजगता मभीश्वरे जनार्दने वा जगदन्तरात्मनि॥ न वक्तुं मेदप्रतिपत्तिरस्ति तथापि मक्तिस्तरुणे नु
शेखरे॥७६॥

अवध्यतां निष्फलतां याताः प्राप्ताः कृतः अन्तो येन सकृत्तान्तः अक्षमी एव कालः वलवान् वलाढुः सह-
सा अकस्मादभ्युपैति श्रमोच्छतिः। एवं सति किं युक्तं मदनांतकस्य शिवस्य अन्द्रियुगलं सन्निर्येयं तत्तन् व्यातं तेन।
ध्याने न विना मोक्षाय न च न्या गतिर्मीर्गः॥७५॥ अथ विरक्तस्यैकत्र नक्ति निष्ठा॥ जगता मभीश्वरे महेश्वरे जनार्दने
वा तथा जगदन्तरात्मनि वा वक्तुं न मेदस्य प्रतिपत्तिर्विप्रतिनीतिस्तथापि मम तरुणे नु शेखरे श्रद् करे नक्तिरक्तिः॥

४६

७६

सुरतीस्फारावकुलाजोत्तमाधवलितेशुभेतलेद्युसरितःगङ्गायाःपुलिनेतीरेशान्तःध्वनिर्द्युसुर
 रजनीषुवयंसुखेतआसीताःअयविष्टाःसन्तःशिवशिवशिवेत्युच्चैर्वचोवचनंयेषांतेएवंकदाकस्मिन्कालेयास्या
 मःगच्छामःकथंभूतावयंभवस्यमोगःफणातयाउद्दिग्ताःभीताःअन्तर्गतोवाष्पःरुदनंतेनआकुलाःव्याकुलाः
 दृशोयेषांते॥७७॥वितीर्णोसर्वस्वेदनेसर्वद्वेषेसतिवयंमंसारंतरन्तःतर्तुकामाःकदाकस्मिन्कालेपुण्येअर

सुरस्फारज्योत्तमाधवलिततलेकापिपुलिनेसुरवासीनाशान्तध्वनिसुरजनीषुद्युसरितः॥
 भवामोगोद्दिग्ताःशिवशिवशिवेत्युच्चवचसःकदायास्यामोन्तर्गतवहलवाष्पाकुलदृशः॥७
 ७॥वितीर्णोसर्वस्वेतरुणकरुणापूर्णहृदयातरन्तःसंसारंविरसपरिणामाधधिगतम्॥कदापु
 ण्यारण्येपरिगतशरच्चन्द्रकिरणस्त्रियामानेष्यामोहरवरणचित्तेकशरणाः॥७८॥ ॐ ।

एयेहरवरणःचित्तेएकंशरणंयेषांएवंभूताःत्रियामाःनिज्ञानेष्यामःअतिक्रमिष्यामः॥कथंभूतावय
 म्॥तरुणाहृदकरुणातयापरिपूर्ण हृदयाःकथंभूतंसंसारंविरसश्चासीपरिणामश्चपरिपाकश्च
 तस्यअवधिर्मयीदांतांगतंविरसंप्राप्तम्॥कथंभूतात्रियामाःपरिगतशरच्चन्द्रकिरणाः॥७८॥ ॐ ॥ॐ

म० वै०

४७

कदाकस्मिन्कालेवागणस्याममरतटिनीनागीरधीतस्यारोधसितीरेअहंवसन्कौपीनंवसानःकौपीनमात्रवः
 स्त्रःशिरसिअञ्जलिपुटंनमस्कारंनिदधानः।अयेतिकौमलानुमन्त्रणोहेगौरीनाथत्रिपुरहरशंभोत्रिनयनइत्यदि
 नामनिर्देशोतसंबोधनं कृत्वा प्रसीदधमनो न बद्धतिकोशमञ्जरीशंकुर्वन्।निमिषमिव दिवसानेप्यामःअति
 कमिष्यामः॥८०॥गाङ्गोःपयोभिःस्नानं कृत्वा हे विमोक्षु वि कुसुमानि फलानि च तैः त्वामर्चयित्वा पूज्येभ्येयेष्व

कदावागणस्याममरतटिनीरोधसिवसन्वसानःकौपीनंशिरसिनिदधानोञ्जलिपुट
 म्॥अयेगौरीनाथत्रिपुरहरशंभोत्रिनयनप्रसीदेत्याक्रोशन्निमिषमिवनेप्यामिदि
 वसान्॥८०॥स्नात्वागाङ्गोःपयोभिःशुचिकुसुमफलैरर्चयित्वा विमोक्षांभ्येयेध्यानं
 निवेश्य सितिधरकुहरग्रावशय्यानिषलः॥आत्मारामःफलानीगुरुवचनरतः
 स्वत्प्रसादात्स्मरारेडुःखंमोक्ष्येकदाहंसमकरचरणेषुमिसेवासमुत्थम्॥८१॥ः॥

यिध्यानंमनसाचितनंनिवेश्यसंस्थाप्यसितिधरःपर्वतःतस्यकुहरेविलेशवःपाषाणस्तस्यशय्यायांनिषलःआसीनः।
 सन्आत्मन्येवआरामोयस्यसःफलानिअप्रातिभक्षयतिमःगुरुणायदुपदिष्टंनृचनेरतःएवंभूतःसन्हेस्मरारेत्स्व
 प्रसादादहंकदाडुःखंमोक्ष्येत्यस्येकथंभूतंङुःखं।समकरचरणोसमकरधनैसकामेषुमिसेवायाःसमुत्थमुत्थन्नम्

४७

अहोसर्पेहारेमुक्ताफलानां हारेवावलवतिरियो शत्रो वा सुहृदि हित करे वा । महोरत्ने लोभे मृत्युवर्धने वा । कुसुमशय्यायां पुष्प
शय्यायां वा दृष्टि दयायां वा । तृणे वा स्त्रेणे अपत्ये वा । इत्यादिषु समादृष्टि र्यस्य सः समदृशः । दिवसाः कदायान्ति गच्छन्ति । क
थं नृस्य मम क्वचित् कुत्रचित् पुण्ये अरण्ये स्थित्वा शिवेति नामा बलिं प्रलपतः । उच्चैराकोशेन वदतः । ८७ । पाणिं हस्तं पात्रय
तां पात्रं कुर्वताम् । निसर्गेण सन्नावेन श्रुचिना तेन पाणिपात्रेण नैश्वर्यं कृत्वा तेन नैश्वर्येण संतुष्यताम् । संतोषं प्राप्ताम् । ८८ ।

अहो वा हारे वा वलवतिरियो वा सुहृदि वा । मणौ वा लोभे वा कुसुमशयने वा दृष्टि वा । तृणे वा स्त्रेणे वा मम
समदृशोऽयान्तु दिवसाः क्वचित् पुण्ये रण्ये शिवश्चिवश्चिवेति प्रलपतः । ८९ । पाणिं पात्रयतां निसर्गश्रुचिना
नैश्वर्येण संतुष्यतां यत्र क्वापि निषीदतां लघुत्वं विष्णुं मुहुः पश्यताम् । अत्यागे पितनोरखण्डपरमा
नन्दावबोधस्य हां मर्त्यः कोपि शिवप्रसादफलनां संपत्स्यते योगिनाम् । ९० । एकाकी निस्पृहः शान्तः पाणे
पात्रो दिगम्बरः । कदाशमो न विष्यामि कर्म निर्मूलनक्षमः । ९१ । महीशय्याशय्याविपुलमुपधानं नृजलता
वितानं चाकाशं व्यजनमनुकूलो यमनिलः । स्फुरद्दीपश्चन्द्रो विरतिवनितासंगमुदितः सुखं शान्तः शोभते मुनि
रनुयमैश्चर्य्य नृपवत् । ९२ ।

क्वापि स्थले निषीदतां आस्यतां विष्णुं लघुत्वं वत् मुहुः पश्यतां योगिनां मध्ये कोपि मनुष्यः ।
शिवस्य प्रसादेन सुलभां शरीरस्य अत्यागे अत्यक्ते पियरमानन्दावबोधस्य ब्रह्मबोधस्य स्पृहामाकांक्षां संपत्स्यते प्राश्य ।
ति । ९३ । ९४ । महीशय्यासेव शय्या नृजलतीसेव विपुलं शुद्धमुपधानं उपवर्हणं आकाशं च वितानं अयमनुकूलः अनिलः पव

॥५॥ वे०
७८

नः वा ज्ञानं चक्षुस्फुरत् दीपः । विरतिः विरक्तिः सेववनिता तस्याः संगी मुद्रितः हर्षितः एवं नृलो मुनिः शान्तः सममु खं शोते
निजां करोति कश्चिदनुयमे श्वर्यः नृप इव ॥ ८५ ॥ अथ च वधूत चर्या ॥ शतखण्डं जर्जरतरं कौपीनं पुनः कंथापितं
दृशी कौपीनवत् ॥ निरपेक्षं यदृच्छया प्राप्तं नै श्वर्यं तदेवा ज्ञानं ॥ न देव नै श्विन्यम् ॥ सा ज्ञाने वने निजा स्वायं ॥ स्वान्तरे
ण स्वेच्छया निरंकुशं श्रवार्थमाणां विहरणं क्रीडनं स्वातं मनः प्रशान्तं योगमहोत्सवेपि स्थैर्यं एवं यस्य वैराग्येण

कौपीनं शतखण्डं जर्जरतरं कंथापुनः स्तादृशी नै श्विन्यं निरपेक्षं नै श्वर्यं मज्ञानं निजा
स्म ज्ञाने वने ॥ स्वान्तरेण निरङ्कुशं विहरणं स्वान्तं प्रशान्तं सदा स्थैर्यं योगमहोत्सवेपि
च यदि त्रैलोक्यं जयेन किम् ॥ ८६ ॥ नृपय इः को निजनुजलता कन्दुकं खं विज्ञातं दी
पश्चक्षुः सुमतिवनिता लब्धसंगममोदः ॥ दिक्कान्ताभिः पवनचमरैर्वीज्यमानः स
मंता तन्निक्षुः शोते नृप इव नृपवित्यक्त सर्वस्य होपि ॥ ८७ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥

सामर्थी तस्य त्रैलोक्यं जयेन किम् ॥ ८६ ॥ नृः पृथ्वीपर्यङ्कः स्वकीयानुजलता मेव कन्दुकः उपधानं । खं आ
वाशं विज्ञातं ॥ चक्षुः दीपः विरतिः विरक्तिः सेववनिता तस्याः संगः तेन प्रमोदः आनन्दः ॥ दिक्कान्ताभिः
पानिः पवनः वायुवस्त एव चामरः तैः । वीज्यमानः स नृनिक्षुः नृप इव नृपवित्यक्त सर्वस्य हास्येन
सः एतादृशोपि शोते निजां करोति इत्यर्थः ॥ ८७ ॥ लिप्यक्तं वाङ्मयं रामकुमारं ॥ श्रीमते रामानुजाय नमः ॥

॥५॥

हेसखेमित्र तेकेचित्तिर लाएवधन्याःकृतकन्याः।येवनान्तेरात्रिनयन्ते।किंनतांशरदश्चरुसस्यज्योत्स्नातयाधवलं
यद्गगनंतस्यआमोगःपूर्णान्तेनसुभगांरम्याम्।किंमूलाःत्रुटितःनववन्धस्यव्यतिकरःकेशोयेषान्ते।पुनःचित्तस्थान्त
ःमर्ध्यविषयानांरूपादीनामज्ञानिलाज्ञातयाविगलिताःश्रुत्याः।पुनःसुकृतानांचयःसमूहएववित्तबंधनमृतदेवएकं।
मुख्यंशरणंरक्तकंधेषान्ते॥८७॥प्रकृततनुर्यासां ललनानांमोगःपरिषङ्गादिरूपस्मिन्सुभगःकालःयौवन।

सखेधन्याःकेचिद्बुटितनववन्धव्यतिकरावतान्तेचित्तान्तर्विधमविषयाज्ञाविगलिताः।शरच्चन्द्रज्यो
त्स्नाधवलगगनामोगसुभगांनयन्तेयेरात्रिमुकृतवयवित्तैकशरणाः॥८७॥अतिक्रान्तःकालःप्रतनुलल
मानोगसुभगोभ्रमन्तःश्रान्तास्मःसुविरमिहसंसारमरणौ॥इदानींस्वःसिन्धोस्तटनुविसमाक्रन्दनगि
रःसुतारैःफूत्कारैःशिवशिवशिवेतिप्रतनुमः॥८८॥मानेस्लायिनिखण्डितेधवसुनिव्यर्थंप्रयातेर्षिनिक्षी
रोबन्धुजनेगतेपरिजनेनष्टेज्ञानेयौवनते॥युक्तंकेवलमेतदेवसुधियायजङ्गकन्यापयःपूतयावगिरीन्
वकन्दरदरीकुञ्जेनिवासोस्तिचेत्॥८९॥

रूपःअतिक्रान्तः।इहसंसारमार्गेसुविरंभ्रमन्तःश्रान्तास्मःखिन्ताःस्मः॥
सुतारैर्युद्धैःफूत्कारैःपश्चातापस्वासेःसहशिवइतिसमाक्रन्दनमाक्रोशस्यगिरःप्रतनुमःविस्तृताःकुर्मः॥८८॥माने
विद्यादिजनिनेमानेस्लायिनिमलिनेसति।वसुनिधनेव्यर्थंखण्डितेनष्टेसतिअर्थिनिव्यर्थंरिक्तंयथाभवतितथाप्रया
तेसति।एवंसर्वपुरुषार्थसाधनेनष्टेसति।सुधियामेतदेवकेवलंएकंयुक्तंभवति।किंतताजङ्गकन्यायागङ्गायाःपयःपूतयो
नगिरीन्दकन्द

मठवे
धरु

रदसैकुञ्जे निवासोस्तीति यत्। वेदितिसंमानयाय धेवं तर्हीव साफल्यं नान्यथा। ८९॥ इह ग्विधो योगेश्वरः शस्यते पशु
स्तोममतिः। स्वायत्तवेष्टः स्वाधीनक्रियः। दानाः॥ दानाणां विरक्तमार्गं तस्मिन् रतः। निःस्वीयः। ममताशून्यः। नि
रहङ्कृतिः। अहन्ताशून्यः। शमः। शान्तिः। दम इन्द्रियनिग्रहः। ज्ञानं स्वस्वरूपज्ञानमेतेषु वक्ष्याम्यहायेन स॥ ९०॥ अयमु
न्मुक्तः किं हि जातिरथ वा किं भूदः। अथ किं तापसस्तपस्वी। किं वा तत्त्वनिवेशयेत्तलमतिः सद्ज्ञानी। कोपि अनिर्वचनी।
निष्ठाशी जनमध्यसंगरहितः स्वायत्तवेष्टः सदा दानाः॥ दानविरक्तमार्गं निरतो योगेश्वरः शस्यते। रथ्या
सीणविशीर्णजीर्णवसनः संग्राहकन्यासरवोतिः स्वीयो निरहङ्कृतिः शमदमज्ञानेकवदस्पृहः॥ ९१॥
उन्मत्तः किमयं हि जातिरथ वा भूदोथ किं तापसः किं वा तत्त्वनिवेशयेत्तलमतियोगेश्वरः कोपि किं॥
इत्युत्पन्नविकल्पभावमुखरैः संज्ञाव्यमाना जनेर्न कुक्षपथिनैव तु ह मनसो यान्ति श्रियं योगिनः॥ ९२॥
१॥ पाणिः पात्रं पवित्रं मणपरिगतं नैह्यमरुथ्यमन्नं विस्तीर्णं वस्त्रमाशादशकममलं तल्पमस्वल्पमुष्टी।
येषां निसंगताङ्गीकरणपरिणतिः स्वात्मसंतीषिणस्ते धन्याः संन्यस्तदेव्यव्यतिकरनिकराः कर्मनिर्मूलयन्ति
यो दत्तादिष्वन्यतमः किमस्ति इत्युत्पन्नो यद्विकल्पभावसेनमुखरैर्वालेर्जनेः पथि संज्ञाव्यमाना अपि न कुक्षपथि तु ह म
नसो योगिनः श्रियं यान्ति योगज्ञो मां लभन्ते॥ ९३॥ अङ्गीकरणमन्यतमजनस्वीकारस्तस्य परिणतिः फलं निःसंगतानव
ति। यत्स्वीकृतजनोपितादृशो न वतीत्यर्थः। संन्यस्तस्य क्तः देव्यव्यतिकरनिकरो देव्यक्तेः शम्पूहो ये स्ते धन्याः कर्मनिर्मूलयन्ति।

॥ ९३ ॥ त्रि। कर्मरूपसमुत्पत्तिर्यथः।

हन्तहर्षे। हरिणैः सहपरिचयः। संवासः फलैरन्धो वृत्तिरन्वतिः। प्रतिनदि। नदीषु नदीषु। सत्युर्थीः सहश्रवणं भवति। यथा सत्युरीनिवासिनां धौरादिमयराहित्येन सर्वतो गप्राप्तिः। एवं हरमक्तिस्सहयतामपि च नं नयराहित्येन सुखप्रदम्। शेषस्य हम्। एवमश्रय्येति। येः सेवयान्जलिः शिरसि न वक्षः। सत्यर्थं स्त्रीकृतसेवया हेतुनारजस्तमो युतानामप्येयोम्येयमात्रेति स्वीकारपूर्वकम् शिरसि हस्तौ मयश्चाविति विस्तरतोर्यः। परमेश्वराः काङ्क्षणीयानावात् अन्यत्पदम्। ॥ १७४ ॥

स्थितिः पुण्ये रण्ये सहपरिचयो हन्तहरिणैः फलैरन्धो वृत्तिः प्रतिनदिवत् तत्पानिदपरः। इतीयं सामग्री भवति हरमक्तिस्सहयतां वनं वै सत्युर्थीः सहश्रमुपशान्तैकमनसाम्। ॥ १७५ ॥ श्रय्या शैलशिला गृहं गिरिगुहा वस्त्रं तरूणां त्वचः सारङ्गाः सुसुदोननुसितिरुहां वृत्तिः फलैः कोमलैः।। येषां निर्जरमम्बुपानमुचितं रत्ये च विद्याङ्गतामन्ये ते परमेश्वराः शिरसि येर्वक्षो न सेवाञ्जलिः। ॥ १७६ ॥ श्रिगानामनदी मनोरथजलात्कृष्णा तरङ्गाकुलारागया हवती वितर्कविहगा धैर्यदुमभंसिनी।। मोहावर्तमुदस्तगतिगहना मोचुङ्ग गचिन्तातटी तस्याः पारगता विष्णुहमनसो नन्दं तियोगेश्वराः। ॥ १७७ ॥

शानामानदी वर्तते। तस्याः पारं सरणीसीमानमतिक्रम्य गता आशान्तरदिता योगेश्वराः नन्दन्ति। आनन्दं प्राप्नुवन्ति अत्र योगिर्नशावकुलजनसंस्कारख्यातिरूपा। मनोरथाः सदिसः धनिक आगमिष्यन्ति तर्हि परोपकारं तमुपदिश्य मत्वं कारयिष्यामीत्येवंभूताः। तस्या अन्यः सः आगमिष्यति धैर्यमुपदिश्य मज्जनिर्वाहार्थं माजीवनं कारयिष्यामीत्येवंभूता। रामः स्नेहः शिष्यादिषु। वितर्कः।

श्री

न० वै०
५०

इदं कथं न विष्यति। इदं कथं संपादयामीत्येवं रूपाः विहगाः सर्पाः। वैर्यं भ्रानादिषु तदेव दुःखम्। मोहः असाध्यैकर्मणि सति
अतिगहना अतिगभीरा। अयमव्यवहारज्ञः शिष्यः कथं भवंति कीदृशं विष्यतीत्येवं मृताधिना। अत्रायमभिप्रायः येत्य।
क्ताशास्तएव योगेश्वराः सत्याः अन्येतु कनकाक्षयगुल्मवत्॥ ९५॥ यदेतत्साच्छं द्यं विहरणं गमनम्। अनिशमकार्प
ण्यमदेयम्। आर्यैः सह संवासः श्रुतं शास्त्रं अवणं मुपशमफलकम्। वहिर्वीह्यविषये मन्दस्यन्दं चलनं यस्य ततमनः।

यदेतत्साच्छं द्यं विहरणमकार्पण्यमनिशं सहा र्यैः संवासः श्रुतमुपशमेकव्रतफलम्। मनो मन्दस्यन्दं व।
हिरपिचिरस्यापि विमृशन्नजाने कस्यैवापरिणतिरुदारस्य तपसः॥ ९६॥ महादेवो देवः सरित्पिचसे।
वामरसरित्गुहा एवागारं वसनमपिता एव हरितः॥ सुहृद्वाकालो यं व्रतमिदमदेयव्रतमिदं कियदा
वक्ष्यामीव तत्तुरुजटा एव दयिताः॥ ९७॥ गङ्गातीरे हिमगिरि शिलान्धपद्मासनस्य मलयभ्रानाभ्यसन
विधिना योगनिष्ठा गतस्य॥ किं ते नीव्यं मम सुदिवसे र्यत्र ते निर्विशङ्काः संघाप्यन्ते जरवह रिणाः शृ
ङ्गकण्डू विनोदम्॥ ९८॥

मम जानमिति शेषः। एवापरिणतिः फलमकस्य तपसः इति चिरस्यापि चिरमपि विमृ
शन्न हं न जाने॥ ९६॥ महादेवेति। महादेवः श्रीशिवः देवः पूज्यरूपः। वटतुरुजटाः वटस्कन्धजा जटा एव दयिता आश्रयप्र
दत्तेन प्रियाः शेषं स्पष्टम्॥ ९७॥ गङ्गातीरेः सुदिवसे र्मम किं नीव्यं भवितव्यम्। यत्र येषु। मयि स्यावश्चुष्टानिर्विशङ्काः
शङ्काः शून्यास्ते प्रसिद्धाः जरवह रिणाः वृद्ध हरिणाः। शृङ्गकण्डूतिमुखं संघाप्यन्ते। पूर्वार्द्धे विष्यन्ति विशेषणं स्पष्टम्॥ ९८॥

५०

पुनरप्यर्थधर्मादिष्वदत्वेनकाशीस्तोति।यस्यामुद्यानेषुवनेषुप्रतिरुतनूतनफलसंभवात्।विचित्रभोजनविधिरुत्पद्यतेनव
 ति।तपस्तीव्रातितीव्रमित्यत्रानुष्ठानानुक्त्यासाधारणतपोविशेषमहिम्नातीव्रातितीव्रम्।कौपीनावरणं तन्मात्रमप्यावरणम
 मितं सुवस्त्रं महत्सुवस्त्रं शोभाषदत्वेन॥एवं निष्ठाटनमपिमण्डनम्।आसनं समीपस्थं मरणं च मङ्गलसमम्।अन्यत्राम
 ङ्गलमपि।अत्रमोक्षदत्वेन पुत्रजन्मवन्मङ्गलरूपम्।हन्तेतिखेदेसंबोधनेवातांकाशीपरिहृत्यत्यक्ताविबुधैःपरिउ
 नेरन्यत्रहोचान्तरेकिंस्थीयतेऽपितुनेत्यर्थः॥९९॥अथमोक्षस्यमुख्यसाधनमाह॥मनःशङ्करंशिवंप्रपत्तुंशामि
 उद्यानेषुविचित्रभोजनविधिस्तीव्रातितीव्रंतपःकौपीनावरणंसुवस्त्रममितंनिष्ठाटनंमण्ड
 नम्॥आसनंमरणंचमङ्गलसमंयस्यांसमुत्पद्यतेतांकाशीपरिहृत्यहन्तविबुधैरन्यत्रकिंस्थी
 यते॥९९॥प्रशान्तशास्त्रार्थविचारचापलंनिवृत्ततानासकाव्यकौतुकम्॥निरस्तनिःशेषवि
 कल्पविस्तरंप्रपत्तुमन्विच्छतिशङ्करंमनः॥१००॥

॥

॥

च्छति।किंनूतंमनःप्रशान्तंशास्त्राणामर्थेषुविचाररूपंचापलंचाच्चत्यंयस्य॥त्यक्तशास्त्रार्थलोत्तमित्यर्थः॥पुनःनिवृत्तं
 नानाशृङ्गारादयोरसायेषुकाव्येषुतेषुकौतुकमुत्साहोयस्यतत्॥तथानिरस्तःविसर्जितःनिःशेषाःसमस्ताःवि
 कल्पासनोरथास्तेषांविस्तरोविस्तारोयस्मात्॥एतादृशोवमनःश्रीशङ्करप्राप्तियोग्यंतात्पर्यम्॥अत्रायमत्रि
 षायःत्यक्तसकलसाधनसाध्यपुरुषस्यशिवेमनोनियमनमेवमोक्षसाधनम्॥१००॥

॥

॥

न० वे०

५१

इदानीं योगिनः परब्रह्मलिलयमाह॥ हे मेदिनि मातः॥ हे हस्यपार्थिवत्वात्स्थितिव्याः मातृत्वम्॥ एवमितरसंबोधनेष्व
पियथासंभवं हे खन्तराणि॥ पित्रादिसाधर्म्येणोपकारिणं पञ्चमहानूतानां भवतां मया एष अत्यप्रणामाञ्जलिर्नि
वहः॥ वियोगकालीनो नमस्कारः कृतः॥ इतः परं मां त्यजन्त्वित्यर्थः॥ अहं तु मातृपित्रादिरूपाणां युष्माकं संगः
मया ग्रहस्थदशायां पित्रादिभिः संवासमासीत्॥ एवं देह रूपेण युष्मत्संगस्तस्य वशः उपजात उत्पन्नो यः सुक

मातर्मदिनि तातमा रुतसखे ते जः सुवन्धो जलभ्रातर्व्योमनिबद्ध एष भवतामस्य मणामाञ्ज
लिः॥ युष्मत्संगवशोपजातमुद्धतो देहकस्फुरन्निर्मलज्ञानायास्तसमस्तमोहमहिमालीये परब्र
ह्मणि॥ १७॥ इति श्रीनर्तहरि नृपकृतं वैराग्यशतकम्॥ शतकत्रयं समाप्तम्॥ सुनं भवतु॥

तो देहः पुन्याधिक्यं तेन स्फुरन्निर्मलज्ञानं तेन अपासोद्गरीकृतः समस्तमोहमहिमायस्य सा यथा पूर्ववैराग्यका
लेण मसीमापर्यंतं मनिवर्तनार्थमागतानपि बन्धनमस्कारपूर्वकं ससंगे हे निवर्त्य वनं प्रविष्टः॥ एवमधुना युष्मा
नपि संत्यज्य परब्रह्मणि सखरूपे लीये प्रविष्टो न वामि भवन्तस्तु सेखेरूपे लीयन्त्वित्यर्थाद्बोध्यम्॥ फलितार्थस्तु पर
ब्रह्मप्राप्तिरेव देहफलमस्तीति बोध्यम्॥ १७॥ इति श्रीनर्तहरि कृतशतकत्रयटीकायां वैराग्यशतकम्॥ १७॥ ५१